KARL MAY
JOSÉ MOSELLI
AVENTURIERUL
IUBIRE ȘI HAZARD!
MÂNA NEAGRĂ

KARL MAY JOSÉ MOSELLI

Aventurierul detectiv

MÂNA NEAGRĂ

Seria
IUBIRE ŞI HAZARD

Ediţia de faţă a preluat textul după REGELE BOXERILOR de JOSÉ MOSELLI, traducere de Lia Bârsu, librăria editoare I.G. HERTZ. Bucureşti, f. A, modernizând ortografia şi îndreptând inadvertenţele lexicale stilistice în lumina exigenţelor editoriale actuale.

KARL MAY
JOSÉ MOSELLI

AVENTURIERUL DETECTIV

MÂNA NEAGRĂ

EXTRAORDINARE AVENTURI ÎN JURUL LUMII

Roman

Editura LOGOS-STAR
Bucureşti, 1993

I

La opt dimineaţa se duse la biroul Companiei de vapoare şi ceru un bilet de clasa a doua pentru Marsilia. Funcţionarul de la ghişeu îi spuse că „Anadyr”, vaporul pentru care cumpărase biletul, sosea abia poimâine la Saigon şi pleca după douăzeci şi patru de ore spre Europa.

Marcel îşi petrecu cele două zile cât mai avea de stat în Saigon cât se poate de plăcut.

Întâmplarea de la „Marele Circ Imperial Nipon” îl făcuse celebru, căci toate gazetele vorbiseră despre ea şi invitaţiile ploau. Nu se duse însă nicăieri.

După ce-şi plăti biletul, nu-i mai rămăseseră decât două sute de piaştri. Se mută la un hotel mai bunişor şi se îmbrăcă mai ca lumea. Abia aştepta să se vadă plecat, aşa că, îndată ce sosi vaporul, se duse pe bord şi ceru să se arate cabina rezervată de el.

Nu trecuse niciun ceas şi toţi pasagerii de pe „Anadyr” aflaseră de lupta lui cu „Elefantul din Hokkaidō”. Fu înconjurat cu simpatie şi, vrând-nevrând, trebui să le povestească întâmplarea.

A doua zi în zori vaporul ridică ancora şi porni pe apele Saigonului.

Rezemat de parapet, Marcel Dunot privea perindându-se prin faţa lui malurile sterpe şi monotone ale râului Donai.

Numai că se întorcea în ţară sărac, asta îl nemulţumea. În adâncul sufletului său, părerile de rău nu-i dădeau pace. De trei ori până acum – la Panamá, la Klondyke şi în China – fusese aproape bogat; o soartă nemiloasă însă îi răpiră venitul.

Sărac! Era sărac!

Ideea aceasta îl mâhnea, nu că ar fi ţinut la bani, dar

un simţământ neînţeles îi spunea că numai bogăţia i ar fi putut împlini visul lui drag – un vis nebun, irealizabil poate, pe care nici nu cuteza să şi-l mărturisească...

Şi gândurile îi zburau iar şi iar la drăgălaşa fiică a fabricantului din Saint-Quentin, la Denise Pordon...

După ce trecu de capătul Saint-Jacques, vaporul se îndreptă spre Singapour, unde ajunsese la douăzeci şi patru de ore de la plecarea din Saigon. Nu rămase decât câteva ceasuri în port, tocmai cât îi trebuia ca să-şi completeze provizia de cărbuni şi porni mai departe spre Colombo.

„Anadyr” era un vapor vechi de peste patruzeci de ani şi înainta încet, aşa că, în momentul când ancoră în marele port din Ceylon, avea o întârziere de două zile faţă de orar. Călătorii, în număr de două sute – în mare parte funcţionari care se duceau să-şi petreacă concediul în Franţa – îşi arătau făţiş nemulţumirea faţă de comandantul vasului.

Domnu’ de Kerbosq – cum se numea ofiţerul – nu se prea sinchisea de imputările lor. Era ultimul drum pe care-l făcea, căci urma să fie scos la pensie.

După o escală de douăzeci şi patru de ore la Colombo, vaporul ieşi iar în larg. Musonul, vântul de sud-vest, se stârnise agitând apele oceanului Indian.

Bietul „Anadyr” săltat pe valuri ca un dop de plută, înainta cu greu. Norocul comandantului că mai toţi călătorii sufereau de rău de mare şi nu mai aveau răgaz să vină să i se plângă.

Numai Marcel Dunot şi încă vreo cinci englezi nu aveau nimic. Mâncau şi beau fără habar de zbuciumul mării, enervaţi însă şi ei de încetineala vaporului.

Pe măsură ce înaintau, valurile deveneau tot mai mari şi măturau într-una puntea.

De obicei vapoarele fac drumul de la Colombo la Arden

în şapte zile, dar după o săptămână „Anadyr” nu se afla încă nici la Sokotora unde se sfârşeşte coasta africană. Călătorii se simţeau din ce în ce mai rău, mai ales că vântul sufla cu furie.

O negură deasă se lăsase peste ocean. Atât din prudenţă cât şi pentru a feri vasul de furia valurilor, Kerbosq dăduse ordin să micşoreze viteza, aşa că „Anadyr” abia înainta cu şase noduri pe oră.

Nimeni nu mai murmura.

Bătrânii coloniali zăceau prăpădiţi pe canapelele salonului şi, Fără să ia în seamă tânguirile femeilor, ziceau oftând:

— Cu siguranţă că o să avem parte de un ciclon...

De aceeaşi părere era şi Marcel Dunot. De aceea, în a noua noapte de când pornise din Colombo, văzând printr-un ochi de geam soarele apunând pe un cer roşu ca arama, consideră că e mai prudent să nu se ducă să se culce în cabină. Apusul acela nu prevestea nimic bun.

Avu, din nenorocire, prilejul să se încredinţeze că judecase bine.

Pe la zece noaptea vântul se înteţi. Deşi vaporul îşi încetinise şi mai mult mersul, fu biciuit din toate părţile de valuri uriaşe.

Tânărul se încleştase, de un oblon ca să nu fie măturat de valuri şi văzu, legaţi de parapet, pe comandant şi ofiţerii săi discutând cu aprindere.

Ce-şi spuneau oare? Nu putea şti, dar cu siguranţă că ce vorbeau trebuia să fi fost foarte serios.

„Anadyr” juca pe valuri ca o coajă de nucă. Clipă de clipă, furtuna creştea parcă, talazurile năvăleau pe punte măturând totul în calea lor, părând că vor să înghită vaporul.

Ud până la piele, tânărul reuşi cu greu să se ducă până la salonul de fumat.

Văzu nici vreo douăzeci de pasageri, bărbaţi şi femei, printre care se afla Ludovic Coulon, un medic din colonii cu soţia lui, trei englezi: Joe Plate, Samuel Nixby şi Walter Dickson, apoi doi funcţionari coloniali: Garet şi Pantin Couret. Zăceau, care pe divane, care pe podea.

Numai cei trei englezi îşi păstrau sângele rece. Stăteau nepăsători cu pipa în gură la o masă şi jucau poker.

Când şi când, biata doamnă Coulon gemea încetişor; gemete urmate aproape întotdeauna de exclamaţiile: Care de popi „ful” sau „chintă” ale jucătorilor.

Ţinându-se de tot ce întâlnea în cale, Marcel se îndreptă spre un fotoliu şi se lăsă în el cu gândul să doarmă niţel.

Cu tot vuietul furtunii era cât pe ce să aţipească, dar o zgudui tură puternică, urmată imediat de o bubuitură grozavă şi de urlete de groază îl făcu să sară din fotoliu.

Aleargă la uşă unde-i văzu pe englezi, înţepeniţi în picioare, căznindu-se s-o deschidă.

Vru să le dea şi el o mână de ajutor, când o altă zguduitură şi mai teribilă cutremură vaporul.

Cei patru bărbaţi căzură grămadă unii peste alţi; doamna Coulon, azvârlită în mijlocul salonului, scoase un ţipăt de spaimă.

— Mi se pare că ne-am împotmolit! strigă Marcel ridicându-se de jos.

— Oh! yes! făcu Samuel Nixby nelăsând cărţile din mână.

„Anadyr” nu se mai mişca.

Luându-şi avânt, cu o lovitură de picior Marcel sparse uşa şi se repezi pe punte urmat de englezi. Ceea ce văzu aici îi îngheţă sângele în vine. Catargul se prăbuşise pe puntea de comandă peste comandant, ofiţeri şi timonier. La lumina lămpilor electrice, vreo douăzeci de marinari se trudeau să-i scoată pe nenorociţi de sub sfărâmături; unii

din ei mai răsuflau încă şi se rugau să fie omorâţi ca să scape de chinuri.

Valurile năvăleau peste vasul naufragiat.

La nici două mile de el, se zărea coasta – stânci înalte, drepte şi întunecate.

Plin de curaj, tânărul păşi peste sfărâmăturile punţii ca să dea o mână de ajutor marinarilor. Văzându-l pe comandant zăcând în agonie cu picioarele zdrobite de catarg, vru să salte catargul cu un drug de fier pe care-l avea în mână, dar comandantul îi zise cu glas întretăiat.

— Eu... sunt pierdut, dragul meu... Lasă-mă pe mine şi vezi dacă-i poţi salva pe ceilalţi...

— Dar, domnule comandant...

Marcel Dunot îşi curmă vorba şi nu-şi putu stăpâni un strigăt de furie; lumina se stinsese brusc.

— Aduceţi felinare! răcni şeful de echipaj.

Ca şi când o soartă nemiloasă ar fi urmărit vaporul, norii se sparseră şi o ploaie năprasnică se abătu peste vasul împotmolit.

Marinarii dibuiră drumul prin întuneric şi ploaie ca să aducă felinare. Pe punte se întâlniră cu maşiniştii şi fochiştii care zbierau cât puteau:

— Sala cuptoarelor, e plină de apă!

Panica spori. Călătorii alergau înnebuniţi pe punte, răcnind;

— Suntem pierduţi!

— Lăsaţi bărcile de salvare la apă!

Ţipete, strigăte, gemete, sfâşiau întunericul nopţii.

Deodată un glas detunător stăpâni o clipă larma şi vuietul valurilor. Era al lui Marcel Dunot.

— Tăcere! strigă el, tăcere, dacă vreţi să scăpaţi cu viaţă! Bărbaţii să nu-şi piardă capul şi să le ajute pe femei. Nu e nicio primejdie deoarece vaporul s-a împotmolit. De lăsat bărcile la apă e cu neputinţă, căci ar fi înghiţite

imediat de valuri. Adăpostiţi-vă toţi în saloane şi, când se va lumina de ziuă, vom vedea ce e de făcut.

Cuvintele lui îi îmbărbătară pe călători, care se întoarseră pe dibuite în saloane, pe când el se duse pe puntea de comandă unde marinarii aduseseră în vremea asta câteva felinare aprinse.

La lumina tremurătoare a felinarelor, ameninţate în tot momentul să fie stinse de vânt, lucrările de salvare reîncepură.

Dar vai, erau aproape de prisos... Nenorociţii ofiţeri, zdrobiţi de catarg, muriseră. Numai comandantul şi timonierul mai respirau încă.

Marcel încercă iar, ajutat de şeful echipajului şi încă doi marinari, să salte cât de puţin catargul, dar Kerbosq, care deşi pe sfârşite, îşi păstrase încă judecata, îi opri cu vorbele:

— Nu vă mai trudiţi degeaba, dragii mei, şi ascultaţi mai bine la ce vă voi spune: După cum prevedeam de altminteri, curentul ne-a târât spre sud şi ne aflăm acum la câteva mile de Guardafui...

Ofiţerul tăcu istovit, apoi urmă:

— Domnule Dunot te-am auzit ce spuneai adineauri. Vorbeai ca un om curajos şi un bun marinar. O să ajungi departe, tinere... În sfârşit... Ofiţerii mei au murit toţi şi eu... Nu mai am decât câteva momente de trăit...

— Domnule comandant... Zise Marcel, impresionat de cuvintele lui.

— Lasă-mă să sfârşesc, căci simt, că mă duc... sufăr îngrozitor, de aceea sunt mulţumit că scap mai repede de chinuri.

Vaporul meu, sărmanul, s-a prăpădit şi e mai bine să mor odată cu el...

Domnule Dunot, în virtutea drepturilor pe care mi le dau gradul meu, îţi predau comanda lui „Anadyr”. Tu,

Mahurec (şeful de echipaj, un bătrân breton care, pentru a-şi ascunde emoţia, îşi răsucea mereu bereta între degetele lui noduroase) vei asculta de ordinele domnului Dunot şi vei avea grijă să fie ascultat şi de ceilalţi marinari. E tânăr încă, dar un om hotărât care ştie ce face. Ai înţeles?

— Da, domnule comandant...

Şi voi? întrebă el pe marinarii care priveau în tăcere şi cu inima strânsă scena.

Era într-adevăr un tablou demn de penelul unui mare pictor:

În bătaia ploii şi a vântului care sufla cu putere, în întunericul nopţii, întins pe scândurile sfărâmate ale punţii, cu picioarele zdrobite de greutatea catargului de fier, un om, în ultimele clipe ale vieţii, dădea ordine, tot atât de liniştit ca şi când s-ar fi aflat în vreun port oarecare înainte de a porni în larg.

— Vom asculta, răspunseră marinarii.

— Vă mulţumesc, dragii mei, zise cu glas stins comandantul Kerbosq. Aşadar, domnule Dunot, urmă el, iată-te stăpânul acestei epave. Dacă furtuna se va potoli, încearcă să laşi bărcile de salvare la apă şi traversează golful Aden, pentru a ajunge la Seic-Said sau în alt port al Arabiei, căci locurile unde ne aflăm sunt cât se poate de primejdioase fiindcă...

Un horcăit îi curmă vorba. Cu toate eforturile pe care le făcea, nu-şi putu opri un geamăt de durere. Se ridică puţin şi bâlbâi câteva cuvinte fără sens:

— Fiindcă... Sunt... sunt... cârma la dreapta! Bara la tribor... Înainte... La drum!

Capul i se lăsă într-o parte, apoi căzu pe spate izbindu se de podea.

Murise.

— Domnule Dunot, dumneata eşti acum comandantul

nostru; spune-ne ce e de făcut? zise Mahurec.

— Ce e de făcut? murmură Marcel Dunot stăpânindu-şi tulburarea. Pregătiţi bărcile de salvare ca să fie gata. Când se va linişti marea, dumneata vei avea grijă ca fiecare barcă să fie prevăzută cu provizii din belşug şi apă de băut.

— Bine, căpitane.

Marcel nici nu luă în seamă gradul pe care i-l dădu Mahurec şi urmă:

— Unde e tâmplarul vaporului?

— A fost măturat de pe punte de un val împreună cu mecanicul şef.

— Aşa? Atunci trimite un marinar să cerceteze calele ca să ştiu în ce stare e vaporul. Ucenicii să pregătească felinarele şi să le ducă în saloane. Eu rămân pe punte şi, dacă se întâmplă ceva, să fiu înştiinţat imediat.

Uimit de cunoştinţele marinăreşti şi de priceperea de care dădea dovadă Marcel Dunot, Mahurec nu găsi nimic de adăugat. Se întoarse spre marinari şi le zise numai atât:

— Haidem, băieţi!

Nu degeaba naufragiase Marcel Dunot de trei ori – acum a patra oară!

Când rămase singur pe puntea de comandă – în vremea asta timonierul fusese ridicat de acolo – curajosul tânăr alergă la cutia cu semnale, scoase drapelul francez şi, cu respect, acoperi trupul neînsufleţit al comandantului Kerbosq.

Ploaia nu mai contenea. Pe punte, marinarii pregăteau bărcile de salvare. Marcel păşi peste cadavrele ofiţerilor şi se duse la chioşcul unde erau hărţile şi care rămăsese neatinse. Intră înăuntru şi, la lumina unui chibrit aprins, putu vedea cât e ceasul. Era trei şi jumătate dinspre ziuă. Se întoarse să ia felinarul lăsat de Mahurec pe punte şi veni cu el.

Pe un pupitru de mahon era întinsă o hartă reprezentând coasta Africii. De jur-împrejurul capului Guardafui erau însemnate cu nişte cruci diferitele poziţii ale vaporului în drumul lui de peste noapte. Rezulta din ele că vasul se împotmolise în apropierea acestui faimos cap, spaima marinarilor, în preajma căruia naufragiaseră atâtea şi atâtea vapoare.

Curenţii sunt într-adevăr foarte violenţi şi schimbători pe aceste meleaguri şi silesc vasele să se abată din cale. Şi cum nu există niciun far la Guardafui, vapoarele se împotmolesc înainte de a prinde de veste.

Tot astfel se întâmplase şi cu „Anadyr”.

După ce se orientă întrucâtva asupra poziţiei vaporului Marcel se hotărî să aştepte ziua ca să părăsească vaporul împreună cu ceilalţi, după cum îl sfătuise nefericitul comandant. Să se facă vreo reparaţie la vapor, nici nu putea fi vorba: vasul se împotmolise pe un teren stâncos şi, afară de asta, lemnul mult prea vechi crăpase şi apa năvălea de pretutindeni.

Marcel Dunot se aşează pe o sfărâmătură şi, fără să i pese de ploaie aşteptă. Spuse să fie înştiinţat, dacă va surveni ceva şi nu cuteza să părăsească puntea de comandă. După câtva timp veni marinarul trimis să cerceteze calele şi-i spuse că apa era la prora de doi metri şi la pupa de cinci, iar compartimentele maşinilor şi ale bagajelor erau şi ele pline de apă.

— Bine, băiatule, du-te acum şi dă ajutor camarazilor tăi. Răspunse Marcel, care îşi luă rolul în serios.

Marinarul se supuse.

Marcel intră iar în chioşc să vadă ce se găseşte în el. Dădu peste nişte hârtii, câteva tratate de nautică, un ceas de nichel cu iniţialele J. K. (Jean Kerbosq), un sextant, un revolver şi o cutie cu cartuşe. Băgă ceasul, revolverul şi cartuşele în buzunar şi ieşi.

Tot mai ploua dar vântul se mai potolise. În jurul vaporului valurile erau mai puţin violente.

Dacă va urma tot aşa, îşi zise Marcel, la ziuă vom putea lăsa bărcile la apă.

Gândul acesta îl mai înveseli puţin. Intră iar în chioşc, şi, uitându-se pe harta întinsă pe masă, văzu că „Anadyr” se afla la mai puţin de o sută cincizeci de mile de portul arab Makalla – adică vreo douăzeci de ore de drum, dacă vântul le-ar fi prielnic.

Se duse iar pe puntea de comandă şi se rezemă de parapet. Jos pe punte, câţiva pasageri care văzând că vaporul stă nemişcat şi că vântul se mai potolise veniseră să ajute marinarilor la pregătirea bărcilor de salvare...

La răsărit se zărea o geană de lumină: zorile se iveau.

Marcel coborî pe punte şi alergă la şeful de echipaj.

— Ei, cum stăm? îl întrebă el.

— Suntem aproape gata, domnule Dunot, răspunse bretonul. Cred că peste un ceas am putea lăsa bărcile la apă.

— Foarte bine. Vezi să mănânce marinarii şi pregătiţi-vă să începem. Eu mă duc să dau de ştire călătorilor.

După ce zise acestea, tânărul se îndreptă spre uşa săli de fumat, o deschise şi intră înăuntru.

Doamna Coulon stătea rezemată de soţul ei şi gemea. Garet şi Couret dormeau liniştiţi pe divan, pe când Plate, Nixby şi Dickson puseseră un felinar pe masă şi jucau înainte poker, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Treziţi-vă! le strigă Marcel cu glas aspru. Pregătiţi-vă de plecare; bărcile de salvare sunt gata.

— Vezi că... Făcu Nixby care nu se îndura să lase cărţile din mână.

— Deocamdată eu comand aici şi vreau să fiu ascultat! se răsti Marcel necăjit. Ieşi din sala de fumat şi se duse în salonul de muzică unde era adunată cea mai mare parte a

pasagerilor.

— Doamnelor, începu el, vă rog să vă duceţi în cabinele dumneavoastră, să vă îmbrăcaţi şi să luaţi tot ce aveţi mai de preţ, pe urmă să ieşiţi pe punte, deoarece trebuie să părăsim vaporul.

— Doamne! Doamne!

— Suntem pierduţi!

— Salvează-ne, domnule!

— Scapă-ne! se auzi din toate părţile.

Marcel răspunse zâmbind:

— N-are să vi se întâmple nimic; fiţi pe pace; „Anadyr” s-a împotmolit şi vom căuta să ajungem cu bărcile la coastă.

— E departe? întrebară vreo douăzeci de inşi într-un glas.

— Nu! O plimbare pe mare, atâta tot.

Cuvintele lui le îmbărbătară oarecum pe femei, deşi Marcel, exagerase. Ridicându-se cu greu, pasagerii coborâră în cabine să se îmbrace.

Se luminase de ziuă. Vântul bătea tot mai slab, iar ploaia aproape încetase.

Prin ceaţa care nu se risipise încă, se zărea în depărtare silueta sură a capului Guardafui.

Maiinarii stăteau la capătul vaporului şi mâncau în tăcere din puţinele provizii care nu fusese udate de apă. Marcel se duse să vadă în ce stare sunt bărcile şi se încredinţă cu bucurie că nu lipsea nimic la bord: busole, cângi, lopeţi, catarge şi pânze, butoiaşe cu apă dulce, conserve şi pesmeţi, nimic nu fusese uitat.

Bărcile atârnau în lungul vaporului pe macarale, aşteptând doar să fie coborâte.

Mulţumit Marcel se întoarse la marinari şi ceru şi el un pesmet şi o bucată de slănină pe care le înghiţi cu lăcomie.

În vremea asta, călătorii ieşiseră toţi pe punte. Înfăşuraţi în haine groase, încărcaţi cu geamantane şi boccele, aşteptau în ploaie momentul plecării.

Dintr-o aruncătură de ochi, Marcel se încredinţă că marea era destul de calmă pentru a putea fi lăsate bărcile la apă.

— Întâi femeile, zise el marinarilor. Începeţi.

Conduşi de Mahurec, marinarii, fochiştii, maşiniştii, alergară la bărci, pe când Marcel supraveghea ordinea printre călători ca să nu se producă învălmăşeală.

Baleniera fu lăsată la apă şi femeile luară loc în ea.

Tânărul ale cărui sânge rece şi hotărâre erau admirate de toţi, încredinţară unui maşinist conducerea bărcii care se îndepărtă imediat de vapor pentru a face loc celorlalte bărci. Dar când să dea ordin să coboare şi călătorii mai în vârstă, Marcel ridică ochii din întâmplare şi zări venind dinspre mal opt bărci mari cu pânze, care înaintau cu repeziciune spre vapor.

— Staţi! strigă el marinarilor uimiţi, ne vin într-ajutor. Mahurec adu-mi un ochean... Repede!...

Şeful de echipaj dădu fuga la cabina unuia din ofiţerii ucişi şi se întoarse numaidecât cu un ochean mare.

Călătorii adunaţi pe punte se uitau şi ei cu ocheanele lor la bărcile care se apropiau din ce în ce şi fiecare îşi dădea cu părerea.

— Ăştia sunt arabi...

— Vin să ne salveze!

— Tii, dar repede mai înaintează.

Marinarii nu ziceau nimic şi păreau foarte îngrijoraţi. Marcel potrivi bine ocheanul şi văzu şase bărci mari cu cel puţin cincizeci de inşi în fiecare. Erau toţi arabi îmbrăcaţi în haine ponosite şi cu turbane zdrenţuite pe cap, care fluturau în bătaia vântului.

— Cine să fie indivizii ăştia, Mahureac? întrebă Marcel

nedumerit pe şeful de echipaj.

Bătrânul marinar strâmbă din nas.

— Eu zic că sunt danaikii care vin să ne jefuiască, răspunse el. Tare mă tem că **o** să avem de furcă, domnule Dunot.

— Crezi?

— Nu cred, sunt sigur. Mai întâi, e prea târziu acum să fugim, bărcile lor sunt mai bune ca ale noastre şi aleargă ca vântul apoi sunt şi mulţi ai dracului! Părerea mea **e să** rămânem la bord şi să vedem ce va fi... Mare noroc am avea să scăpăm cu faţa curată! Au mai păţit-o şi alţii... Afurisiţii ăştia de piraţi au jefuit acum sumedenie de vapoare, după ce au măcelărit mai întâi pe toţi oamenii echipajului.

— Bine, vom vedea. Deocamdată n-au pus mâna pe noi. Aveţi arme la bord?

— Da.

— Să se adune toată lumea pe punte şi marinarii să ia fiecare o armă. Repede!

Mahurec, care nu mai trăgea nicio nădejde, se supuse totuşi. Marcel Dunot se aplecă peste parapet şi strigă celor din bărci.

— Înapoi pe punte! Toţi!

Cele trei bărci încărcate cu oameni acostă lângă vapor. Una câte una, femeile urcară scăricica fixată de flancul vasului, pe când bărbaţii nu mai puteau de bucurie văzând bărcile străine apropiindu-se, încredinţaţi că le vin într-ajutor.

Dar îşi dădură repede seama că s-au înşelat.

Din cele cinci corăbii care urmau la mică distanţă una de alta şi care erau acuma numai la vreo cinci sute de metri de vapor, răsună o puternică salvă de puşti. Trei din femeile care urcau scara se rostogoliră în mare scoţând ţipete sfâşietoare. În jurul lor apa se înroşi şi rechinii se

iviră imediat.

De pe punte răcnetele spintecau aerul. Patru din călători, soţii sau rudele nenorocitelor femei, vrură să se arunce în mare ca să le scape: lucrul acesta n-ar fi folosit la nimic căci rechinii le şi înhăţaseră şi dispărură cu ele la fund.

Marcel Dunot se repezi la pasageri, apucă pe unul de braţ, pe altul de haină şi-i opri strigând cu glas detunător:

— Tăcere! Şi ascultaţi-mă: dacă nu vreţi să pieriţi toţi până la unul! Bărcile care vin sunt pline cu piraţi care vor să ne atace. Trebuie să ne apărăm. Femeile să se adăpostească...

O nouă salvă îi opri glasul. Şase călători, printre care două femei şi un marinar, atinşi de gloanţele danakililor se prăbuşise pe punte.

— Suntem pierduţi! răcneau călătorii înnebuniţi **de gr**oază. Să fugim... În bărci, repede, şi să fugim!...

Se repeziră, îngrămădindu-se unii peste alţii la scară, dar Marcel, cu revolverul în mână, le tăie calea.

— Să nu faceţi un pas că trag! tună el ameninţător.

Bărcile piraţilor, care îşi încetiniseră mersul ca să poată aborda, erau acum la nici trei sute de metri de el.

— Patru oameni la scară şi trageţi în cei dintâi care se apropie de ea! porunci Marcel Dunot marinarilor. Femeile să se adăpostească în salonul de muzică şi bărbaţii care au revolvere să vină lângă mine. Cei neînarmaţi să intre în sala de fumat şi să aştepte ordinele mele.

Mahurec, aşază-ţi oamenii după postul de echipaj şi să trageţi în arabi. Ochiţi bine şi nu faceţi risipă de muniţii. Luaţi seama la ce vă spun!...

Marinarii şi fochiştii se împrăştiară pe punte şi deschiseră imediat focul asupra danakililor. Se auziră răcnete de furie şi urlete de durere în barca cea mai apropiată, ceea ce dovedea că gloanţele nimereau în plin.

Vreo zece, cincisprezece arabi, răniţi sau ucişi, se prăbuşeau.

Mai toţi călătorii de pe „Anadyr” aveau la ei revolvere. Se înghesuiau toţi în jurul lui Marcel; acesta îi duse la scări ci că şi le strigă:

— Ridicaţi scara!... repede!

Călătorii înţeleseră. Apucară frânghia macaralei de care era atârnată scara şi începură să o învârtă.

O altă salvă de-a arabilor, care erau acum la numai două sute de metri ucise doi călători, ceea ce nu-i descurajă pe ceilalţi. Fără să se sinchisească de gloanţele care plouau în jurul lui, Marcel Dunot legă de un ţăruş frânghia macaralei şi strigă pasagerilor.

— Aşezaţi-vă după bărcile care au mai rămas ca să fiţi la adăpost şi trageţi fără întrerupere. Să vină şase oameni cu mine ca să nu dăm răgaz piraţilor să urce pe punte.

Câţiva bărbaţi, printre care Nixby, Dickson şi Joe Plate veniră lângă Marcel, pe când ceilalţi se alăturară marinarilor şi deschiseră foc împotriva arabilor.

Cea dintâi dintre bărcile arabilor înainta acum cu pânzele strânse. Pe punte, vreo cincizeci de danakili, înarmaţi cu puşti lungi, trăgeau mereu, dar, datorită precauţiunilor luate de Marcel, gloanţele lor nu nimereau pe nimeni.

— Domnilor, zise tânărul celor şase bărbaţi care îl înconjurau, după părerea mea ar fi o nebunie să vrem să ţinem piept acestor piraţi al căror număr e de cel puţin cinci ori mai mare ca al nostru. Uite care e planul meu: voi trece femeile jos în interiorul vaporului unde se află o uşă care dă în afară. Dumneavoastră staţi şi împiedicaţi-i pe arabi să pătrundă pe punte. În vremea asta, eu şi cu încă vreo câţiva marinari mă voi urca în balenieră şi voi încerca să pun mâna pe o barcă de-a arabilor, pe care voi urca femeile mai întâi, pe urmă şi pe dumneavoastră. După ce

veţi fi toţi la adăpost, vom căuta să fugim. Cred că arabii vor fi mai bucuroşi să prade vaporul fără să lupte decât să se ia după noi, mai ales după ce au văzut că suntem şi noi în stare să ne apărăm. Sunteţi de acord cu planul meu?

— Da, da, răspunseră ei într-un glas.

— Foarte bine! Mă bizui deci pe dumneavoastră că mai ţineţi o jumătate de ceas pe arabi la respect. După ce voi fi reuşit să pun stăpânire pe barcă – ceea ce o să vedeţi de aici – şi voi fi urcat femeile la bord, voi fluiera de trei ori. La semnalul meu, mai trageţi o salvă şi coborâţi în fugă la deschizătura care e la capătul babordului. Aşadar, la arme, domnilor şi fiţi cu băgare de seamă, la ce v-am spus.

— All right! răspunse Nixby pentru toţi.

Marcel Dunot nu-l mai auzi. Alergă la locul unde se afla Mahurec şi marinarii săi care trăgeau de zor în bărcile arabilor.

Cele opt bărci mari, cât nişte corbăi, formau un semicerc în jurul vaporului. Nu mai ploua şi vântul se potolise de tot, doar hula care agita încă Oceanul mai amintea uraganul de peste noapte.

Arabii, nehotărâţi, stăteau întinşi pe puntea vaselor lor pentru a se feri de gloanţe şi zbierau înfuriaţi de la **o** corabie la alta. Era clar că nu se aşteptau la împotrivire. Totuşi, trăgeau mereu, fără niciun rezultat, de altfel.

Marcel strigă cu glas hotărât marinarilor:

— Îmi trebuie douăzeci de oameni voinici ca să vină cu mine să punem stăpânire pe una din bărcile arabilor. Cine vrea, să spună!

— Eu! răcniră toţi într-un glas.

— Nu, numai douăzeci, ceilalţi să stea aici ca să-i împiedice pe danakili să urce pe vapor. Mahurec, alege repede oamenii care vor să mă urmeze şi să vină după mine la sabordul de la pupă. Lupta va fi grea, băieţii, v-o spun dinainte ca să ştiţi!

Bătrânul Mahurec, vru să aleagă oamenii, dar avu de furcă, nu glumă! Toţi voiau să meargă cu Marcel.

— Eu, eu, Mahurec! zbierau ei.

— Dar eu?

— Pe mine m-ai uitat, camarade?

— Merg şi eu!

Zăpăcit, Mahurec nu ştia ce să facă.

— Hei, isprăviţi odată! se răsti Mahurec la ei.

Alese el singur douăzeci de flăcăi voinici şi încheie cu vorbele:

— Voi ceilalţi, nu-i lăsaţi pe arabi să pătrundă pe vapor, altminteri ne-am dus dracului! Acum, după mine, băieţi!

Urmat de cei douăzeci de marinari aleşi de el, alergă la partea dinapoi a vasului unde erau acostate bărcile care apucaseră să fie lăsate la apă, la numai vreo douăzeci, treizeci de metri de arabi.

— În balenieră, băieţi! strigă Marcel, şi cât mai repede, fiindcă danakilii n-au să se lase cu una cu două... Luaţi seama să nu vă cadă puştile în apă!

Viteazul tânăr sări cel dintâi peste parapet, apucă funia de care era legată baleniera şi se lăsă să alunece pe ea, pe când gloanţele arabilor se izbeau de vapor cu un zgomot sinistru.

Dar Marcel Dunot apucă să ajungă la balenieră fără să fie atins.

Potrivi în grabă lopeţile la locul lor, pe când marinarii se lăsau pe frânghie sub ploaia de gloanţe a dankililor. Unul singur fu nimerit drept în inimă şi se prăvăli în mare înde fu sfâşiat pe loc de colţii rechinilor care prinseseră gust de carne omenească.

— Repede! repede! strigă Marcel neslăbindu-i din ochi pe arabi. Aceştia, crezând că europenii încearcă să fugă, trimiseră o barcă după ei.

— La vâsle! răcni Marcel când văzu toţi marinarii jos.

Aplecaţi-vă ca să nu vă nimerească; să-i lăsăm pe piraţi să creadă că vrem să fugim, iar când se vor fi apropiat să întoarcem barca şi să se pomenească nas în nas cu noi. Apucaţi atunci puşca de ţeavă şi izbiţi cu patul, unde nimeriţi.

Pe când vorbea, tăie funia care ţinea legată baleniera de vapor şi marinarii începură să vâslească din răsputeri.

Arabii din ultima barcă se luară după ei cu pânzele întinse, pe când celelalte şase bărci rămaseră pe loc.

La început baleniera alerga mai repede, decât barca arabilor, dar aceasta din urmă, mărindu-şi din ce în ce viteza, se apropia mereu.

Când fu la numai cincizeci de metri, Marcel Dunot socoti că a sosit momentul.

— Fiţi cu băgare de seamă, băieţii, cârmiţi spre dreapta şi, la comanda mea, luaţi-vă puştile şi daţi!

Baleniera mai făcu încă vreo câţiva metri, pe când arabii scoteau răcnete de triumf.

— Înainte... La babord! comandă Marcel.

Barca, uşoară ca un fulg, se răsuci în loc.

— Trageţi! Nu vă lăsaţi! detună glasul lui Marcel. În câteva secunde baleniera se repezi la barca arabilor de care se izbi cu putere. Se auzi un pârâit. Marinarii francezi se încleştară de marginea bărcii şi cu Marcel în frunte săriră pepunte. Mişcarea fusese făcută cu atâta iuţeală, încât, când apucară să prindă arabii de veste, francezii dădeau în ei de zor.

Lupta se încinse... Grozavă... pe viaţă şi pe moarte!

Cu un glonţ, Marcel culcă la pământ un arab care ridicase iataganul asupra lui, i-l smulse din mână şi dădu iureş în grămadă.

În curând, mormanul de cadavre creştea. Tăişul ascuţit al iataganului reteza fulgerător capetele, spinteca piepturile cu o precizie înspăimântătoare.

Înnebuniţi de groază, arabii se dădeau înapoi dinaintea lui, necutezând să-l înfrunte.

— Curaj, băieţi! răcnea el văzând că arabii bat în retragere. Nu vă lăsaţi!

Fapt e că aceştia, înspăimântaţi de măcelul pe care-l făcea Marcel cu marinarii săi, alergaseră toţi la capătul celălalt al bărcii – încercând să-şi facă aici un zid de apărare. Nu se puteau însă împotrivi multă vreme.

Zărind o altă barcă venind spre ei, Marcel strigă marinarilor:

— Înainte, fraţilor! Să isprăvim cu ăştia până nu vin ceilalţi!

Din fericire pentru francezii noştri, barca în care erau ei având pânzele întinse, aluneca ca vântul pe apa liniştită.

Cu Marcel în frunte, marinarii dădură, asaltul. Tăişul lataganului lui Marcel se ştirbise. Smulse puşca din mâna unui biet marinar care căzuse lovit de un glonţ şi începu s-o învârtească deasupra capului izbind cu furie în jur.

Nu mai rămăsese pe punte decât vreo trei, patru arabi, care, îngroziţi, săriră în apă unde fură sfâşiaţi de rechini.

— La cârmă, băieţi! întoarceţi barca! detună glasul lui Marcel.

Rotiră barca în loc şi o îndreptară spre cealaltă, care sosea cu mare viteză spre ei. Înspăimântaţi însă de atâta îndrăzneală, arabii se abătură din calea lor, lăsându-i să treacă.

Manevrând cu o dibăcie de adevărat marinar, Marcel ajunse repede la vapor, acostă la sabordul din capăt şi strigă:

— Să coboare întâi femeile!

Sabordul era deschis.

Nenorocitele aşteptau tremurând. Fură împinse – mai bine zis azvârlite – în barcă de către bărbaţi, pe când sus pe punte marinarii trăgeau fără întrerupere în arabi ca să

nu-i lase să pătrundă în vapor.

După femei şi bătrâni săriră şi ceilalţi în barcă, pe urmă personalul de serviciu al vaporului. Mahurec, cu lacrimi în ochi, părăsi cel din urmă vasul.

Marcel puse să se întindă imediat pânzele şi barca, încărcată ochi, se îndepărtă încet de epavă.

Văzând că tirul marinarilor a încetat, cele şapte bărci cu arabi porniră după francezi, fiind siguri că-i vor ajunge. Marcel înţelese primejdia.

— Trageţi în pânze... faceţi-le praf! altminteri suntem pierduţi! strigă el.

Ordinul fu executat imediat.

În câteva clipe, gloanţele francezilor sfâşiară în bucăţi pânzele celei dintâi corăbii; următoarea avu aceeaşi soartă.

Din nenorocire vântul slăbea mereu şi barca în care se aflau francezii aluneca tot mai încet pe apă. Ca să-i mărească viteza, Marcel porunci marinarilor să vâslească.

Arabii păreau că vor să renunţe la urmărirea fugarilor. Bărcile lor se apropiaseră una de alta şi înaintau din ce în ce mai încet...

Deodată, Marcel îi văzu cotind spre vapor.

— Suntem salvaţi! strigă el. Acum să căutăm să ajungem la coastă şi să dăm de vreun port. Mahurec, vezi ce provizii se găsesc prin cămară şi vino de-mi spune.

Bătrânul şef de echipaj şi cu doi din marinari porniră în cercetare, pe când Marcel Dunot, lăsând un marinar **la** cârmă, se duse să ţină sfat cu pasagerii în privinţa drumului pe care aveau să-l urmeze. Majoritatea fură de părere s-o ia spre apus, în lungul coastei Africii, ca să dea de vreun port din Somalia engleză.

Marcel fu nevoit să primească felicitările tuturor pentru vitejia şi ingeniozitatea lui.

— În numele tuturor tovarăşilor noştri de suferinţă,

începu doctorul Coulon, dă-mi voie să-ţi spun că numai datorită dumitale suntem acum în viaţă. Crede, domnule Dunot, că lucrul acesta nu-l vom uita niciodată şi-ţi vom fi pururi recunoscători.

— „Yes! ziseră scurt Nixby, Dickson şi Plate.

Stânjenit, Marcel vru să schimbe vorba.

— După harta de la bordul vaporului, zise el, ne-am afla acum la mai puţin de două sute de mile de Berhara. Dacă vântul ne va fi prielnic, sper să ajungem acolo în cel mult trei zile. Ei, ce ai găsit, Mahurec?

Şeful de echipaj părea foarte mohorât.

— Vai, domnule, răspunse el, n-am găsit decât un ulcior cu apă stătută şi niţel peşte stricat, cu neputinţă de mâncat, altceva nimic.

Călătorii, ocupaţi cu pansarea marinarilor răniţi, scoaseră exclamaţii de disperare, numai Marcel Dunot rămase stăpân pe sine.

— Adu peştele şi apa, să vedem, poate vor putea servi femeilor şi răniţilor, zise el. Vă rog domnilor, să nu ne pierdem nădejdea, trei zile nu sunt un veac; şi apoi, vapoarele mişună pe aici, aşa că n-ar fi imposibil să întâlnim vreunul.

Vorbele lui îi mai îmbărbătară pe naufragiaţi, deşi nu pentru multă vreme, căci nu se mai simţi în curând nici cea mai uşoară adiere de vânt.

Barca, rămase pe loc.

Marcel împărţi femeilor câteva bucăţele de peşte care se mai puteau mânca şi apa sălcie din ulcior. Aşa nu va mai fi ceartă mai târziu pentru ele printre naufragiaţi. Opri doar vreo cincizeci de grame de peşte ca să-i slujească de momeală la pescuit.

— Vom încerca să prindem niţel peşte, zise el, ca să avem ce mânca.

Propunerea lui fu primită cu entuziasm. Atât marinarii,

cât şi călătorii se apucară numaidecât să facă undiţi.

Dar vai! zadarnic. Câţiva peşti se prinseră în undiţi, traseră însă după ei la fund cârligele şi frânghiile. Ziua trecu fără să fi prins vreun peştişor cât de mic.

Aerul era tot aşa de liniştit ca şi până atunci. Soarele îşi răsfrângea razele fierbinţi în apa netedă ca oglinda.

La bordul corăbiei se făcuse o căldură de nesuferit. Degeaba puse Marcel să se întindă pânzele ca un coviltir. Nu trecu mult şi naufragiaţii simţiră o sete grozavă. Sudoarea le picura pe frunte şi cuvinte nearticulate le ieşeau de pe buze. Se târau pe punte ca nişte fiare rănite de moarte.

Singur Marcel Dunot îşi mai păstră sângele rece. Cu mare greu şi aproape cu forţa îi putu împiedica pe nenorociţii naufragiaţi să bea apă de mare, ceea ce i-ar fi înnebunit cu desăvârşire. Sfătuiţi de Mahurec îşi udară niţel trupurile cu apă sărată. Pentru moment se răcoriră niţel, dar când apa se uscă de căldură, arsurile fură atât de grozave încât le făcu pielea numai răni, pricinuindu-le dureri neînchipuite.

Femeile avură şi mai mult de suferit.

Din locul unde se adăpostiseră, se auzeau gemete şi suspine.

După ce asfinţi soarele, se mai răcori. Sărmanii naufragiaţi nu mai puteau îndura însă setea.

Se întunecă.

Dându-şi seama că nu se putea aştepta la niciun ajutor din partea tovarăşilor săi, Marcel Dunot se căţără în vârful catargului, se aşeză cum putu, pândind apropierea vreunui vas. Nicio boare de vânt. Corabia stătea nemişcată ca şi când s-ar fi aflat pe uscat.

Marcel înţelegea că singurul mijloc de salvare ar fi trecerea vreunui vapor aşa că, deşi setea îl chinuia cumplit, deşi era obosit peste măsură, stătea neclintit la

pândă, scrutând cu privirea zarea.

Gemetele femeilor, gâfâitul bărbaţilor, ajungeau până la el şi-i sfâşiau inima, totuşi, nu-şi pierdea curajul.

Pe la două noaptea, zări spre nord, departe de tot, un fum albicios. Crezu mai întâi că visează. Cu privirea aţintită într-acolo, se uita la fumul acela misterios necutezând să spere. Totuşi, era fumul unui vapor şi încă al unuia cu aburi.

Peste puţin, Marcel simţea că înnebuneşte de bucurie zărind şi o lumină roşie.

Pe când cobora de pe catarg ca să le spună şi celorlalţi vestea cea bună, se auzi o larmă grozavă pe punte.

— Un vapor! Un vapor!

— Suntem salvaţi!

— Nu încă! îşi zise Marcel.

Într-o clipă se văzu înconjurat din toate părţile de tovarăşii săi de drum.

— Ai văzut?

— Un vapor!

— Suntem salvaţi!

— Da, da, l-am văzut şi eu, dar poate nu ne-a văzut el pe noi!... le răspunse el.

— Să dăm semnalul de alarmă!

— Să aprindem un foc ca să ne vadă.

— Aşa să facem. Are cineva chibrituri sau o brichetă?

— Eu! Eu! răspunseră, zeci de glasuri şi se înghesuia care mai de care să-i întindă câte o cutie de chibrituri: suedeze, franţuzeşti, japoneze...

— Mahurec, caută câteva bucăţi de lemn cât mai uscate şi îngrămădeşte-le la prora. Cine are hârtii sau jurnale să le dea încoace.

Într-o clipă se făcu un morman din jurnale, scânduri smulse, de pe puntea corăbiei şi vâsle.

În vremea asta, vasul necunoscut îşi urma calea: se

afla acum drept în faţa bărcii şi naufragiaţii, uitând sărmanii, de ce înduraseră şi mai îndurau încă, se bucurau văzând cele două rânduri de ferestre luminate ale saloanelor.

În mijlocul unei linişti desăvârşite, Marcel Dunot scoase un chibrit, dar nu luă foc. Al doilea asemenea, al treilea... nimic. Chibriturile erau toate ude.

Înfuriat, Marcel luă altă cutie. Degeaba, şi aceasta era udă.

Murmure de dezamăgire se auziră.

— Încercaţi şi dumneavoastră! făcu el necăjit şi întinse celelalte cutii câtorva inşi din jurul lui. Dar niciun chibrit nu se aprinse.

— Suntem pierduţi! Cu desăvârşire pierduţi! Strigau călătorii deznădăjduiţi.

— Tăcere! tună Marcel. Dacă ne lăsăm pradă disperării, suntem cu adevărat pierduţi... Aşază vâslele, Mahurec, să încercăm să ne apropiem de vapor şi să strigăm, poate vom fi auziţi...

— Vâslele... le-am rupt ca să le pun pe foc, răspunse marinarul.

Marcel strânse pumnii cu atâta putere încât unghiile i se înfipseră în carne.

Hotărât lucru, toate le erau potrivnice. Îşi stăpâni însă mânia şi strigă:

— Fiţi, vă rog, liniştiţi şi nu vă descurajaţi. Mai trec şi alte vapoare pe aici. Deocamdată să ne odihnim niţel cât e răcoare ca să putem îndura mai uşor căldura de peste zi.

Bărbaţii bodogăneau, pe când femeile plângeau cu suspine.

— Mai bine să sfârşesc chiar acum, decât să mai sufăr ce-am suferit. Rămâneţi cu bine! strigă un naufragiat şi, până să-l poată opri cineva, se aruncă în mare şi pieri.

Scena aceasta tragică mări spaima celorlalţi, care se

întinseră în tăcere pe punte.

Mort de oboseală, Marcel porunci lui Mahurec să stea de Veghe în locul lui şi se culcă şi el. Cu toată setea grozavă care-l chinuie, adormi numaidecât.

Când se trezi, soarele era de mult pe cer. Se uită în zare: nimic! marea era pustie şi nicio adiere de vânt nu se simţea. La pupa, câţiva pasageri vorbeau cu însufleţire, gesticulând. Unul râdea în hohote. Marcel se apropie de ei şi îi auzi vorbind aiurea: nenorociţii înnebuniseră!

Nu departe de ei, femeile plângeau. Muriseră două din ele peste noapte.

Cu mare greutate reuşi Marcel să le convingă pe femei să-i lase pe marinari să arunce în mare cadavrele.

Ziua i se păru nesfârşită. Nouă călători, loviţi de insolaţie, se aruncară în apă urlând. Alţii cinci îşi pierdură şi ei minţile, dar putură fi opriţi.

Situaţia devenea tot mai gravă. Se înseră fără să se zărească urmă de vapor. Şi nicio boare de vânt nu adia.

Cu puţin înainte de a apune soarele, doctorul Coulon şi soţia sa se aruncară îmbrăţişaţi în mare. Un strigăt de groază izbucni din piepturile tuturor, căci văzură o droaie de rechini sfâşiindu-i într-o clipă. Spectacolul acesta înfiorător îi opri pe alţii să imite exemplul doctorului.

Deşi mai energic şi mai rezistent decât tovarăşii săi Marcel simţea cum îi scad puterile. Se întinse pe punte şi adormi. Se deşteptă pe la două noaptea şi se sculă în picioare.

Nici urmă de vânt, nimic în zare... Rămase pierdut pe gânduri până la ziuă.

Şi iar răsări soarele împrăştiindu-şi razele lui fierbinţi peste întinsul necuprins al apei. În ziua aceea nouă pasageri şi trei marinari muriră, parte din pricina setei, parte sinucigându-se. Cei care mai rămăseseră erau ori nebuni, ori pe cale să înnebunească.

Cu puţin înainte de a apune soarele, Marcel îl văzu pe Mahurec venind în fugă spre el. Crezu că şi-a pierdut şi bătrânul minţile.

Dar se înşela.

— Domnule! Domnule strigă marinarul gâfâind, vântul... peste un ceas o să înceapă să sufle vântul. Uite colo...

Şi bătrânul arătă cu mâna lui descărnată nişte nouraşi subţiri pe cerul înroşit.

— Semn de vânt, ştiu eu ce spun... o să vezi dumneata... suntem salvaţi!

— Ura! Suntem salvaţi! răcni Nixby, care-l auzise şi în acelaşi moment, duse revolverul la tâmplă şi-şi zbură creierii.

Marcel şi cu Mahurec aruncară imediat cadavrul în apă, apoi, ajutaţi de câţiva marinari, aşezară pânzele şi aşteptară să vadă dacă se vor adeveri spusele lui Mahurec.

Bătrânul nu se înşelase.

Abia asfinţi soarele şi începu să sufle o briză uşoară, care a mai înviorat pe naufragiaţi. Marcel alergă la cârmă şi îndreptă vasul după vânt.

Aproape îndată corabia începu să alunece pe unde şi, treptat-treptat, îşi luă avânt, pe când nenorociţii de pe punte, înveseliţi de speranţă că vor ajunge în curând la mal, scoteau strigăte de bucurie.

Din nenorocire, vântul adunase norii, care acoperiră repede cerul. Neavând busolă şi neputându-se orienta măcar după stele, Marcel Dunot nu ştia încotro să-şi îndrepte vasul, care plutea la întâmplare.

Pe la miezul nopţii, zdrobit de oboseală, trecu lui Mahurec cârma şi se culcă.

O zguduitură puternică urmată de ţipete de spaimă îl trezi. Vru să se scoale dar alunecă pe puntea umedă şi

căzu. Reuşi să se ridice şi văzu că vasul se împotmolise în nisip, la nici zece metri de mal.

Pe punte marinarii şi pasagerii alergau de colo colo.

— Ei, Mahurec, strigă Marcel înfuriat, unde eşti?

— Aici, domnule Dunot. Ne-am împotmolit!

— Văd şi eu. Din ce pricină?

— Parcă eu ştiu? Şi e un întuneric să-ţi vâri degetele în ochi... Când mi-am dat seama că ne apropiem de uscat, era prea târziu. Am vrut să cârmesc, dar n-am mai avut când.

Marcel îl lăsă în pace. Toate imputările n-ar fi folosit la nimic. Legă o piatră de o bucată de frânghie ca să măsoare adâncimea apei şi-i dădu drumul la fund. Apa era de un metru şi jumătate, pe alocuri de doi. Pentru moment nu era nicio primejdie, deoarece marea era liniştită. Comunică tovarăşilor săi situaţia, ceea ce îi bucură foarte mult simţindu-se aproape de uscat. Hotărâră să aştepte ziua pentru a debarca.

Unde se aflau oare? în Asia sau în Africa? Nimeni n-ar fi putut spune! în sfârşit, răsări soarele. Zăriră o întindere de nisip care se pierdea în depărtare.

Începu imediat debarcarea, care fu destul de anevoioasă şi le luă multă vreme.

N aufragiaţii erau complet istoviţi, abia de mai puteau să se ţină pe picioare. Femeile erau aproape leşinate.

Marcel Dunot şi cu cei câţiva marinari mai voinici le duseră în braţe la mal.

Pe la amiază fură în sfârşit toţi pe uscat.

Datorită tânărului francez erau acum salvaţi... sau, cel puţin salvaţi de la înec.

Pe o plajă pustie şi stearpă din vecinătatea capului Guardafui se putea vedea un grup de bărbaţi şi femei, cu ochii rătăciţi, uzi până la piele, stând nemişcaţi şi muţi pe mal.

— Doar nu putem sta aici în vecii vecilor, domnule Dunot, zise unul dintre ei, cu un puternic accent englez.

— Sigur că nu, răspunse Marcel ridicând din umeri, dar trebuie să lăsăm oamenilor vreme să se odihnească niţel. Nu sunt în stare să facă nici zece paşi. Dumneata nu vezi?

Marcel Dunot şi Mahurec îşi dădeau seama că pe corabie nu se puteau întoarce. Marea începuse să se agite şi vasul, prea şubred, ar fi fost cu siguranţă sfărâmat de valuri.

După ce ţinură sfat multă vreme, sfat la care luară parte şi călătorii, hotărâră cu toţii să pornească de-a lungul malului spre vest.

Uşor de zis, dar greu de făcut, căci cei mai mulţi din naufragiaţi abia se puteau ţine pe picioare. Nici pe plaja pustie nu puteau însă rămâne, căci ar fi murit cu toţii de foame şi sete.

Ce era de făcut! De la cine să ceară ajutor? încotro s-o ia! Şi cine ar mai fi avut putere să meargă cine ştie cât până să dea de vreo aşezare omenească?

Îi cuprinse iarăşi disperarea. Zadarnic căuta Marcel să-i îmbărbăteze. Bieţii naufragiaţi îndurasră şi suferiseră atât, încât nu mai puteau nădăjdui nimic şi-şi aşteptau din clipă în clipă moartea.

Ca o culme a nenorocirii, un vânt fierbinte risipise norii şi ridica nisipul în valuri care îi orbeau.

O căldură înăbuşitoare, mai grozavă ca până acum, stăpânea pustiul.

Cinci din călători şi opt marinari îşi dădură sufletul în ziua aceea. Cum se întunecă, se auziră urlete înfiorătoare. Ochii roşii ca nişte cărbuni aprinşi sclipiră în bezna nopţii: hienele, atrase de mirosul de cadavre, se Apropiau.

Două femei îşi pierdură minţile.

Marcel Dunot se ridică în picioare. Îşi încordă toate puterile care îi mai rămăseseră şi neavând altă armă decât

un revolver, şi acela fără gloanţe, alergă şi ucise cu patul revolverului două hiene. Târî una după el, pe când cealaltă fu devorată de semenele ei.

— Vrea cineva să mănânce? Poftiţi, v-am adus carne, zise Marcel tovarăşilor săi.

Cu toată foamea grozavă şi setea care îi chinuia, nimeni în afară de Joe Plate, Mahurec şi încă patru marinari n-avură curajul să-l imite pe Marcel care mesteca de zor din carnea călduţă şi greţoasă a hienei ucise.

La urmă, stăpânindu-şi dezgustul, îşi potoliră setea sorbind cu lăcomie din sângele fiarei. Ospăţul acesta îi refăcu forţele lui Marcel. Cu un cuţit pe care îl luă de la un marinar, Marcel reuşi să ferească lagărul de năvala hienelor.

În sfârşit se făcu ziuă, fiarele dispărură.

Patru femei, din cele unsprezece încă în viaţă, muriră în dimineaţa aceea. Marcel, ajutat de doi marinari, îngropară cât putură mai adânc trupurile.

Începuse şi el să-şi piardă nădejdea.

Spre seară mai muriră încă două femei şi doi bărbaţi iar cei care mai erau în viaţă păreau că nu mai au mult de trăit. Nu se mai auzeau acum decât gemete şi horcăieli.

Se înnopta şi odată cu noaptea veniră iar hienele.

Marcel ucise cinci, dar cu toată dârzenia lui nu le putu împiedica pe celelalte să ia cadavrul unui biet marinar care-şi dăduse chiar atunci sufletul.

Soarele răsări, împrăştiindu-şi razele lui fierbinţi peste nişte muribunzi.

Numai Marcel, Mahurec, încă doi marinari, Brinton şi Mouscadet, împreună cu Plate mai erau în stare să se ţină pe picioare.

Deodată Brinton începu să strige.

— Uitaţi-vă... Vin!...

Crezură că a înnebunit. Iar când întoarseră capul în

direcţia arătată de el văzură, într-un nor de praf, o trupă de călăreţi care soseau în galop.

— Salvaţi! Suntem salvaţi! răcnea Brinton.

Ca electrizaţi, naufragiaţii se ridicară în picioare, nebuni de bucurie.

Marcel Dunot, care avea o vedere foarte ageră, tresări îngălbenindu-se. Călăreţii erau tot danakili, căci semănau foarte bine cu piraţii care atacaseră vaporul. Călăreau pe nişte cămile slabe, iar suliţele lor sclipeau în bătaia soarelui.

— Tăcere! strigă Marcel Dunot. Nu vă bucuraţi degeaba căci cei care vin nu ne sunt prieteni ci duşmani... sunt danakili.

Cuvintele lui îi demoraliza cu desăvârşire pe naufragiaţi. Unul din ei scrâşni din dinţi şi-şi înfipse un pumnal în inimă. Femeile începură iar să se vaiete, bărbaţii să murmure;

— Cu atât mai bine... vom sfârşi mai repede. La urma urmei de ce atâtea chinuri? Au să ne facă un mare bine omorându-ne!...

— Am făgăduit comandantului Kerbosq să fac tot ce-mi va sta în putinţă să vă salvez şi mă voi ţine de cuvânt, zise el. Poate nu e încă totul pierdut... Rog pe doamne să înceteze cu plânsul şi pe bărbaţi să aibă curaj. Eu o să încerc să vă scap; dacă nu reuşesc, vom avea timp şi mai târziu să murim.

Nimeni nu luă în seamă vorbele lui. Femeile se tânguiau mereu şi, în afară de bătrânul Mahurec, niciunul din bărbaţi nu se mişca.

Marcel Dunot le aruncă o privire de dispreţ. Era doar şi el tot atât de istovit ca şi ei, totuşi nu renunţa încă la luptă.

— Mahurec, hai cu mine, zise el marinarului.

Bătrânul se apropie cu paşi şovăielnici şi-l întrebă

îngrijorat:

— Ce vrei să faci, domnule Dunot? Nu vezi că sunt peste o sută.

— N-an de gând să mă bat cu ei, fii pe pace. Îţi cer numai să nu te miri de ce am să fac şi să spui întocmai ca mine.

— Bine, făcu Mahurec.

Nu mai întrebă nimic şi-l urmă în tăcere. Marcel se îndreptă spre călăreţii care erau acum doar la trei sute de metri de ei.

Zărindu-i, danakilii traseră o salvă de puşcă, dar niciun glonţ nu-i atinse. Mahurec se întinse repede pe nisip. Marcel însă ridică mâinile, semn că avea intenţii paşnice. Danakilii opriră atunci cămilele şi patru dintre ei se apropiară de cei doi naufragiaţi.

— Scoală Mahurec, zise Marcel tovarăşului său şi înaintează spre danakili.

— Prieteni... suntem prieteni!! le strigă Marcel când fură aproape de ei.

Danakilii nu răspunseră. Înfipţi în şei, cu suliţele întinse, cu puştile în bandulieră, păreau patru statui.

— Prieteni! Prieteni! repetă Marcel Dunot.

Unul dintre ei îi întrebă, privindu-i ţintă:

— Cine sunteţi voi?

— Noi naufragiaţi, vapor francez.

— Da? Unde e vaporul?

— Colo! răspunse el arătând vag în zare.

Danakilii se sfătuiră câtva timp într-o limbă neînţeleasă. În cele din urmă, arabul îi întrebă iar:

— Voi toţi acolo? şi arătă popasul naufragiaţilor.

— Nu, vaporul mic plecat la Berbera cere ajutor, răspunse Marcel.

Spunea aşa ca să-i sperie pe arabi, să nu-i omoare.

— Bun, zise unul din arabi. Voi veniţi prizonieri la noi.

Când soseşte englezi, dai la voi libertate pentru „fluss” (bani).

Marcel Dunot înţelese foarte bine, le zise însă, pe bună dreptate de altfel, că arabii le vor da de mâncare – ceea ce era principalul. Pe urmă, vor vedea ei ce va mai fi.

Datorită acestei stratageme, ştia acum că se află pe coasta Somaliei, nu departe de postul englez din Berbera, deoarece danakilii nu se arătaseră deloc miraţi când le spusese că naufragiaţii trimiseseră acolo după ajutor.

— Asta bun! făcu Marcel manifestând o mare bucurie.

— Tu vino cu noi, răspunse danakilul şi îl înţepă cu vârful suliţei în umăr.

Marcel Dunot se supuse, Mahurec de asemenea.

Cei patru danakili îi luară între ei şi se apropiară de ceilalţi călăreţi care îi aşteptau. Fură legaţi îndată şi suiţi fiecare pe câte o cămilă.

Marcel, trântit pe o ladă plină cu pene de struţ – luată probabil de la vreo caravană pe care o jefuiseră – fu martor la un spectacol cât se poate de dureros. Danakilii, după ce înconjurară tabăra naufragiaţilor, se năpustiră asupra nenorociţilor şi, fără să ţină seama că sunt femei şi bărbaţi printre ei, îi legară pe toţi şi-i urcară în spatele cămilelor. Avură însă grijă să le ia tot ce aveau de preţ la ei: bani, bijuterii, haine, până şi ghetele din picioare.

Una din femei vrând să se împotrivească, fu lovită atât de Groaznic cu suliţa, încât leşină.

După această ispravă porniră la drum.

Se opriră abia la apusul soarelui, lângă un puţ dărăpănat, împrejmuit de câţiva palmieri firavi, aproape uscaţi de arşiţă. Prizonierii fură coborâţi de pe cămile: patru din ei – două femei şi doi bărbaţi – muriseră.

Arabii îi îngropară numaidecât, dar nu din milă, ci ca să nu atragă hienele.

Le dădură apoi câteva smochine uscate şi niţică apă pe

care sărmanii le înghiţiră cu lăcomie. Noaptea trecu fără niciun incident şi, în zori, după ce urcară pe prizonieri pe cămile, plecară mai departe.

Marcel Dunot nu închisese ochii toată noaptea. Captivitatea îl apăsa. Şi apoi, gândea el, era lucru sigur că danakielii nu-i omorâseră pe naufragiaţi fiindcă se temeau de englezi. Când vor vedea însă că aceştia nu sosesc, îi vor ucide, fără doar şi poate, pe toţi. Trebuia deci să ia măsuri. Şi anume să fugă! Şi cât mai repede cu putinţă.

Începu să-şi facă pregătirile. Ce voia el era însă foarte greu, dacă nu chiar imposibil. Fără arme, abia ţinându-se pe picioare, legat cobză de spinarea unei cămile şi pe deasupra înconjurat de o sută de duşmani înarmaţi, planul său de fugă părea o nebunie.

Dar viteazul tânăr înfăptuise altele şi mai grele. După ce luă această hotărâre, se apucă de lucru. Încet, cu răbdare, se întoarse cu faţa în sus, în aşa fel ca mâinile lui, legate la spate, să atingă lada pe care erau întins, şi începu să frece frânghiile de colţul lăzii.

Cu stomacul gol zdruncinat de galopul cămilei reuşi totuşi să-şi elibereze mâinile.

Îşi făcu socoteala că soarele mai avea încă vreun ceas până să apună şi că arabii vor face abia atunci popasul de noapte.

Fără să facă vreo mişcare lua seama la tot ce se petrecea în jurul lui. Luat drept şef de danakili, doi din ei îl păzeau cu străşnicie.

Bineînţeles că nu bănuiau nimic şi nu-i dădeau cine ştie ce atenţie. Marcel văzu lucrul acesta şi hotărî să se folosească de el. Danakilii din dreapta lui avea în afară de suliţă un minunat pumnal cu lama lată. Tânărul puse ochii pe el.

Zări în curând în depărtare o pădurice de palmieri sub care se adăposteau nişte colibe de paie. Înţelese că

trebuie să fie vreo ascunzătoare de-a danakililor.

Într-adevăr se auzi peste puţin timp vorbind cu însufleţire între ei. Probabil că se pregăteau să poposească acolo. Încetiniră trapul şi se opriră la o sută de metri de oază unde descălecară.

Marcel care atâta aştepta se ridică în genunchi într-o clipă îşi potrivi echilibrul pe cămilă. Când cei doi danaliili care îl străjuiau îl văzură era prea târziu.

Fulgerător Marcel smulse cu mâna stângă pumnalul arabului şi i-l înfipse în beregată, pe când cu dreapta smulse puşca pe care celălalt o purta în spate. Un horcăit şi un urlet de furie se auziră în acelaşi timp. Danakilul căruia Marcel îi luase puşca apucă repede căpăstrul cămilei pe care era cocoţat Marcel. Îi dădu însă numaidecât drumul şi se rostogoli în nisip; Marcel îi sfărâmase ţeasta cu patul puştii.

Avu vreme să smulgă pumnalul din beregata celuilalt arab şi începu să înţepe cu el unde nimerea cămila de sub el. Animalul scoase un nechezat grozav şi se repezi în mijlocul celorlalte cămile, Răsturnară două la pământ pe când Marcel spintecă pieptul unui danakil care voia să i taie calea şi porni ca o săgeată, în vreme ce arabii, surprinşi – mare parte din ei descălecaseră – alergau zăpăciţi în toate părţile.

Când îşi dădură seama ce s-a întâmplat, Marcel Dunot era departe. Câţiva din ei se luară după el.

În goana cămilei, tânărul îşi tăiase legăturile de la picioare, apoi frânghiile care ţineau lăzile cu pene pe care le lăsă să se rostogolească la pământ ca să uşureze povara animalului.

Când crezu însă că a scăpat, cămila se împiedică de un bolovan şi îl aruncă pe fugar la pământ.

Marcel se sculă numaidecât, dar era prea târziu; cămila o luase razna într-un galop nebun. Marcel trase o

înjurătură şi se hotărî să-şi vândă cât mai scump pielea.

Îşi examină puşca: era neîncărcată! Sărmanul tânăr oftă, dar nu se dădu învins. Alergă la un trunchi uscat de copac aflat la câţiva paşi de el.

Cei cinci danakili care îl urmăreau, îl zăriră şi se îndreptară spre el.

Marcel Dunot îi aştepta după trunchiul de copac. Când unul din ei ridicară suliţa ca să-l străpungă, făcu o săritură şi feri lovitura. Apoi, cu mâna stângă apucă de căpăstru cămila, pe când cu dreapta înfipse pumnalul în pulpa arabului. Acesta se clătină în şa, gata să cadă. Speriată, cămila se ridică pe picioarele dinapoi şi-şi trânti la pământ călăreţul. Într-o clipă, Marcel fu în şa, tocmai în momentul când soseau ceilalţi patru danakili.

Se înţepeni în scări şi cu patul puştii sfărâmă capul unuia din ei. Ceilalţi, încremeniţi de o astfel de îndrăzneală şovăiră o clipă. Fusese însă de ajuns.

Marcel repezi în ei cămila înnebunită, ucise doi, iar al treilea, îngrozit o luă la fugă fără să se mai uite înapoi.

Tânărul nostru nu găsi de cuviinţă să-l urmărească. Sări repede pe cămilă, o priponi de trunchi şi luă în grabă tot ce găsi la danakilii ucişi, adică armele şi muniţiile. Ar fi vrut el să scotocească şi desagele cămilelor, dar acestea o luaseră razna prin pustiu.

Marcel cercetă în desaga cămilei priponite. Găsi spre marea lui bucurie o tidvă, cu vreo patru litri de apă şi un coş cu nişte pastramă de berbec. Avea, deci, cu ce trăi câteva zile.

De mulţumit ce era, uitase de oboseală. Dezlegă cămila, încălecă şi, cu o înţepătură de pumnal, puse animalul în mişcare. Călări până pe-nserat fără să întâlnească ţipenie de om; nimic decât dune de nisip şi bolovani.

Când se întunecă, descălecă. Cămila era cu desăvârşire

istovită. Şi abia se mai putea ţine pe picioare.

O priponi, mâncă niţică pastramă, bău câteva înghiţituri de apă şi se întinse pe nisip ca să se odihnească. Adormi numaidecât.

Se trezi a doua zi la amiază. Mâncă iar ceva şi porni mai departe spre nord. Spre seară ajunse la malul mării.

Poposi pe mal şi în zori îşi urmă calea mai departe, îndreptându-se spre apus, nădăjduind că va da de vreun post englez. Trecu şi ziua aceasta fără să zărească altceva decât vreo câteva mlădiţe firave care prinseră bine cămilei lihnită de foame. Pe înnoptate se opri iar să se odihnească.

Cu toate că mânca foarte puţin ca să economisească proviziile, vedea cu groază clipa când se vor isprăvi. Ce se va face atunci?

Grija aceasta îl ţinu treaz toată noaptea. Cum zări o geană de lumină la răsărit, încălecă şi porni mai departe ca să poată parcurge în ziua aceea cât mai mult drum.

După vreo două ore de mers i se păru că zăreşte în depărtare o trâmbă subţirică de fum. Păli, necutezând încă să se bucure. Zori însă cămila care o luă la galop.

Fumul nu se mai zărea. Să-i fi fost speranţele zadarnice? Cu inima strânsă de grijă, fugarul nu se abătu însă din cale.

Deodată tresări. Nu se înşelase... Zări în depărtare o clădire mare, albă, pe care flutura drapelul englezesc.

Ca nebun, Marcel înfigea mereu vârful pumnalului în spatele cămilei, care înnebunită de durere porni într-un galop turbat şi peste câteva momente căzu grămadă la poarta clădirii. Un ofiţer englez, care zărise de pe terasă sosirea lui Marcel, ieşi în poartă.

— Unde mă aflu? întrebă Marcel gâfâind.

— La postul din Berbera, răspunse ofiţerul. Dar cine eşti dumneata!

Pe scurt, tânărul îi povesti naufragiul lui „Anadyr” şi

trista situaţie în care îşi lăsase tovarăşii. Sfârşi rugându-se cu lacrimi în ochi de ofiţer să trimită numaidecât oameni în ajutorul nenorociţilor naufragiaţi.

— Domnule comandantul Hobbson va hotărî, răspunse ofiţerul. Până atunci, dă-mi voie, domnule, să te felicit pentru vitejia dumitale. Acum hai cu mine să mănânci şi să bei ceva, cred că ai mare nevoie, nu-i aşa?

— Da, da, vreau însă mai întâi să vorbesc cu domnul comandant.

Am făgăduit comandantului Kerbosq să-mi ajut tovarăşii şi trebuie să mă ţin de cuvânt.

Ofiţerul se înclină.

— Vino atunci cu mine, zise el şi intrară amândoi în fort.

Dus înaintea comandantului englez, Marcel Dunot povesti din nou tragica întâmplare a lui „Anadyr” şi, la cererea lui Hobbson, preciză locul unde se petrecuse catastrofa.

— Nu mai încape îndoială, zise comandantul, tovarăşii dumitale au căzut în mâinile danakililor din Sangheli. Vom face totul pentru a-i salva. Peste un ceas va porni de aici o coloană de o sută cincizeci de meharişi cu ordinul să întrebuinţeze toate mijloacele să-i smulgă din ghearele lor. Ştiu unde se află lagărul lor şi sper că peste o săptămână tovarăşii dumitale vor fi aici.

— Vă mulţumesc din suflet, domnule comandant, bâigui Marcel emoţionat.

— N-ai pentru ce tinere, uni fac datoria, atâta tot, răspunse englezul înclinându-se.

Tânărul francez salută şi ieşi însoţit de ofiţerul care-l adusese. Dar abia făcu vreo câţiva paşi şi căzu la pământ.

Acum, după ce îşi împlinise misiunea, natura îşi cerea drepturile. Corpul lui, slăbit de oboseală şi lipsuri de tot felul, nu mai putuse rezista. Leşinase.

Ofiţerul englez porunci să fie dus numai decât la in**firmeria fortului; medicul chemat în grabă îşi dădu imediat seama că Marcel căpătase friguri, boală destul de primejdioasă mai ales pentru un om atât de slăbit, cum era Marcel.**

Zăcu trei săptămâni între viaţă şi moarte. După ce crezură câtva timp că tânărul francez îşi va pierde minţile, Organismul său puternic birui.

Cel dintâi lucru pe care-l făcu îndată ce fu în stare să vorbească a fost, bineînţeles, să întrebe de naufragiaţii de pe „Anadyr”. Mare-i fu bucuria când află că fuseseră salvaţi de detaşamentul trimis în ajutorul lor şi că plecaseră la bordul crucişătorului „Euryalus” la Aden pentru a se îmbarca pe un vapor cu destinaţia Europa.

— Şi eu? îl întrebă Marcel pe doctorul care îi adusese vestea cea bună. Fără supărare, doctore, dar tare aş vrea să mă văd iarăşi în Franţa.

— N-am de ce mă supăra, dragul meu, răspunse doctorul zâmbind, e o dorinţă cât se poate de firească. Va trebui însă să ai răbdare. Vapoarele trec rar pe la Berbera şi „Euryalus” nu vine decât la două luni o dată, căci în urma tulburărilor din India, staţionează acum la Bombay. Şi, fiindcă a plecat abia acum şase zile, ai de aşteptat încă şapte săptămâni. Aceasta îţi va îngădui să te vindeci complet.

Marcel tăcu amărât. Deoarece forţele îi reveneau încetul cu încetul, îşi petrecea zilele hoinărind în jurul fortului.

Distracţii nu prea sunt la Berbera.

Populaţia se compune dintr-o garnizoană anglo-hindusă, câţiva negustori greci, sirieni şi italieni şi câteva sute de somalezi săraci.

Marcel se sătură repede de plimbări; se închidea mai tot timpul în biblioteca fortului unde citea.

Comandantul Hobbson, căruia îi plăceau oamenii curajoşi, prinsese simpatie de el şi dăduse ordin să i se dea tot ce-i trebuia.

Îmbrăcat într-un costum elegant, alb, din pânză, mâncând bine, bând şi mai bine, Marcel Dunot s-ar fi simţit foarte bine dacă nu s-ar fi plictisit. De aceea fu cât se poate de fericit când într-o bună zi comandantul Hobbson îl chemă şi-i zise:

— Văd eu bine cănu-ţi prea place la noi, domnule Dunot.

— Domnule comandant, eu...

— Lasă, lasă, nu te mai apăra; e normal să fie aşa, la vârsta şi la temperamentul dumitale; De aceea m-am gândit la ceva. Mâine soseşte aici o caravană în trecere spre Abisinia, am primit vizita unora din persoanele de avangardă. Or, s-a întâmplat ca subşeful caravanei să moară pe drum. Pricepi ce vreau să spun?

— Da, domnule comandant. Eu...

— M-au întrebat dacă nu sunt dispus să dau un concediu unuia dintre ofiţerii mei ca să-l înlocuiască pe decedat. Atunci m-am gândit la dumneata.

— Mulţumesc, domnule comandant... nu ştiu zău cum...

— Aşadar, ne-am înţeles. Condiţiile sunt următoarele: 40 de lire sterline pe lună; întreţinerea completă şi o gratificaţie de o sută de lire la sosirea caravanei la Khartum. Cam vreo două sute de lire în total? îţi convine?

— Sunt încântat de propunerea dumneavoastră, domnule comandant, fiindcă, drept să spun, grozav mă plictiseam stând aşa degeaba.

— Văd şi eu. Şi, te mai rog să primeşti în dar de la mine o carabină. Datorită dumitale, doi cetăţeni englezi au fost salvaţi de la moarte, aşa că tot noi îţi rămânem datori.

Hobbson se ridică de pe scaun, dând astfel lui Marcel să înţeleagă că poate pleca... Peste măsură de fericit,

tânărul mai mulţumi o dată comandantului, salută şi ieşi din birou.

Caravana sosi chiar în seara aceea. Era alcătuită dintr-o sută de cămile încărcate cu saci de sare, baloturi de bumbac şi lăzi cu arme pentru Harrar.

Cincizeci de soldaţi arabi, înarmaţi până-n dinţi, călare pe nişte cai iuţi, însoţeau caravana, condusă chiar de proprietarii mărfurilor, fraţii Habid şi Elie Zayat, negustori sirieni.

Marcel Dunot le fu prezentat îndată de către comandant drept înlocuitorul subşefului caravanei. La vederea tânărului francez, palid încă din pricina bolii şi părând să n-aibă nici vârsta pe care o avea, cei doi sirieni, se uitară cu dispreţ la el. La drept vorbind, Marcel Dunot nu prea avea mutră de subşef!

— E cam prea tânăr pentru o astfel de slujbă, murmură Habid, care era tot atât de gras pe cât era de slab fratele său.

— Am nouăsprezece ani, spuse foarte simplu Marcel.

— Tânărul acesta a salvat, singur, echipajul şi pasagerii unui vapor, după ce a ucis mai întâi şase danakili care îl fugăreau, zise calm Hobbson.

Cei doi fraţi holbară ochii. Elie, care era înainte de toate un om foarte practic, strigă entuziasmat:

— Îl primim cu plăcere, domnule comandant! mai ales că ne e recomandat de dumneavoastră... Totuşi, având în vedere tinereţea lui, suntem de părere că... douăzeci de lire sterline pe lună, sunt de ajuns.

— Pungaşilor! exclamă înfuriat comandantul. Am spus acestui gentleman condiţiile voastre şi nu vreau să trec drept mincinos. Să-i număraţi chiar acum, în faţa mea, leafa pe o lună, altminteri aveţi de-a face cu mine, aţi înţeles?

— Cu... cu plăcere, domnule comandant... mormăi Elie

Zayat, căruia îi era frică să nu-şi facă duşman pe comandantul din Berbera.

Marcel Dunot stătea nepăsător şi nu zicea nimic. Iscăli angajamentul în faţa lui Hobbson şi primi un fişic cu patruzeci de lire sterline.

Se apucă îndată de treabă. Inspectă lagărul, ceru să se dea nutreţ animalelor şi rândui oamenii de pază.

Deşi atât de tânăr, toţi ascultară de ordinele lui fără să murmure.

Caravana rămase două zile la Berbera, apoi porni mai departe spre sud-vest.

Întreaga garnizoană a fortului, de la comandantul Hobbson până la cel din urmă soldat, ţinuse să fie de faţă la plecarea tânărului francez. Călare pe un cal sprinten, cu hamuri bogate – un dar de al comandantului – Marcel Dunot nu găsi alte cuvinte pentru a mulţumi mărinimoşilor englezi decât strigătul scos din adâncul inimii:

— Trăiască Anglia!

— Trăiască Franţa! răspunseră soldaţii şi ofiţerii englezi într-un glas.

Mişcat, Marcel se ridică în scări, îşi scoase pălăria şi salută. Gestul lui fu întâmpinat cu urale nesfârşite.

Tânărul dădu pinteni calului şi porni în fruntea caravanei.

Mica trupă părăsi Berbera şi o luă prin pustiul care înconjoară Abisinia, îndreptându-se spre Harrar-es-Seghir, unde ajunse cu bine după două zile.

Marcel se căia acum că plecase din Berbera.

Furioşi că fuseseră siliţi să-i dea o leafă atât de mare şi că-l angajaseră degeaba, fiindcă nimeni nu-i atacaseră după cum se temuseră, cei doi fraţi Zayat nu mai aveau decât un singur gând; să se descotorosească de tânărul francez pentru a nu fi siliţi să-i plătească suma cuvenită.

În aşteptarea unui prilej favorabil, ca să-l amăgească,

se arătau tot mai prietenoşi, dar, sub pretextul că nu vor să-l lase să se obosească, nu-i îngăduiau să se mai amestece în conducerea caravanei.

Marcel băgă repede de seamă dar, nepăsător cum era din fire, îşi închipui că sirienii n-aveau încredere în el şi nici nu se sinchisi de asta. Drept e că i-ar fi plăcut să fie tratat altfel, îşi zise încă că două luni trec repede. De la Harrar-es-Seghir, caravana se îndreptă spre Harrar, în Abisinia, unde poposi la un caravanserai imens, împreună cu alte caravane. De aici, fraţii Zayat socoteau să se ducă la Ankober, provincia Ghao, unde nădăjduiau să schimbe arme pe pene de struţ şi pulbere de aur.

În Abisinia drumurile sunt sigure, sau aproape sigure. E de ajuns să dai bacşişuri grase slujbaşilor şi nu mai ai de ce te teme.

De aceea cei doi sirieni hotărâră să scape cât mai curând de Marcel.

În seara sosirii la Harrari, propuseră tânărului francez să sărbătorească împreună cu ei succesul primei părţi a călătoriei. Fără să bănuiască vreun gând ascuns din partea lor, Marcel primi cu plăcere, părându-i bine că-i vede atât de binevoitori. Se duseră cu toţii într-un fel de birt – o încăpere mare cu pereţii înnegriţi de fum, în fundul căreia se frigeau trei berbeci mari la un foc de vreascuri.

Pretutindeni stăteau negri de toate naţiile şi fumau din nişte narghilele cu miros plăcut.

Marcel Dunot şi cu „patronii” săi se aşezară în jurul unei mese mari de argint cu astfel de narghilele îndesate cu tutun, câteva pahare cu apă rece şi borcane cu dulceaţă de trandafiri.

Se înserase. Birtaşul aprinse două lămpi cu petrol agăţate în tavan, pe când un preot abisinian, negru ca tăciunele, se ridică de jos, deschise o umbrelă de catifea liliachie şi îngână o rugăciune care fu ascultată în tăcere.

Când sfârşi, gălăgia reîncepu. După cum îi era obiceiul, Marcel privea curios la tot ce vedea în jur.

Mâncă tot ce i se dădu cu mare poftă şi bău zdravăn. Fraţii Zayat păreau foarte veseli. Tânărul credea că veselia lor e datorită faptului că ajunseseră cu bine la Harrar.

Dar veselia lor se datora faptului că Elie, folosindu-se de o clipă de neatenţie a tânărului francez, turnase în paharul acestuia o otravă foarte puternică.

Aşadar, Marcel Dunot nu va pune mâna pe suma convenită şi nici să se plângă cuiva de ei nu va putea!

Fără să bănuia scă nimic, tânărul duse paharul la gură, dar cum apucă să soarbă o înghiţitură din vinul otrăvit, un pitic diform intră în cârciumă şi începu să răcnească şi să se strâmbe îngrozitor.

Cei doi fraţi Zayat întoarseră capul, pe când Marcel începu să râdă în hohote, făcând să se verse pe jos aproape tot vinul din pahar.

După ce se potoli, puse paharul la loc, pe când piticul – un nenorocit de cerşetor – zbiera şi se scălâmbăia mereu.

Sirienii nu văzuseră nimic. Când îşi aruncară ochii la paharul lui Marcel şi-l văzură gol se uitară unul la altul cu înţeles.

— Hai să plecăm, zise Habid. Să mergem undeva să vedem femei dansând.

După ce Elie plăti birtaşului, plecară.

— Teatrul e cam departe, dar nu face nimic, n-avem nicio grabă. E timp frumos şi plimbarea o să ne facă bine, zise Elie şi întinse lui Marcel o ţigară.

Vreme de câteva minute merseră în tăcere. Tânărul nu se simţea prea bine. Un cerc de fier îi strângea tâmplele, urechile îi vâjâiau şi picioarele abia îl mai duceau. Se opri şi se şterse pe frunte de sudoare.

— Nu ştiu ce am, murmură el. Mi-e rău... staţi puţin...

— Cum să nu! Dar ce ai, dragul meu? Şezi niţel pe

grămada aia de nisip.

Poate că ai băut prea mult şi vinul ăsta e tare al naibii! făcu Elie prietenos.

Marcel nu răspunse. Îl cuprinsese o toropeală ca aceea pe care o simţise la Panamá când cu atentatul lui Mac Farlan.

Se aşeză pe mormanul de nisip şi scoase un suspin adânc. Vru să se scoale, să spună ceva, dar bolborosi numai câteva cuvinte neînţelese şi doborât de greutatea care i se lăsase pe creier, căzu cu faţa la pământ.

Auzi ca prin vis glasul lui Elie:

— S-a făcut! I-ai banii şi s-o ştergem... Vezi, nu uita să...

Îşi pierdu cunoştinţa şi nu mai auzi nimic.

Senzaţia unui frig pătrunzător îl trezi. Deschise ochii şi văzu că era încă întuneric. O ploaie deasă şi rece se cernea de sus.

Marcel se ridică încet, anevoie. Simţea în gură un gust amar şi cleios. Poticnindu-se la fiecare pas în băltoacele de noroi, cu capul în jos, sărmanul băiat se îndrepta în neştire spre o lumină pe care o zărea în depărtare. Încetul cu încetul memoria îi revenea. Acum înţelegea totul. Fusese cât pe ce să fie otrăvit, dar venirea piticului îl scăpase de la moarte. Se lăsă în genunchi şi sorbi cu lăcomie niţică apă plină de noroi dintr-o băltoacă, căci gâtul îl ardea cumplit.

Niţel mai uşurat, porni mai departe. Simţea o fierbinţeală grozavă în tot trupul, pricinuită de otravă şi mai ales de mânie. Un singur gând îl stăpânea: să se ducă îndată la ticăloşii aceia de sirieni şi să-i pedepsească.

Îşi duse maşinal mâna, la brâu, şi-şi pipăi revolverul dat de comandantul Hobbson, dar teaca era goală. De asemenea şi buzunarele. Fişicul cu lire sterline şi portofelul de piele de rechin pe care i-l dăruise unul din ofiţerii

fortului şi în care se afla un paşaport iscălit de Hobbson, dispăruseră şi ele.

Sirienii îi luaseră până şi batista.

Furia lui Marcel nu mai cunoştea margini. Grăbi pasul şi recunoscu vag casele pe unde trecuse în tovărăşia fraţilor Zayat.

Obosit, gâfâind, cutremurat de friguri şi fierbând de mânie, mergea la întâmplare pe ulicioarele întortocheate şi pline de noroi ale oraşului, fără să se poată orienta. Din când în când sorbea câteva înghiţituri de apă ca să-şi potolească arsura din gâtlej şi pornea apoi mai departe.

Cu toată furia care-l stăpânea, era gata să renunţe la căutarea caravanseraiului unde poposise caravana sirienilor şi să aştepte ziua, când se pomeni deodată în faţa marii clădiri după care umbla. Bucuria îi fu atât de mare, încât trebui să se oprească un moment ca să-şi potolească bătăile inimii. Se linişti în sfârşit şi, deşi n-avea niciun fel de armă la el, trecu fără să şovăie pragul.

Uşa era, de altfel, întredeschisă. Arabul care veghea îl recunoscu şi-l lăsă să treacă. Tânărul francez hotărât, se îndreptă spre scara de lemn care ducea la galeria circulară în care răspundea camera ocupată de cei doi fraţi Zayat.

Se opri fără zgomot la uşa pe sub care se strecura o dâră de lumină gălbuie. Dinăuntru veneau până la el glasurile lor, dar fiindcă vorbeau arăbeşte Marcel nu înţelegea ce spun.

Fără să mai piardă vremea, tânărul deschise uşa cu o lovitură de picior şi apăru pe neaşteptate în faţa lor, cu chipul ameninţător şi privirea cruntă. Nemernicii săriră în sus şi se holbară la el cu ochii rătăciţi. Habib bolborosi ceva; Elie, mai curajos, vru să ia revolverul – furat de la Marcel Dunot – care se afla pe un scaun lângă el.

Dar tânărul francez nu-i lăsă timp. Cu un pumn îl ameţi pe Habib, puse mâna în beregata lui Elie, îi smulse

revolverul şi-l lungi la pământ.

— Iertare! reuşi să articuleze nemernicul, pe când Habib zăcea leşinat, cu falca sfărâmată.

— Iertare ceri, ucigaşule, tâlharule! O să vezi tu numaidecât ce fel de iertare te aşteaptă. Mai întâi, unde sunt banii mei?

— Eu... Nu... nu ştiu...

Marcel slăbi niţel strânsoarea din jurul gâtului ca ticălosul să poată vorbi.

— Răspunde, că te sugrum!

Elie Zayat înţelese că nu e de glumă.

— Sunt... sunt la fratele meu... mărturisi el.

— Bine, o să văd. Şi acum, tâlharule, să-mi dai încă patruzeci de lire pentru a doua lună şi gratificaţia de o sută de lire pe care te-ai obligat să mi-o plăteşti la sosirea la Khartun şi care mi se cuvenea pe drept dacă n-ai fi încercat să mă otrăveşti. Hai, repede... unde sunt banii?

Sirianul chibzui o clipă, dar îi fu de ajuns ca să-şi dea seama că era mai bine pentru el să dea banii.

— Lasă-mă să mă scol, bâigui el, şi-ţi dau ce mi-ai cerut...

— Şi portofelul.

— Ţi-l dau... dar nu-mi faci nimic?

— Taci, ticălosule, că te ucid! Hai, scoală! îi porunci Marcel şi-şi desfăcu mâinile din jurul gâtului sirianului. Îndreptă apoi revolverul spre el, gata să tragă, şi aşteptă.

Nemernicul, îngrozit, nici gând n-avea să se împotrivească. Tremurând deschise o lădiţă de lemn de cedru îmbrăcată în piele şi scoase din ea un săculeţ plin cu monede de aur.

Numără de două ori banii ceruţi de Marcel şi-i întinse cu o mână tremurândă.

Tânărul îi vârî în chimir, apoi băgă în buzunarul de la piept portofelul său pe care Elie Zayat îl scosese din

buzunarul fratelui leşinat.

— Şi acum, când suntem aproape chit, să-ţi pun şi timbru pe chitanţă, pungaşule! încheie Marcel şi-i trase o palmă straşnică.

Mai mult mort decât viu, sirianul căzu grămadă peste lădiţa cu bani.

Fără să se uite măcar la el, tânărul coborî scara şi ieşi în stradă.

Ploaia încetase şi se lumina de ziuă.

Cu paşi rari, Marcel se îndepărtă.

Rămase încă trei zile la Harrar, fără să se mai sinchisească de fraţii Zayat şi de caravana lor. De altminteri, sirienii nici nu căutară să facă vreo reclamaţie împotriva lui şi, după două zile de la întâmplarea aceasta, porniră mai departe spre Ankober.

Otrava pe care o înghiţise fusese în cantitate atât de neînsemnată, încât Marcel nu se mai resimţi de fel. Îşi cumpără ceva îmbrăcăminte, un cal voinic şi se alătură unei caravane c-are pleca la Gondar, unde ajunse după vreo două săptămâni iar de acolo la Matama şi pe urmă cu o corabie la Khartum.

După ce se odihni două zile în capitala Sudanului egiptean, Marcel se urcă în trenul care mergea la Wadi-Haifa, îşi continuă călătoria pe un vapor cu aburi până la Assuan.

Mulţumită banilor pe care îi luaseră de la sirieni, tânărul luă un bilet de clasa întâia pentru rapidul care face drumul între Assuan şi Cairo.

În compartimentul în care călătorea, se aflau doi englezi şi un american care discutau cu aprindere.

La început Marcel nu dădu atenţie la ce vorbeau. Ieşi pe culoar ca să admire priveliştea Nilului pe al cărui mal trenul alerga ca fulgerul. Deodată tresări auzindu-l pe american spunând cu glas tunător:

— Şi eu vă spun, domnilor, că America, e cea dintâi naţiune de pe pământ.

Maşinile noastre sunt cele mai bune, patronii noştri sunt cei mai bogaţi, lucrătorii noştri cei mai inteligenţi!

Până, şi boxerii noştri sunt neîntrecuţi; o să vedeţi dumneavoastră poimâine. Pun rămăşag pe zece mii de dolari că Fred Mac Farlan îl va face knoock-ut pe Teddy Grinnell în mai puţin de cinci reprize.

— Zece mii de dolari? Bine, ţin pariul.

— Eu sunt gata să mă prind pe douăzeci de mii că Teddy Grinnell îl va învinge pe Mac Farlan, zise al doilea englez.

— Fie! răspunse americanul cu răceală.

Marcel Dunot dădu năvală în compartiment. Era atât de palid la faţă, ochii îi luceau atât de straniu, încât cei trei călători îl priviră curioşi, crezând că e nebun.

— Vă rog să mă iertaţi, domnilor, că vă întrerup, dar acest Fred Mac Farlan despre care Vorbiţi nu e un boxer mulatru.

— „Yes!” făcu americanul. Tatăl lui era un negru, aşa că el trebuie să fie. E acum într-un turneu triumfal: Panamá, Shanghai, Vladivostok, Moscova, Petersburg şi Berlin; i-a bătut pe chinezul Na-Ma, pe rusul Kadubni, pe polonezul Plowşki şi pe germanul Shmahl. E un om şi jumătate! E de neînvins! Eu îl urmăresc de vreo doi ani şi pot zice că nu s-a găsit încă un adversar pe măsura lui. Pumnii americani sunt neîntrecuţi.

— Zău! Ia nu te mai lăuda atât! făcu Marcel. Ai fost dumneata la Panamá?

— Da, am fost, răspunse americanul cam stânjenit.

— Eşti sigur?

— Cum să nu fiu?

— Atunci te-aş ruga să ne povesteşti şi nouă ce s-a petrecut acolo.

Americanul se uită câteva momente cu ochii holbaţi la Marcel, apoi strigă:

— O... dumneata... da... da... dumneata eşti?

Nu-i venea să spună ce ştia nu doar de teamă că s-a înşelat, ci pentru că îi era penibil să mărturisească englezilor că Mac Farlan fusese învins de tânărul francez.

Dar Marcel Dunot îl scoase din încurcătură.

— Da, eu l-am învins pe Farlam Mac la Panamá şi nu pentru întâia oară. Chiar în ziua aceea a încercat să mă otrăvească pentru ca să se răzbune, a pus oameni de-ai lui să omoare gazda mea şi a furat cei 60.000 de dolari câştigaţi de mine şi daţi acesteia în păstrare.

— A, acum te recunosc... Te cheamă... te cheamă... făcu americanul, încercând să-şi aducă aminte.

— Marcel Dunot.

— „Yes!” Şi eu sunt San Camden de la clasa Bailey. Mai ţii minte că-ţi propuneam un aranjament?

— Da, pe care nu l-am primit. Ei bine, chiar în ziua aceea, Mac Farlan, care e unul din şefii bandei „Mâini negre”, a pus pe cineva să-mi toarne otravă în vin la banchetul care s-a dat în cinstea mea la „Dolores Hotel”.

În sfârşit, tovarăşii lui i-au asasinat pe soţii Harty şi pe mama acestuia, cărora le dădusem banii în păstrare. De atunci alerg într-una după Farlan. Era mai-mai să-l ajung la Shanghai, apoi la Vladivostok, dar l-am scăpat.

Vasul cu care plecasem a sărit în aer; transiberianul în care călătoream a fost atacat de bandiţi... Era să fiu tăiat de viu la Curga; în Japonia am fost condamnat ca spion; apoi am naufragiat... Dar nu-mi pasă! Bine că am ajuns la sfârşit.

— N-o să-ţi fie greu să dai de el. Ia parte miercuri la un meci de box în Cairo.

Marcel Dunot nu zise nimic, doar un zâmbet care te înfiora i se ivi pe buze.

— Gentleman, zise americanul celor doi englezi, rămăşagul nostru rămâne în picioare.

— Ţinem prinsoare, răspunseră englezii. Teddy Grinnell va învinge, suntem siguri.

Tăcură toţi câtva timp. Trenul alerga cu mare viteză.

— Şi n-ai de gând să te măsori cu Mac Farlan la Cairo? întrebă deodată Sam Camden pe Marcel. Ar fi o luptă frumoasă. Îl cunosc pe directorul circului şi sunt sigur că, făcând o bună reclamă, am putea aduna în două trei zile suma de douăzeci de mii de dolari pentru învingător, mai ales dacă am anunţa publicului că l-ai mai învins o dată pe Mac Farlan.

Biletele au să se vândă pe capete. Şi fiindcă Mac Farlan îl va birui cu siguranţă pe Teddy Grinnell...

— Nu, nu-l va birui! îl întrerupseră englezii într-un glas.

— Vom vedea. Zic deci că ar fi o afacere minunată dacă domnul Dunot ar vrea să se măsoare încă odată cu Mac Farlan.

— Vreau să-l ucid, zise Marcel întunecat.

— Cât despre asta, sunt diferite mijloace, răspunse americanul încetişor. Ştii şi dumneata, tot aşa de bine ca mine, că unele lovituri sunt mortale.

Marcel Dunot nu-i răspunse.

— Gândeşte-te bine... dar hotărăştete înainte de a ajunge la Assiut, ca să pot telegrafia lui Fairfield, directorul circului. Te pot asigura de pe acum că învingătorul va primi cel puţin douăzeci de mii de lire sterline şi învinsul cinci mii, fără a mai pune la socoteală titlul de campion al lumii.

— Primeşte, gentleman! strigă unul din englezi. Eu pariez pe dumneata.

— Primesc, răspunse Marcel, hotărându-se brusc.

Sam Camden, zâmbi mulţumit. Scoase imediat din buzunar un stilou şi o foaie de hârtie şi zise:

— Atunci să stabilim chiar acum condiţiile.

— Ce condiţii! întrebă Marcel.

— Prin care dumneata te obligi să lupţi cu Mac Farlan în schimbul sumei de douăzeci de mii de lire sterline depuse pentru învingător şi cinci mii pentru învins. Voi telegrafia imediat la Cairo provocarea pe care-o faci lui Mac Farlan.

— Nu te obosi, degeaba, ticălosul o s-o ia la sănătoasa!

— Dacă mi dai voie, îl voi pune la curent, telegrafic, pe prietenul meu Fairfield cu crimele făptuite de Mac Farlan. Acesta va fi prevenit că la cea mai mică încercare de fugă, poliţia va fi înştiinţată ca să-l aresteze. Dumneata te angajezi de asemenea, să nu spui nimic de cele ce ştii poliţiei.

— Bine, mă învoiesc. N-am nevoie de nimeni ca să-mi fac dreptate. Numai să-l am pe Mac Farlan în faţa mea, restul mă priveşte.

— „All right!” Voi redacta imediat angajamentul. Voi adăuga chiar că în caz că lupta nu va putea avea loc, independent de voinţa dumitale, ţi se va da o despăgubire de o mie de lire sterline.

— Fă cum crezi, răspunse nepăsător Marcel.

Americanul scrise angajamentul, îl iscăli, îl puse şi pe Marcel să semneze, apoi băgă hârtia în buzunar.

O să avem o frumoasă seară sportivă, zise el vesel. Trebuie însă să-ţi spun cinstit, domnule Dunot, că Mac Farlan e cât se poate de „în formă” în momentul de faţă. Dacă vrei să învingi trebuie să te antrenezi straşnic. Aş putea să-ţi caut chiar eu un antrenor.

— Mă ofer eu! strigă mister Playfair, unul dintre englezi. Am încredere în pumnii domnului Dunot şi, ca dovadă, pariez pe o mie de lire sterline pe el.

Americanul se codea. Se uită la Marcel şi răspunse apoi tărăgănat:

— Nu. Nu cunosc îndeajuns forma domnului Dunot.

Rămânem la ce am vorbit privitor la Teddy Grinnell.

— Aha! Aşadar nu mai pari atât de sigur că pumnii americanului sunt cei mai buni din lume! râse cu ironie Playfair în vreme ce tovarăşul său zâmbea.

— Vom vedea, răspunse laconic Sam Camden.

Marcel Dunot primi cu plăcere propunerea englezului, salută şi ieşi pe culoar. Simţea nevoia să fie singur. Ideea că va da ochii cu mizerabilul ucigaş al familiei Harty făcea să-i clocotească sângele în vine. Rămase vreme de două ceasuri nemişcat, cu fruntea lipită de geam.

Glasul chelnerului care anunţa cina îl trezi din visare. Se duse în vagonul restaurant şi se aşează la masă în tovărăşia lui Sam Camden şi a celor doi englezi.

La ora opt seara, trenul opri în gara Assiut. Sam Camden alergă imediat la telegraf.

— S-a făcut, zise el sărind pe treapta vagonului în clipa când trenul se punea în mişcare. L-am rugat pe Fairfield să-mi telegrafieze la Minieh data când crede că va putea organiza marele meci. Păcat, mare păcat că nu are loc în America! Dar, în sfârşit...

Fred Mac Farlan se afla într-adevăr la Cairo. După cum spusese Sam Camden, după plecarea din Panamá, mulatrul se dusese în China, Siberia, Rusia, Germania şi sosise acum în Egipt, biruind pretutindeni şi câştigând sume enorme.

În urma unor neplăceri pe care le avusese cu poliţia americană, temutul şi fiorosul mulatru nu se prea grăbea să se întoarcă în Statele Unite.

Deocamdată primise să lupte cu Teddy Grinnell, campionul Europei la categoria grea. O sumă de cinci mii de lire sterline era rezervată învingătorului.

Mac Farlan era sigur că o va câştiga şi că va putea să se odihnească pe urmă Câtva timp. Până atunci, deşi se antrena mereu, o ducea într-un chef, poftit pretutindeni şi

găsind că viaţa e frumoasă.

În fiecare zi, după amiaza – de la trei la cinci – se antrena cu „managerul” său, Climber, un bandit fioros, afiliat şi el bandei „Mâna Neagră”, însă boxer priceput.

Meciul Mac Farlan – Teddy Grinnell trebuia să aibă loc într-o miercuri.

Luni seara, aproape de miezul nopţii, Mac Farlan care se lăsase admirat de toţi pasagerii lui Shepherd’s Hotel dansând îndrăcit, fu foarte mirat când, întorcându-se la vila luxoasă de pe malul Nilului unde locuia, îl găsi pe prietenul său Climber aşteptându-l în salon.

Înfierbântat de whisky-ul băut în cantităţi respectabile şi de dans, Mac Farlan, crezând că Climber venise să-l certe, bombăni:

— Ce şti mă? Fi bun şi dă-mi pace... Am destulă vreme până poimâine să mă odihnesc. Lasă-mă să petrec... Şi, apoi, sunt sigur că ţi-l fac praf pe tâmpitul ăla de Grinnell. Hai, cară-te!

Mulatrul se îndreptă morocănos spre camera de culcare, dar Climber alergă după el, îl apucă de pulpana hainei şi-i strigă:

— Ia ascultă, Fred, eşti beat ori ce? Am să-ţi spun ceva foarte grav.

— Beat, eu! Vrei să-ţi trag câteva ca să vezi că sunt treaz! bodogăni mulatrul.

— Bine, bine... şezi colea pe canapea şi ascultă-mă.

Seriozitatea cu care vorbea Climber îl impresionă pe Mac Farlan, care, după cum ştim, avea multe pe conştiinţă.

Se lăsă pe canapea şi zise:

— Hai, vorbeşte, te ascult.

— Bine faci. Află că m-am pomenit mai adineauri cu directorul circului şi...

— Ce dracu’ mai vrea? Condiţiile meciului au fost

hotărâte, nu-şi poate lua vorba înapoi. Cred că i-ai spus, nu? Eu...

— Lasă-mă, omule, să isprăvesc, îl întrerupse Climber. Nu e vorba de lupta cu Grinnell.

— Atunci ce?

— Stai că o să afli numaidecât. M-a întrebat mai întâi dacă mai e cineva cu mine în cameră. I-am răspuns că nu. Atunci mi-a spus cam aşa: „A primit o telegramă din Assiut, de la prietenul meu Sam Camden, unul din asociaţii firmei Baruum şi Ba...

— Vor să mă angajeze! Degeaba! îl fac mai întâi praf pe Grinnell şi pe urmă mă odihnesc. I-ai spus?

— Nu, **fiindcă** n-a **fost Vorba de asta.** Şi **acum, lasă-mă să isprăvesc,** Fred.

— După cum îţi spuneam, Fairfield, după ce-mi comunică primirea telegramei lui Sam Camden, adăugă „Domnule Climber, prietenul meu Sam Camden mă înştiinţează că soseşte mâine dimineaţă la Cairo însoţit de un tânăr francez care acum un an l-a făcut knock-ut pe Mac Farlan la Caboto, lângă Panamá".

Mulatrul sări în picioare. Chipul lui era atât de sălbatic, încât îl înfricoşă pe Climber şi-l făcu să se dea fără voie îndărăt.

— Cum? Câinele ăsta n-a murit? urlă el. Nu poate fi altul decât Marcel Dunot!... Nu se poate... trebuie să-l ucid... o să-l ucid... o să-l ucid...

Şi Mac Farlan începu să se plimbe prin cameră ca o fiară în cuşcă.

Climber lăsă vreme mulatrului să se liniştească şi începu iar:

— Da, e vorba într-adevăr de Marcel Dunot. Ei, acum mă laşi să sfârşesc ori nu?

— Bine, vorbeşte.

— Uf! a dat Dumnezeu! Atunci ascultă: Aşadar,

Camden soseşte aici împreună cu Marcel Dunot, pe care l-a angajat să lupte cu tine.

— Cu mine? O să-l ucid... de data asta nu-mi mai scapă! şuieră printre dinţi mulatrul.

— Aşa sper şi eu... încuviinţă Climber rece, în orice caz care sunt condiţiile: douăzeci de mii de lire sterline pentru învingător şi zece la sută din încasări; cinci mii de lire sterline pentru învins. Lupta va avea loc vineri, ca să ai vreme să te odihneşti două zile. Am primit. Tu ce zici?

— Foarte bine ai făcut. O să-l fac praf pe afurisitul ăsta de francez! Numai să nu caute vreun pretext ca să dea înapoi.

— Dimpotrivă. Mi-a făcut cunoscut prin Fairfield că dacă nu primeşti lupta, va dezvălui poliţiei ce ştie despre tine.

Mac Farlan se cutremură.

— N-o să aibă când. O să vadă el vineri... Pe urmă n-ar**e** decât să se ducă unde-o pofti... la care cimitir vrea... O să-i sfărâm ţeasta ca să isprăvesc odată cu el! De trei ori până acum mi-a scăpat printre degete, fi sigur că a patra oară n-o să se mai întâmple.

— Să sperăm, răspunse Climber grav. Până atunci, vezi de te antrenează serios fiindcă fi sigur că nici francezul n-o să se lase cu una cu două.

Mac Farlan nu închise ochii toată noaptea. Cu toată lăudăroşenia lui, mulatrului îi era frică!

De aceea, de cum se lumină de ziuă, fu în picioare; îndată ce veni Climber se şi apucară de boxat. Acum nu mai era vorba să câştige o sumă mare şi trebuia să învingă, sau să moară!

Sforţările lui fură într-o privinţă răsplătite. Lupta cu Tendy Grinnell, care avu loc miercuri seara, a fost un adevărat triumf pentru el. La al treilea rund îşi doborî adversarul cu un croşeu formidabil.

Englezul rămase ca mort şi nu se mai ridică de jos.

Dar interesul pe care ar fi trebuit să-l stârnească această luptă, dispăru.

Tot oraşul era plin de afişe care anunţau pentru vineri seara senzaţionala luptă dintre Mac Farlan şi Marcel Dunot.

„Domnul Marcel Dunot, care n-are decât nouăsprezece ani, scriau gazetele, l-a învins anul trecut pe Mac Farlan la Panamá. Domnia sa soseşte acum din China şi e unul din supravieţuitorii vaporului francez „Anadyr" care a naufragiat.

Domnul Marcel Dunot vine anume pentru a oferi revanşa lui Fred Mac Farlan. Se va plăti o sumă de douăzeci de mii de lire sterline învingătorului. Se afirmă însă că banii au prea puţină importanţă în meciul acesta, cei doi adversari fiind – zice-se – mânaţi de o ură de moarte unul împotriva altuia.

Fred Mac Farlan nu-şi ascunde defel intenţia de a-l face terci pe adversar. Acestea sunt, cel puţin, declaraţiile pe care le-a făcut unuia din colaboratorii noştri.

Cât despre Marcel Dunot, domnia sa a descins la „Hotelul Piramidelor" şi nu vrea să spună nimic, dar de câte ori i se pomeneşte despre luptă, chipul său devine feroce.

Vom asista deci la un meci senzaţional! După spusele tuturor celor care au avut de luptat cu Fred Mac Farlan, se simte unde dă. Cât despre Marcel Dunot, se pare că, sub aparenta sa blândeţe, e stăpân pe o forţă şi o agilitate extraordinară. Vom avea prilejul să ne încredinţăm vineri.

locurile sunt toate vândute de pe acum. Vom încheia spunând că, în urma victoriei raportate asupra lui Teddy Grinnell, Fred Mac Farlan e deocamdată favoritul publicului. Se mai spune că domnul Marcel Dunot, slăbit încă de suferinţele îndurate pe timpul naufragiului lui

„Anadyr” e lipsit de antrenament”.

Îndată după sosirea la Cairo, Marcel se zăvorâse într-o cameră a „Hotelului Piramidelor” şi, după două ore de odihnă, începu antrenamentul cu binevoitorul domn Playfair.

Acesta, deşi simplu amator, cunoştea la perfecţie nobilul sport al boxului. De la primele contre cu tânărul francez, nu-şi putu stăpâni admiraţia.

— Minunat! Extraordinar! Eşti într-adevăr regele boxerilor, domnule Dunot, exclamă el.

Îţi lipsesc unele cunoştinţe, altminteri eşti de o forţă şi de o agilitate neîntrecută. Voi paria pe dumneata.

Întreaga dimineaţă şi toată după amiaza boxară neîntrerupt. Domnul Playfair obosi în cele din urmă.

Până în momentul luptei, Marcel nu vru să primească pe nimeni.

Joi seara, ieşind să se plimbe niţel pe malul Nilului o droaie de jurnalişti se năpustiră asupra lui şi întrebările, începură să plouă din toate părţile.

Domnilor, le zise el ameninţător, tot ce am de spus e că vreau să mă lăsaţi în pace.

Cuvintele lui, dar mai ales tonul cu care fuseseră spuse îi făcu până şi pe cei mai îndrăzneţi să dea înapoi, aşa că tânărul îşi putu urma în linişte plimbarea. Totuşi, nu putu scăpa de obiectivul fotografilor, astfel că, vineri dimineaţa, în toate ziarele din Egipt apăru chipul lui în josul căruia se aflau aceste cuvinte măgulitoare:

Domnul Marcel Dunot, campionul Franţei, va boxa astă seară cu teribilul Mac Farlan. Domnul Marcel Dunot e singurul boxer care a putut învinge până astăzi pe Fred Mac Farlan”.

Circul Khedivial din Cairo e aşezat in sharia (strada) Gamia-Abdin, drept în faţa palatului Kedivului. E o clădire imensă şi măreaţă, ridicată cu un secol şi jumătate în

urmă de Kedivul Ismail căruia îi plăcea să dea serbări de un fast neînchipuit.

Vândut apoi de moştenitorii Kedivului şi modernizat treptat, Circul Khedivial are locuri pentru cinci mii de spectatori.

Totuşi, cu mult înainte de a se deschide uşile, adică înainte de ora nouă seara, peste zece mii de oameni se înghesuiau în strada circului întrerupând circulaţia.

Din două şiruri lungi de automobile, pe măsură ce înaintau, coborau domni în frac şi doamne în rochii decoltate. Viceregele Egiptului, tot corpul diplomatic notabilităţile coloniiior străine, miliardari americani în plimbare prin ţara faraonilor, soseau unii după alţii, priviţi cu admiraţie sau invidie de mulţimea adunată în faţa circului.

Locurile fuseseră vândute la preţuri fantastice.

Lojile sclipeau de-ţi luau ochii. Bijuteriile doamnelor care se aflau în seara aceea în circ preţuiau multe milioane!

La ora nouă fix, uşile fură închise. În mijlocul arenei, ringul presărat cu nisip galben era despărţit de o frânghie albă, legată de patru stâlpi.

Două corturi mici fuseseră ridicate la dreapta şi la stânga ringului; pe unul flutura drapelul american, pe celălalt tricolorul francez.

Deodată, orchestra – însăşi muzica militară a vânătorilor irlandezi, adusă special pentru seara aceea de comandantul corpului de ocupaţie – intonă imnul englez.

Publicul se ridică în picioare.

După ce muzica încetă, domnul Jacobson Fairfield, directorul lui „Khedivial Circus” ieşi în arenă.

— Doamnelor şi domnilor, strigă el printr-o portavoce enormă, Fred Mac Farlan şi Marcel Dunot vor avea cinstea să lupte astă seară în faţa dumneavoastră pentru titlul de

campion al lumii.

Pe când vorbea apărură din două părţi opuse boxerii.

Ca întotdeauna Fred Mac Farlan era gol până la brâu. Trupul lui de culoarea ciocolatei lucea în lumina vie a lămpilor electrice. Purta un şort scurt de mătase, brodat în culorile americane.

Pe chipul lui îngâmfat se citea atâta ură, încât publicul se înfioră.

Marcel Dunot era mai calm – cel puţin în aparenţă.

Gol şi el până la brâu, purta un şort de mătase albă, fără nicio podoabă. Şi, deşi cu un cap mai mărunt decât uriaşul Mac Farlan, siguranţa sa, muşchii săi şi felul său de a fi, impresionară favorabil pe rarii pontatori care îşi puseseră nădejde în el.

Intrară fiecare în cortul său până să sosească arbitrul central Donald Davis, venit anume din Anglia.

Orchestra cântă iar imnul englez.

În sfârşit se făcu linişte. Lumea aştepta în tăcere. Boxerii ieşiră din cort şi se opriră în mijlocul ringului.

Publicul băgă de seamă că niciunul din ei nu purta mănuşi. Însemna că loviturile vor fi grozave.

Adversarii se salutară politicos – politeţe pe care o dezminţea lucirea sălbatică din ochii lor – şi se puseră în gardă.

Domnul Donald Davis, anunţă:

— După înţelegerea şi pe răspunderea lor, cei doi combatanţi, Fred Mac Farlan şi Marcel Dunot, au cerut să li se îngăduie să lupte fără mănuşi. Îi rog să confirme acest lucru în faţa publicului.

— Aşa e, răspunse Marcel Dunot.

— „Yes!” şuieră printre dinţi Mac Farlan ale cărui fălci tremurau.

„Speakerul” veni şi comunică apoi publicului condiţiile meciului.

— Suma va fi, zise el, de douăzeci de mii de lire sterline şi zece la sută din încasări pentru învingător, adică cincizeci de mii de lire în total, iar zece mii de lire pentru învins. Reprizele vor fi de câte trei minute.

Arbitrul bătu într-un gong care răsună lugubru în tăcerea adâncă din incinta circului.

Cei doi boxeri înaintară unul spre celălalt. Când fură aproape, deosebirea dintre trupurile lor păru formidabilă şi o teamă grozavă îi cuprinse pe cei care pariaseră pentru Marcel Dunot.

Ce să mai spunem de luptă! Fu ceva neaşteptat şi tragic... La al doilea rund, Marcel Dunot, lovit în nas şi în falcă, cu obrazul umflat şi pe jumătate orbit de sângele care gâlgâia din răni, părea că va fi învins.

Un upercut dat cu o putere sălbatică de Mac Farlan şi de care Marcel nu se putuse feri, îl trânti la pănând.

Se ridică însă şi, cu capul în jos, începu iar lupta corp la corp. În tăcerea care domnea în sală se auzea respiraţia şuierătoare a celor doi adversari şi izbiturile înăbuşite ale pumnilor lor ca de oţel.

Când sfârşitul rundului fu anunţat, arbitrul abia îi putu despărţi.

Al treilea rund fu de o sălbăticie neînchipuită.

Cu un croşeu la tâmplă, Marcel îl trânti pe mulatru, dar după o secundă acesta se ridică brusc şi-l izbi pe Marcel cu capul în faţă. Tânărul francez, ridicat aproape în aer, se clătină.

O clipă păru pierdut. Sfârşitul reprizei îl salvă însă, „îngrijitorii” săi veniră în fugă şi-l spălară de sânge.

Chipul lui nu mai era decât o rană. Arbitrul înştiinţa cu severitate pe mulatru că dacă va mai întrebuinţa astfel de lovituri interzise va fi descalificat.

Dar ce-i păsa lui Mac Farlan. Era destul de bogat, aşa că nu se sinchisea de descalificare. Ce voia el era să-şi

ucidă adversarul cu orice preţ. Să-l ucidă! Spera, era aproape sigur, că va reuşi.

— Mi se pare că l-am dat gata! îi zise el lui Climber care venise să-i aducă un pahar de şampanie. Acum a mai rămas să-i dau o lovitură zdravănă ca să-l las mort pe loc.

Gongul anunţă ultimul rund. Lupta începu iar şi mai feroce. Cele două trupuri încleştate nu mai formau acum decât unul.

Marcel Dunot păru învins. Lovit de un pumn grozav, se clătină pe picioare şi ajunse până la frânghia care despărţea ringul. Mulatrul, sigur de izbândă, cu faţa crispată de o bucurie sălbatică, ridică pumnul ca să-i sfarme ţeasta.

— Eşti mort! răcni el, beat de furie.

Ţipete de femei se auziră pe când mulatrul scoase un geamăt înăbuşit.

Istovit, cu capul numai o rană, Marcel Dunot, printr-o sforţare supraomenească, trânti un croşeu fulgerător în falca lui Mac Farlan, care asemenea unui bou lovit de o măciucă, se prăbuşi cu faţa la pământ şi nu mai, mişcă.

Cu desăvârşire istovit de această ultimă sforţare, Marcel Dunot se dădu înapoi până la marginea ringului şi se încleştă de o frânghie ca să nu cadă.

Cu glas tare, arbitrul numără cele zece secunde regulamentare.

Dar Mac Farlan pe care Climber şi îngrijitorii lui se trudeau să-l readucă în simţuri, nu se sculă.

— Marcel Dunot este învingător, strigă Donald Davis prin portavoce. Îl proclamă campion al lumii.

Nimeni nu-l auzi, căci, din loji, staluri şi galerii se ridică o larmă grozavă. Toţi spectatorii, indiferent dacă pariaseră pentru Marcel sau pentru mulatru, entuziasmaţi de curajul campionului francez, dăduseră buzna în arenă.

Tânărul fu ridicat pe umeri de admiratorii săi şi dus în

faţa lojei reprezentantului Angliei în Egipt.

— Felicitările mele, domnule Dunot, zise reprezentantul Angliei. De altfel, nici nu mă mir. Cel bun l-a învins pe cel rău.

Marcel tocmai voia să răspundă, când un ofiţer intră în lojă, se aplecă la urechea ambasadorului şi-i şopti ceva. Acesta se încruntă. Marcel nici nu clipi.

— Am luptat cinstit. Publicul mi-e martor, zise el.

— Nici nu mă îndoiesc şi nici nu e de competenţa mea să apreciez. Totuşi, va trebui să rămâi câtva timp la dispoziţia justiţiei.

— O voi face, domnule, rezident, răspunse simplu Marcel. Se înclină şi ieşi urmat de Playfair.

Pe culoarul lojelor aşteptau patru agenţi de poliţie englezi. Unul din ei se apropie de Marcel şi-i zise, punându-i mâna pe umăr:

— Binevoieşte, domnul, să mă urmezi...

Marcel nu se împotrivi...

— Nu te teme, o o simplă formalitate. Am să te însoţesc şi eu. Erai doar în legitimă apărare aşa că să n-ai nicio grijă, îi şopti Playfair.

— Nici n-am răspunse Marcel liniştit.

Însoţit de cei patru agenţi, se urcă într-o maşină care aştepta în faţa circului; maşina porni în strigătele mulţimii care îl recunoscuse:

— Trăiască Marcel Dunot!

Vestea morţii lui Mac Farlan se răspândise ca fulgerul. Nimănui nu-i părea rău de acest mulatru fioros. Mare parte din public îl auzise strigând adversarului său: „Eşti mort!”, cu două secunde înainte de a fi lovit.

Ajuns în faţa comisarului, Marcel Dunot, povesti cu glas potolit crimele lui Mac Farlan, arătând că n-a făcut altceva decât să-şi apere viaţa.

— Sunt perfect încredinţat de cele ce-mi spui, domnule

Dunot, dar, din nenorocire, am primit o plângere din partea unui domn, Joe Climber, agentul lui Mac Farlan, care susţine că ai încercat de două-trei ori până acum să-l asasinezi pe boxer.

— Ce? strigă Marcel Dunot crezând că n-a auzit bine.

Comisarul repetă cele spuse.

— A spus ticălosul una ca asta? tună tânărul francez. Să poftească s-o spună aici, în faţa mea, dacă îi dă mâna!

— Liniştеşte-te, domnule Dunot, zise comisarul. Reclamantul va fi confruntat cu dumneata, cum prevede legea. Până atunci, fiindcă există un decedat, trebuie să te ţin la dispoziţia justiţiei.

— Mă arestaţi?

— Sunt nevoit s-o fac...

— Ofer o cauţiune oricât de mare pentru Dunot! zise Playfair, care asistase la convorbire.

— Imposibil, domnule, pentru omucidere, nu se poate depune cauţiune, răspunse comisarul. Numai parchetul va putea hotărî mâine cele de cuviinţă.

— O, eşti mult prea bun, domnule Playfair... Făcu Marcel emoţionat. O noapte trece repede şi voi dovedi mâine justiţiei nevinovăţia mea şi netemeinicia reclamaţiei lui Climber, care trebuie să fie un ticălos tot atât de mare ca şi prietenul său Mac Farlan.

— Mai ai ceva de spus? îl întrebă comisarul pe Marcel Dunot.

— Nu, voi explica mâine în faţa judecătorilor. La revedere domnule Playfair şi, încă o dată, te rog să primeşti mulţumirile mele pentru bunăvoinţa dumitale, zise tânărul, emoţionat.

— N-ai pentru ce. Fac numai ce-mi dictează conştiinţa, atâta tot, deşi aş fi vrut să fac mai mult, răspunse acesta tot atât de emoţionat.

— Conduceţi-l pe arestat, ordonă comisarul agenţilor.

După ce schimbă o strângere de mână cu Playfair, tânărul se aşează între cei patru agenţi. Şi, fiindcă unul dintre ei vru să-i pună cătuşele, Marcel îi zise încruntat:

— Nu, asta nu! Domnule comisar, dă ordin subalternilor dumitale să-mi poarte respectul cuvenit, altminteri...

Atitudinea lui ameninţătoare îi făcu pe sergenţi să se dea la o parte. Tânărul francez pusese mâna pe o linie de fier de pe biroul comisarului şi o răsucise într-o clipă ca pe un burghiu de parcă ar fi fost de carton.

— Vedeţi că, numai să vreau, şi aţi avea bucluc cu mine, zise el. M-am lăsat arestat de bunăvoie, de aceea cer să fiu tratat cu respect. Vă dau cuvântul meu că nu voi face nici cea mai mică încercare de fugă.

— Te cred, domnule Dunot, şi te asigur că vei fi scutit de cătuşe, răspunse comisarul zâmbind.

Marcel aruncă rigla răsucită pe duşumea şi ieşi semeţ, cu capul sus. Fu dus într-o celulă destul de confortabilă şi încăpătoare.

Se întinse în pat şi adormi.

Îngrijorat de soarta lui nu prea era, fiind sigur că va fi eliberat chiar a doua zi. O simplă cablogramă la New York va fi de ajuns ca să plouă cu acuzaţii împotriva lui Mac Farlan. Cât despre numitul Climber, Marcel avea de gând să-i dea o lecţie ca să-l ţină minte cât o trăi!

Dormi bine până la opt dimineaţa şi, cu toate loviturile primite în ajun, se trezi foarte bine dispus. Îşi zicea că era acum iar bogat şi că peste câteva zile va fi acasă, la Saint-Queutin, unde o va revedea pe Denisa Pordon...

Sorbi cu poftă supa pe care i-o adusese un gardian şi, când fu dus în faţa judecătorului de instrucţie, zâmbea.

Spuse şi acestuia tot ce ştia despre Mac Farlan şi ceru să fie confruntat îndată cu Joe Climber.

— Domnul Climber nu poate veni, zise magistratul. Mi-a trimis un certificat medical prin care se constată că, în

urma durerii pe care a suferit-o din pricina morţii prietenului său Mac Farlan, s-a îmbolnăvit.

Pe de altă parte, ancheta făcută de comisarul circumscripţiei unde se află circul a stabilit că lupta a fost corectă şi cinstită.

Voi telegrafia la New York şi Chicago. Mâine cred că voi avea răspunsul. Dacă va reieşi că afirmaţiile dumitale despre Mac Farlan sunt adevărate, voi da ordin să fii pus imediat în libertate.

— Mulţumesc, domnule judecător, zise Marcel Dunot puţin dezamăgit.

Semnă interogatoriul şi fu dus iar la închisoare.

Dimineaţa celei de-a doua zi trecu fără să fie chemat la parchet. Începuse să se nelinişteascâ, dar pe la ora patru, uşa celulei se deschise şi doi gardieni veniră să-l ia.

— Mi-a sosit chiar acum răspunsul de la Chicago, îi zise judecătorul cum îl văzu intrând pe uşă. Reiese că Fred Mac Farlan e considerat acolo un răufăcător primejdios şi dibaci – şi unul din şefii bandei „Mâna Neagră”. Moartea lui a produs mare bucurie în Chicago. Am hotărât, deci, să te pun în libertate pe o cauţiune de 2000 de lire sterline.

— Dar domuule judecător, n-am această sumă... nu am primit încă banii de la circ şi...

— I-a şi depus domnul Playfair pentru dumneata. Nu e nevoie, să-ţi spun, cred, că ţi-e interzis să părăseşti deocamdată oraşul, altminteri vei fi imediat arestat.

— Am înţeles, domnule judecător.

După cinci minute, Marcel era liber. Afară îl aştepta James Playfair în automobil.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, domnule Playfair! îi zise Marcel emoţionat, luând loc lângă el.

— Bine, bine, să vorbim acum despre altceva mai important, de pildă despre cele patruzeci şi cinci de mii de lire care ţi se cuvin, după cum scrie în gazetele de ieri.

Frumoasă sumă, ce zici?

Prea emoţionat pentru a răspunde, Marcel dădu din cap.

Peste puţin timp, automobilul se opri înaintea lui „Khedivial Circus”. Marcel şi cu Playfair coborâră.

— Domnul Fayrfield! întrebă englezul pe portar.

Domnul Fayfield nu e aici. La un ceas după terminarea meciului de box a plecat zicând că se duce să se odihnească câteva zile la Heliopolios.

Marcel Dunot şi tovarăşul său se priviră câteva minute în tăcere.

— Eu sunt Marcel Dunot, zise tânărul francez portarului. N-a lăsat domnul Fayrfield vreo scrisoare pentru mine?

— Nu. Domnul părea foarte grăbit.

Înţeleseseră. Directorul lui „Khedivial Circus” fugise.

Marcel se dezmetici repede. Trecuse printr-atâtea de câteva luni încoace încât nu se mai mira de nimic.

— Şi zici că domnul Fayrfield e acum la Heliopolis! îl întrebă el pe portar.

— Da... aşa cred, cel puţin. Mi-a spus să-i trimit acolo corespondenţa.

— Unde!

— La Savoy-Hotel, domnule.

— Bine. Bănuiesc însă că, înainte de a pleca, domnul Fayrfield a dat ordin casierului să-mi plătească.

— Domnul Fayrfiel n-are casier, el singur îşi plăteşte artiştii. A plecat, cum v-am spus, alaltăieri seară, după ce-a plătit domnului Climber, managerul lui Mac Farlan. Avem vacanţă până joia viitoare. Domnul Fayrfield s-a **dus** să se odihnească şi trebuie să se întoarcă peste trei zile. Cel mai bun lucru ar fi să aşteptaţi până atunci.

— Mulţumesc. Hai să mergem, domnule Playfair, zise Marcel foarte calm.

Englezul îl urmă în tăcere.

— Ei, ce zici de călătoria asta, Dunot? murmură Playfair când fură în stradă.

— Zic... că e foarte ciudată şi că acest Fairfield a spălat putina.

— Nu cred. În orice caz, ca să fim mai siguri, să mergem la Heliopolis.

— Nu e nevoie. Să telefonăm întâi la „Savoi-Hotel” şi, dacă e acolo, n-avem de ce să ne facem griji.

O luară repede spre poştă.

Li se făcu îndată legătura cu Heliopolis.

— Domnul Fairfield se află într-adevăr aici, le răspunse administratorul hotelului. Trimit îndată să-l cheme. Cine e, mă rog, la aparat?

— Boxerul Marcel Dunot.

Plin de bucurie, Marcel aşteptă la aparat. Aproape imediat se auzi o voce în telefon:

— Domnul Marcel Dunot!

— Da, răspunse tânărul francez tresărind, căci vocea îi părea străină.

— Încântat domnule, să stau de vorbă cu dumneata. Eu sunt domnul Fairfiel... Felicitările mele pentru Inimoasa dumitale izbândă. Cu ce te pot servi, mă rog?

— Cred că ştii dumneata... să-mi spui de la cine să iau banii care mi se cuvin.

— Banii; Care bani? Nu înţeleg ce vrei să spui?

— Aha, nu înţelegi? Mi se pare că-ţi vorbesc destul de lămurit; suma de 20.000 de lire sterline pentru lupta cu Mac Farlan şi cele zece la sută din încasări – care s-au ridicat la 250.000 de lire – adică, în total, 44.500 de lire sterline şi te rog să-mi spui de unde îi pot ridica.

— Îţi datorez eu dumitale suma asta? Dar bine, domnule, cine crezi dumneata că sunt eu?

— Domnul Fairfiel, cine să fii?...

— Acela şi sunt.

— Adică directorul lui „Khedivial-Circus” din Cairo.

— Director de circ, eu? Să mă ferească Dumnezeu! Eu sunt Teodor Fairfield, fabricant de conserve din Cincinnati!

Marcel era cât pe ce să scape receptorul din mână.

— Cum, nu eşti dumneata directorul lui „Khedieval Circus”? repetă el uluit.

— Nu, domnule, eu sunt Teddy Fairfield de la firma Farrfield, Burlinghdam şi Swallov.

— Da? Bine... mulţumesc... şi te rog să mă scuzi, domnule, pentru...

— Mă rog... nu face nimic...

Cu un gest brusc, Marcel agăţă receptorul şi se întoarse la Playfair care îl aştepta afară.

— E într-adevăr un Fairfield la „Savoy-Hotel”, îi zise el, dar nu cel pe care îl căutăm noi, ci un fabricant din Cincinnati.

— Întreabă la hotel, poate mai e încă unul cu numele acesta.

— Mi s-ar fi spus. În orice caz, să încerc.

I se răspunse, după cum era de aşteptat, că nu mai există niciun alt Fairfield la hotel.

— Nu ne mai rămâne acum decât să facem o plângere la parchet, zise Marcel tremurând de mânie. Ticălosul de Fairfield s-a folosit de arestarea mea ca să fugă cu banii. Am bănuit eu numaidecât când mi-a spus portarul că a plecat în călătorie.

Playfair dădu mâhnit din cap, fără să răspundă.

Se duseră amândoi la Palatul de Justiţie şi făcură o plângere împotriva lui Fairfield.

— Cred că-mi pot lua adios de la bani, făcu Marcel Dunot resemnat. Nemernicul trebuie să fie acum departe. Suez e numai la trei ore de aici şi vapoare destule în sfârşit... Şi eu care mă şi vedeam acasă... bogat, pe cale să-mi împlinesc, visul meu drag... în sfârşit, să nu mai

vorbim...

Bine că am isprăvit cu Mac Farlan, e şi asta ceva! Totuşi, nu înseamnă că dacă mi-o cădea vreodată Fairfield ăsta în mână. N-am să-i trag o chelfăneală să mă ţină ninte cât o trăi!

— Eu zic să speri. Poate că Fairfiel a vrut într-adevăr să se ducă la Helipolis, dar şi-a schimbat gândul.

— Zău? Aşa crezi dumneata? în cazul acesta ar fi comunicat personalului circului noua lui adresă. Părerea mea e că a plecat şi e bun plecat. Să mergem la masă.

Cu tot necazul care dăduse peste el, Marcel mâncă foarte bine. Când fură la cafea, îi zise lui Playfair:

— Acum domnule Playfair, trebuie să ne despărţim. Vreau să pornesc îndată în căutarea faimosului director al lui „Khedieval-Circus”.

— Vezi că... eşti, numai în libertate provizorie.

— Bine zici, uitasem! Ba ai depus şi cauţiune pentru mine. Atunci, n-o să mă mişc de aici...

— O, m-ai înţeles greşit, domnule Dunot. Am câştigat alaltăieri seară peste zece mii de lire, pariind pe dumneata, aşa că cele două mii de lire sunt ale dumitale. Voiam să spun că trebuie să fii cu băgare de seamă, fiindcă legile egiptene sunt foarte aspre. Să te bănuiască numai că vrei să pleci din Cairo şi vei fi imediat arestat. Până să se hotărască apoi ce e de făcut, poate să treacă cine ştie cât timp.

— Dacă, bineînţeles, reuşesc să pună mâna pe mine.

— Negreşit. Eu, însă, în locul dumitale, aş fi cât se poate de prudent şi nu m-aş mişca de aici până la sfârşitul procesului. Vei fi cu siguranţă achitat. Pe urmă îţi va fi uşor să câştigi banii.

Gândeşte te că eşti în momentul de faţă campion mondial şi că nu depinde decât de dumneata să primeşti cele mai strălucite angajamente. Află că Louis Cams,

directorul lui „Colisie Parisien”, Rolles Dorgeland de la „Enclish Wonderland”, Herman Saxhlos din Berlin şi prietenul meu Sam Camden de la firma Barnum şi Balley abia aşteaptă să-ţi facă propuneri cât se poate de avantajoase pentru a lua parte la meciuri organizate de ei. De aceea zic să ai răbdare, dragul meu...

— Eu nu sunt omul banului, domnule Playfair. Dumneata mi-ai arătat multă prietenie şi-ţi voi fi întotdeauna recunoscător. Primesc şi cele 2000 de lire sterline pe care mi le oferi în dar, iar în ceea ce priveşte vreun angajament fie box, nu mă ispiteşte de fel deocamdată. Ce vreau eu acum, e să mă răfuiesc cu stimabilul Climber pentru că m-a învinuit de asasinat. Mai am vreo câteva lire în buzunar... Mi-ajung!

Şi acum domnule Playfair, să ne vedem sănătoşi!

— Dar...

— Sper să ne mai întâlnim cândva şi atunci îţi voi dovedi recunoştinţa mea.

Marcel Dunot se sculă, aruncă o liră sterlină chelnerului şi-i zise zâmbind englezului care voia să protesteze!

— Lasă-mă, te rog, pe mine să plătesc, nici nu-ţi închipui ce plăcere îmi face...

Strânse cu putere mâna lui Playfair şi ieşi în stradă unde, auzi pe vânzătorii de ziare zbierând:

— Fuga lui Fairfield, directorul de la Khedieval Circus!

Tânărul se duse în grabă la hotelul unde locuia şi găsi aici o mulţime de impresari şi directori de circ care îl aşteptau cu nerăbdare. Cum îl văzură se repeziră la el.

— Degeaba domnilor, le zise Marcel, nu primesc nicio propunere, deocamdată am altele de făcut.

— Îţi garantez că în două luni vei avea suma pe care ţi-a furat-o Fairfield, îi strigă Sam Camden. Eu am fost) cel care a aranjat afacerea, e deci de datoria mea să te despăgubesc.

— Eu ofer 1.000 de lire în plus, zise Louis Cams.

— Şi eu... începu John Sturby.

— Nimic, domnilor, pentru moment nu vreau să aud de nimic. De altfel, nici nu pot pleca deocamdată din Cairo.

— Nici nu e nevoie. O să lupţi la Cairo! strigară câteva glasuri.

— Nu, am zis. Lăsaţi-mi cărţile dumneavoastră de vizită... O să mă mai gândesc... La revedere, domnilor, vă rog să mă lăsaţi acum singur, sunt foarte obosit şi aş vrea să mă odihnesc.

Vorbele astea fură spuse cu un astfel de ton, încât nimeni nu mai cuteză să stăruie.

După ce scăpă în sfârşit de ei, tânărul se duse în camera lui, se întinse pe pat şi începu să chibzuiască la ce avea de făcut. Îşi numără avutul: nu mai avea în buzunar decât 29 de lire sterline şi 7 şilingi.

„Cu suma asta, îşi zise el, pot trăi câtva timp, cu condiţia, bineînţeles să mă mut la un hotel mai ieftin ceea ce voi face chiar de mâine.

O să mă duc apoi la Palatul de Justiţie ca să aflu dacă se ştie ceva de Fairfield.

Hotărât lucru, de câte ori boxez, n-am noroc! La Colon, Mac Farlan era cât p-aci să mă otrăvească şi m-a jefuit de tot ce aveam. La Saigon a trebuit să mă iau la bătaie ca să-mi scot banii şi, aici, Fairfield o şterge cu banii mei.

Răbdare însă! Rândul viitor o să pun să mi se plătească înainte. Când mă gândesc că numai Climber mi-a făcut pocinogul ăsta! Fiindcă, dacă nu aş fi fost arestat, n-avea când fugi Fairfield.

Mi se propun meciuri de box. Foarte bine, o să primesc unul – pe gratis însă! Şi ăsta cu Climber, pe care o să-l dau gata într-un singur rund... Ba nu se poate... O să mă aresteze iar.

Nu face nimic, tot o să mă răfuiesc eu cu el şi, ce i-aş

da eu, n-o să-i poată lua nimeni!”

Pe la cinci, Marcel Dunot se duse la Palatul de Justiţie unde i se spuse că Joe Climber plecase din Cairo ca să se ocupe de transportul lui Mac Farlan, aşa că plângerea lui va fi clasată.

— Sper ca peste două, trei zile să dau o ordonanţă de neurmărire în favoarea dumitale, îi zise judecătorul.

Tânărul mulţumi magistratului şi întrebă dacă s-a aflat ceva de Fairfield.

— Nu se ştie nimic.

Deşi parchetul telegrafiase pretutindeni semnalmentele directorului de circ, nu se dăduse nicăieri de urma lui.

Unde să fi plecat? Mister! Se ştia numai că un necunoscut se prezentase la „Land Bank” of Egypt” unde îşi avea depuşi banii şi ridicase un cec semnat de el, cec în valoarea sumelor pe care le avea acolo în depozit Fairfield.

Omul acela era fără îndoială un complice de-al lui.

Asta era tot ce se ştia până acum.

Marcel se întoarse la hotel, hotărât să pornească el singur cercetări. Mâncă şi tocmai voia să iasă în oraş când un chelner veni şi-i aduse o carte de vizită pe care scria:

„DEMETRIOS PROESTOPOULOS” ***Interpret***

Roagă pe domnul Marcel Dunot să-l primească fără martori, deoarece are să-i facă o comunicare de cea mai mare importanţă”.

— Proestopoulos! Cine o mai fi şi ăsta? murmură Marcel. Bine, pofteşte-l pe domnul în camera mea, porunci el chelnerului care aştepta răspunsul.

Abia păşise pragul şi auzi bătând încet la uşă.

— Intră! făcu Marcel.

Un om lat în spate, cu o barbă mare, neagră, trecu pragul. Închise cu băgare de seamă uşa în urma lui şi se apropie de Marcel.

— Eu sunt Proestopoulos, începu el.

— Îmi pare bine şi eu Marcel Dunot. Poftim, ia loc.

Domnul se aşează pe un scaun.

— Şi ce pofteşti dumneata? îl întrebă Marcel.

— Vă rog să mă iertaţio că nu vorbesc bine limba de la dimivoastră dar spero că-o să ne înţelegem.

— Te înţeleg. Hai, spune ce ai de spus.

— Nu ne aude ţineva? întrebă grecul privind cu grijă în jur.

— N-are cine. Ei?

— Bun... Bun! Uite ţe e: vin în afaţerea cu „Khedieval Ţircus”... Ţe mai dai dumita dacă-ţi spune unde e domnule Fairfield?

— Ştii dumneata unde se află Fairfield!

— Da, ştiu. Cât me dai?

— Îţi dau zece mii de lire sterline dacă găsesc la el banii pe care mi i-a furat şi o mie dacă nu-i mai are

— O, are banii, stiu eu! Şi-mi dai zeţe mii de lire?

— Da.

— Dai o ţidulă la muna?

— Nu-ţi dau nicio ţidulă ci cuvântul meu, ceea ce e, cred, de ajuns. Dacă nu vrei, pun imediat să te aresteze şi poliţia o să ştie ea să te facă să vorbeşti.

Domnul Proestopoulos tresări.

— Me dai dumiata cuvântul de onore că dacă spun unde e domnu’ Fairfield capăt zeţe mii de lire?

— Nu, ţi le dau numai dacă reuşesc să-l arestez şi să găsesc banii la el.

— Tot una e. Domnu’ Fairfield e la Heluan. La „Windsor Hotel”.

— De unde ştii dumneata?

— Pentru că ştiu.

— Bine, să mergem acolo.

— Nu, nu, domnu’ Fairfield are frică... şi sunto şi compliţi.

„Parcă tu nu eşti” îşi zise Marcel în gând.

— Eu zico că este mai bina ca dimiata să te deghizezi şi să vine cu mine la Heluan.

O să punem să-l aresteze acolo, pe loco. Da mi dai zeţe mii de lire?

— Ţi-am mai spus o dată că-ţi dau! Hai să mergem.

— Deghizează-te, mai întâi, domnule Dunot, nu trebuie să vadă la dimiata Fairfield...

— Bine zici, dar n-am ce-mi trebuie.

— M-am gândito eu la asta. Am adus o barbă frumoasă. N-o să recunoască nimeni la dimiata.

Şi grecul îi întinse lui Marcel o barbă blondă pe care acesta şi-o puse numaidecât şi se uită în oglindă să vadă cum îi şade.

Îi păru atât de caraghios încât începu să râdă cu hohote. După ce se potoli, scoase din dulap două revolvere încărcate, le vârâ în buzunare şi zise:

— Ţin să-ţi spun dinainte, domnule Proestopoulos, că nu sunt un neştiutor în de-alde astea, aşa că, dacă ţi-ai băgat cumva în cap să mă atragi într-o cursă, să-ţi iei de pe acum rămas bun de la viaţă. La cel mai mic lucru suspect, îţi zbor creierii. Asta ca să ştii... Acum haidem!

— O, domnule Dunot, eu sunto un om ţinstit...

— Bine, treci înainte!

Supus şi slugarnic, grecul ieşi din cameră urmat de Marcel.

Heluan e o staţiune balneară cu ape sulfuroase, aflată la douăzeci şi trei de kilometri de Cairo.

Marcel şi cu tovarăşul său ajunseră la zece fără un sfert, după ce făcu un ceas de drum cu trenul.

— Hotelul „Windsor” e cam departe de gară şi ar fi bine să luăm o birze; eu o să vă aştepte aiţi, fiindcă domnule Feirfield me cunosco bine la mine, zise grecul lui Marcel.

— Am înţeles, atunci rămâi dumneata aici, răspunse

tânărul.

— Domnule Fairfield se numeşte la hotel, Franz Loucher, şopti Proestopoulos.

Marcel opri un birjar şi-i spuse să-l ducă la hotelul „Windsor”.

Rezemat de pernele trăsurii, cu mâinile pe patul revolverului, tânărul era pregătit la orice. Dar străzile luminate orbitor de lămpile electrice, automobilele şi trăsurile elegante încărcate cu bolnavii bogaţi veniţi din toate părţile lumii, îl liniştiră.

După vreo jumătate de ceas de mers, trăsura se opri în faţa unei clădiri luxoase ale cărei lumini străbăteau prin ferestre. Era hotelul „Windsor”.

Marcel Dunot sări pe trotuar, plăti birjarului şi, stăpânindu-şi emoţia, intră în holul hotelului, unde cânta un taraf de lăutari ţigani. Vreo sută de persoane, englezi şi americani în mare parte, stăteau de vorbă în jurul unor mese de onix.

După ce aruncară o privire asupra celor de faţă, căutând să vadă dacă nu e şi Fairfield printre ei, Marcel se apropie de unul din oamenii hotelului şi-i întrebă încet:

— Vă rog, domnul Franz Loucher e aici?

— Nu ştiu domnule, mă duc să întreb. Cine să-i spun că-l caută?

— Spune-i că... în sfârşit... cheamă-l jos, indiferent sub ce pretext. Eu sunt fratele lui pe care nu l-a mai văzut de nouă ani şi, fiindcă suferă de inimă, n-aş vrea... Înţelegi dumneata... să i se facă rău de bucurie... când o auzi.

Şi, zicând aceasta, Marcel strecură o liră în palma omului.

— N-aveţi nicio grijă, domnule, îl aduc numaidecât; zise omul şi vârî moneda de aur în buzunar.

În picioare, cu muşchii încordaţi, Marcel aştepta.

Nimeni nu-l luase în seamă. Orchestra cânta un cântec

pe care câţiva americani îl îngânau încet. Negustori de antichităţi egiptene circulau printre mese oferindu-şi consumatorilor marfa.

Dar Marcel Dunot parcă nici nu-i vedea, Gândul lui era la Fairfield pe care se aştepta să-l vadă apărând.

Omul se întoarse singur.

— Ei? îl întrebă Marcel.

— Trebuie să vă fi înşelat, domnule, răspunse el. Nu există niciun Franz Loucher printre turişti noştri. Poate că domnul acesta a tras la alt hotel.

— Eşti sigur că nu se află la dumneavoastră?

— Foarte sigur; m-am uitat pe listă; nu e nimeni cu numele ăsta, nici măcar unul care să se asemene. Îmi pare rău, domnule... Dar poate că domnul Loucher n-a sosit încă, îl puteţi aştepta aici... Avem un apartament liber, foarte drăguţ, aşa că...

— Nu, mulţumesc. La revedere.

Şi galben de furie, Marcel ieşi din hotel.

— Ticălosul acela de grec şi-a bătut, joc de mine, îşi zise el. Mai mult ca sigur... Dar în ce scop?

Se uită în jur după o trăsură. Cea dintâi pe care o văzu aştepta pe cineva ca şi celelalte, de altfel.

Necăjit de faptul că trebuie să se ducă pe jos la gară şi de păcăleala grecului, Marcel mergea bodogănind; se rătăci de câteva ori, se întoarse din drum până ce, în sfârşit ajunse.

Îl căută zadarnic pe Proestopoulos, prin sălile de aşteptare şi pe peron; interpretul nicăieri...

Îngrijorarea tânărului spori. Presimţea o trădare.

Orologiul gării arăta unsprezece şi cinci. La douăsprezece fără zece pleca trenul.

Porni iar să-l caute pe grec, dar degeaba.

În cele din urmă, trenul se puse în mişcare. Înfuriat, Marcel îşi smulse barba falsă şi o aruncă pe fereastra

vagonului. Când să scoată capul afară, vântul îi luă şapca din cap şi rămase cu capul gol.

Parcă e un făcut, toate îmi merg anapoda! mormăi el necăjit.

La ora unu noaptea fu iar în camera lui de la hotel şi se culcă.

Îl treziră nişte bătăi puternice în uşă.

Deschise ochii şi văzu că era ziuă.

— În numele legii, deschide ori sparg uşa! strigă cineva pe coridor.

— Bine, bine, deschid acum...

Îşi trase repede pantalonii şi deschise uşa. Văzu înaintea lui un domn în redingotă neagră şi patru poliţişti însoţiţi de directorul hotelului.

— Sunt comisarul circumscripţiei, zise domnul în redingotă, Te numeşti Marcel Dunot, nu-i aşa? Eşti acuzat de a fi furat aseară, în cursul reprezentaţiei de la teatrul Abbas-Hilmi, binoclul împodobit cu diamante al Alteţei sale Kedivul.

— Eu?... Dar aseară nici n-am fost în oraş, ci la Helitan...

— Lasă că o să-i spui judecătorului ce ai de spus. Eu am venit numai să te arestez şi să fac percheziţie în cameră.

— Să mă arestezi?

— Da. Sergenţi, puneţi mâna pe el.

Marcel se dădu înapoi, gata să se opună. Atitudinea lui era atât de ameninţătoare, încât poliţiştii se codeau să se apropie de el.

— Bine, mă predau, zise tânărul francez potolindu-se deodată, O să-mi pot dovedi uşor nevinovăţia. Să mergem.

Şi se aşeză între cei patru sergenţi.

Fără să mai zăbovească, comisarul începu percheziţia. Scotoci hainele lui Marcel, care se uita cu dispreţ la el, căută prin dulapuri, prin paiele fotoliilor, ridică scândurile

duşumelii, dar nu găsi nimic. Tocmai voia să plece, când strigă deodată.

— A, uitam salteaua! Căutaţi în saltea!

Se aduse un cuţit de la bucătărie şi crestară pânza saltelei. Comisarul vârî mâinile în lâna saltelei şi scoase un strigăt de bucurie când simţi sub degetele sale un obiect înfăşurat în vată.

— Uite şi corpul delict, zise el şi desfăcu vata din care ieşi la iveală un binoclu mititel, împodobit cu pietre scumpe şi pe care comisarul îl băgă în buzunar.

— Ei, acum ce mai zici tinere? făcu el plin de bucurie. Te sfătuiesc să mărturiseşti furtul, fiindcă orice tăgăduială ar fi de prisos.

— Să mărturisesc? Ce să mărturisesc dacă n-am furat? strigă Marcel indignat. O să vă dovedesc că aseară am fost la Heluan... Sunt victima unei înscenări care...

— Da, da, ştim noi... Aşa spuneţi toţi... Lasă că o să explici la parchet.

— Bine! făcu Marcel cu glas hotărât.

O trăsură îi aştepta afară. Tânărul francez ieşi cu capul sus în stradă şi se urcă în trăsură împreună cu agenţii. Fu dus direct la închisoare.

După ce se închise uşa în urma lui, Marcel Dunot, fără să înţeleagă ce anume se petrecuse, se aşeză pe un scaun, aşteptând să vadă ce o să urmeze. Era sigur că, odată în faţa judecătorului, va dovedi acestuia că a fost arestat pe nedrept.

Într-adevăr după vreun ceas, doi gardieni veniră să-l ia şi-l duseră înaintea lui sir Alfred Cope, judecător de instrucţie. Era acelaşi care se ocupase cu Fairfield de la „Khedivial Circus”.

Cum îl văzu pe Marcel, îi zise:

— Ţin să-ţi spun din capul locului, tinere că-mi eşti simpatic şi voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să-ţi

atrag indulgenţa tribunalului. Îţi cer numai să fii sincer, înţeleg perfect motivele care te-au îndemnat la o astfel de faptă şi...

— N-am făcut nimic, domnule judecător, îi tăie Marcel vorba.

— Lasă-mă să sfârşesc. Am să-ţi dau o veste bună; boxerul Mac Farlan, adversarul dumitale n-a murit, după cum se spunea. A zăcut multă vreme în comă şi şi-a revenit tocmai când să-l pună în coşciug ca să-l expedieze la Alexandria.

— Dacă asta ţi-e vestea cea bună!... murmură Marcel cu amărăciune.

— Cum... ce-ai spus? făcu încruntat judecătorul.

— Nimic... Şi Joe Climber e cu el? întrebă repede tânărul.

— Probabil.

— Atunci el a pus la cale afacerea cu binoclul... Numai el...

— Domnul José Climber, care fusese la Alexandria să se înţeleagă cu agenţii de navigaţie pentru expedierea cadavrului – adică presupusul cadavru – al lui Mac Farlan în America, s-a întors aseară la Cairo. La nevoie o să-l chemăm.

Dar dacă ai vrea să asculţi sfatul unui vechi magistrat, care e în acelaşi timp şi un admirator al dumitale, nu stărui pe calea asta. Nu acuzând pe alţii, te poţi apăra”.

De altminteri, e lesne de înţeles că jefuit de Fairfield, disperarea te-a făcut să-ţi pierzi capul şi te-a împins la furt.

Tot ce pot să-ţi făgăduiesc, tinere, e că ţi se acordă circumstanţe atenuante, cu atât mai mult cu cât obiectul a fost găsit la Alteţa sa Kedivul, având în vedere cele ce ţi s-au întâmplat, şi-a retras plângerea. Vezi deci să fii sincer şi arată căinţă pentru ca...

— De prisos continuaţi domnule judecător, îl întrerupse

Marcel dând din umeri. Ce motiv aş fi avut să fur? Dacă ar fi fost pentru bani, zece manageri mi-au oferit de zece ori pe cât preţuieşte fleacul acela. N-aveţi decât să-i întrebaţi.

— Te rog să iei seama cum vorbeşti, tinere! Uiţi, se vede, în faţa cui te afli! se răsti judecătorul. Deocamdată nu discut motivul carete-a împins la furt ci împrejurările.

Eşti acuzat de a fi pătruns, aseară, între orele unsprezece şi unsprezece şi jumătate, în loja Alteţei Sale la teatrul Abbas-Hilmi şi, folosindu-te de faptul că nu se afla nimeni, ai luat binoclul, care a fost găsit ascuns în salteaua din camera dumitale.

— A fost pus de cineva!

— Toţi hoţii spun aşa. Să lăsăm deci... Trei persoane te-au văzut ieşind din lojă...

— Aş vrea să ştiu şi eu cine sunt aceste persoane.

— Vei fi confruntat cu ele. Sunt oameni onorabili: domnul Lemaire, inginer la serviciul porturilor şi farurilor; doamna Lemaire, soţia lui şi sir Arthur Wilkinson, bancher la Charleston.

Mărturia lor nu poate fi pusă la îndoială nicio clipă. Odată furtul înfăptuit, ai dispărut, până în momentul când ai fost descoperit de agenţii trimişi în căutarea dumitale. Crede ce-ţi spun eu, tinere: numai o mărturisire completă şi o căinţă sinceră te pot salva.

— Aţi terminat, domnule judecător?

— Da.

— Ei bine, acum îngăduiţi-mi şi mie să vorbesc. Aseară la ora 8, 45 m-am urcat în trenul care merge la Heluan unde am ajuns după un ceas. M-am dus imediat la hotelul „Windsor” şi am rugat pe un om de-al hotelului să-l cheme pe domnul Franz Loucher, fiindcă am să-i spun ceva.

— Cine e domnul Franz Loucher?

— Sub numele ăsta bănuiam că se ascunde Fairfield.

— Da? Şi ce te făcea să bănuieşti?

— Aşa mi-a spus un interpret grec, unul Po... Po... Poulos... Nu-mi mai aduc aminte bine numele... În orice caz se sfârşeşte cu „poulos”.

— E cam vag ce spui dumneata, toate numele greceşti din Peloponezia se sfârşesc în „poulos” şi sunt peste zece mii în Cairo!

— Ce să fac eu! în sfârşit... N-aveţi decât să mă-puneţi faţă în faţă cu angajatul de la hotel.

— Bine, o să-l chemăm.

— „Uitasem să vă spun că, după sfatul grecului, îmi pusesem o barbă falsă pe care mi-o adusese chiar el şi o şapcă de postav cenuşiu.

— Ce ai făcut cu lucrurile acestea?

— Barba am aruncat-o pe fereastra vagonului şi şapca mi-a luat-o vântul.

— Sistemul dumitale de apărare se întemeiază pe temelii foarte şubrede, tinere... Nu-ţi aduci bine aminte de numele interpretului care te-a însoţit la Heluan – barba ai aruncat-o pe fereastră şi şapca ţi-a luat-o vântul!

— Omul de la hotel mă va recunoaşte cu siguranţă şi mărturia asta cred că va fi de ajuns.

— Crezi că te va recunoaşte, într-adevăr?

Aşadar nu vrei să mărturiseşti?

— Sunt nevinovat. E o uneltire pusă la cale împotriva mea.

— Vorbe, tinere! Ai fost văzut la teatrul Abbas-Hilini, s-a găsit binoclul la dumneata. Astea sunt fapte...

— Omul de la hotelul Windsor vă va spune că am vorbit aseară la 10, cu el, la Heluan.

— Ceea ce nu va dovedi nimic. Expresul care pleacă la 10 şi 10 din Heluan soseşte în Cairo la 10 şi 27 şi furtul s-a comis între 11 şi un sfert şi 11 şi jumătate.

— Am luat trenul de la 12 fără 10.

— Dovedeşte.

Marcel Dunot nu răspunse. Vedea bine că magistratul nu-l credea; totul, de altfel, era împotriva lui.

Semnă interogatoriul fără să-i tremure mâna şi-l duseră înapoi în celulă.

Fu foarte agitat toată noaptea.

Gândul că Mac Farlan era încă în viaţă făcea să-i clocotească sângele în vine. De luni de zile alerga după fiorosul mulatru. Aici, la Cairo, se luptase cu el în luptă dreaptă şi cinstită şi nu lipsise mult să fie ucis; i se furaseră banii câştigaţi atât de greu, îl băgaseră la închisoare şi acum uneltiseră împotriva lui afacerea aceasta ruşinoasă cu furtul ba, ca o culme a culmilor, Mac Farlan trăia!

Aşadar, trebuie s-o ia de la început...

De ciudă nu închise ochii până la ziuă.

În sfârşit, pe la 10 dimineaţa, veniră să-l ducă la Palatul de Justiţie, unde fu confruntat cu domnul şi doamna Lenaire şi cu Arthur Wilkinson.

— Îl recunosc pe domnul, zise americanul. L-am văzut mergând grăbit pe culoarul lojii Alteţei Sale Kedivul, ba încă m-a şi împins ca să treacă mai repede. Era îmbrăcat în haine negre, totuşi îl recunosc după statura lui atletică.

— Vă înşelaţi, domnule, aseară am fost la Heluan.

— De altfel... mai mult încă, am şi spus domnului Lemaire: „Uite un gelteman foarte grăbit”.

— Adevărat, încuviinţă inginerul îmi amintesc perfect că soţia mea a şi zis atunci: „Seamănă cu boxerul Marcel Dunot”.

— Chiar aşa am spus, întări doamna Lemaire.

— Nu e însă un motiv ca, pentru că individul pe care l-aţi văzut dumneavoastră, seamănă leit cu mine, să fiu eu acuzat, zise Marcel Dunot stăpânindu-şi cu greu mânia.

— La urma urmei, s-ar putea prea bine să nu fi

dumneata... Te-am văzut numai de la spate, făcu inginerul cu îndoială.

— O, eu îl recunosc foarte bine! zise americanul. M**-a** şi mirat faptul că îi ieşea o bucată din şapca din buzunarul de la piept al hainei.

— Era, fără îndoială, şapca pe care spui că ţi-a luat-o vântul în tren, făcu judecătorul aspru. Ei, acum ce mai zici?

Marcel îşi privi acuzatorii drept în faţă.

— Nu zic nimic. Toate sunt împotriva mea şi cu toate acestea sunt nevinovat. Ştiu ce-mi rămâne de făcut...

— Cum... ce? strigă judecătorul indignat.

— Nimic... Cer să fiu dus în celulă. Renunţ, chiar la mărturia omului de la hotelul Windsor.

— Înţeleg că renunţi... omul acela a fost asasinat azi-noapte – de complicii dumitale, probabil.

Marcel nici nu clipi.

— Era de aşteptat, zise el. Afacerea a fost bine ticluită. După cum văd, „Mâna Neagră” nu mă slăbeşte defel. Dar nu face nimic... Cine râde la urmă, râde mai bine...

— Dacă ăsta e sistemul dumitale de apărare, te-aş sfătui să-l schimbi. Aşadar tot tăgăduieşti?

— Sunt nevinovat!

— Bine. Eşti acuzat de furt în dauna Alteţei Sale Kedivul şi vei fi judecat poimâine de tribunal.

Marcel rămase nepăsător. Se mai uită încă o dată lung la cei trei martori şi se aşeză liniştit între agenţi ca să fie dus în celulă.

„Trebuie cu orice preţ ca până poimâine să fiu liber” îşi zise el.

Când rămase singur, după ce se încredinţă că nu poate fi văzut de nimeni, făcu o inspecţie amănunţită celulei. Era o încăpere pardosită cu lespezi de piatră, de doi metri pe trei, cu un pat de scânduri, un scaun şi o masă fixată în perete. Uşa de stejar cu drugi de fier era cu neputinţă de

spart, iar fereastra avea gratii de oţel. Ar fi fost o adevărată nebunie să-şi închipuie că le-ar putea mişca din loc.

Totuşi Marcel Dunot nu-şi pierdu nădejdea.

Se întinse în pat dus pe gânduri.

Ca şi în celelalte zile, la ora opt uşa celulei se deschise. Un arab, însoţit de doi gardieni, intră cu o strachină cu macaroane fierte şi o puse jos.

Marcel îl lăsă să se ridice, pe urmă, cu un singur pumn îl culcă la pământ. Sări peste el, ajunse la gardieni izbind, în dreapta şi-n stânga şi îi ameţi şi pe ei. Îi trase în celulă şi închise uşa. Dintr-o aruncătură de ochi alese pe cel mai voinic, îl dezbrăcă la repezeală, se îmbrăcă cu hainele lui, ieşi pe uşă, o încuie şi băgă cheia în buzunar; apoi, cu pas liniştit porni pe un coridor fără să ştie unde duce, zicând în gândul lui.

„Vai de capul ăluia care mi-o ieşi înainte, cum o face un gest, îl culc la pământ!”

Nu întâlni pe nimeni. Merse astfel vreo trei sute de metri, cotind când la dreapta când la stânga, la întâmplare.

Deodată văzu că se află în coridorul care duce la uşa din afară a închisorii. Cu inima plină de bucurie grăbi pasul.

Nu mai avea decât vreo câţiva metri până la uşă când o văzu deschizându-se.

Trei inşi păşiră pragul. Unul din ei era domnul Cope, judecătorul. Acesta îl recunoscu imediat.

— Încuiaţi uşa! strigă el celorlalţi doi, ăsta e Marcel Dunot, hoţul care...

Tânărul nu-i dădu răgaz să sfârşească. Se repezi cu capul înainte, îl lovi, sfărâmă cu un pumn falca unuia din însoţitorii lui care voia să-i taie calea, ieşi pe uşă şi porni în fugă pe străzi.

— Puneţi mâna pe el! zbiera santinela de la uşă, luându-se după fugar.

Într-o clipă, o droaie de arabi alergau urlând în urma lui.

Marcel Dunot întoarse capul şi văzu că numai vreo două sute de metri îl despărţeau de ei. Înţelese că o clipă numai dacă s-ar opri, ar fi pierdut.

În jurul lui toţi răcneau dar nimeni nu cuteza să se apropie.

Cu capul în flăcări, Marcel fugea, fugea mereu şi distanţa dintre el şi urmăritorii săi creştea...

Ajunse în Sharia Komel, o stradă lată, mărginită de prăvălii mari. Se opri puţin să răsufle, căutând să descopere vreo ulicioară lăturalnică ca să i se piardă urma, dar nu găsi ce căuta.

Fără să se descurajeze, o luă iar la fugă.

Nu făcu nici două sute de metri şi se pomeni cu şase sergenţi de la un comisariat anunţat telefonic şi care îi ieşiră înainte cu revolverele în mână.

— Stai ori trag! strigă unul din ei.

Marcel Dunot se văzu pierdut. La stânga se vedea şirul de case şi prăvălii, în spate droaia de arabi, înainte sergenţii, la dreapta tramvaiul electric şi rânduri de trăsuri şi automobile.

Tânărul francez nu şovăi o secundă. Cu o iuţeală pe care numai disperarea o poate da, sări pe platforma tramvaiului, îl ridică pe vatman şi-l aruncă peste sergenţi.

Apoi, cu un gest, întoarse manivela şi puse vagonul în mişcare, pe când în urma lui răsunau urletele arabilor.

Curajul şi gestul lui amuţi pe toţi.

Marcel Dunot, care îşi recăpătase calmul, supraveghea acum cu pricepere tramvaiul, care alerga cu cel puţin şaizeci de kilometri pe oră.

În picioare, la postul său, suna într-una ca să i se dea

drum liber. De prisos însă, deoarece groaza obliga pe toţi să se abată din cale. Căruţe, maşini, fugeau care încotro de frica tramvaiului care alerga nebuneşte. Chipuri speriate apăreau la ferestre. Femeile ţipau de frică. În vagon, pasagerii răcneau înnebuniţi de groază. Unul din ei – un englez se repezi pe platforma din faţă şi ridică pumnul să lovească. Dar tânărul veghea. Se întoarse brusc şi cu dosul palmei îl dădu grămadă; îl împinse apoi cu piciorul îndărăt în vagon şi închise uşa.

Tramvaiul gonea mereu nebuneşte.

— Opreşte! Opreşte! Am ajuns la capătul liniei, strigă cineva. Tânărul ridică privirea şi văzu că într-adevăr firele electrice se sfârşeau la vreo trei sute de metri.

Tramvaiul se opri brusc aruncându-i pe pasageri unii peste alţii.

Marcel sări jos de pe platformă şi o luă iar la fugă drept înaintea lui. Se afla acum pe o şosea care ducea la malul Nilului. Aţâţaţi de zbieretele pasagerilor din tramvai, mulţimea de arabi se luară pe urmele lui.

Cu fălcile încleştate, cu ochii injectaţi, Marcel fugea mereu. Ajunse în curând la râu şi înţelese că e cu neputinţă să se întoarcă. În faţa lui era debarcaderul vaporaşelor de excursie pe Nil.

La ponton se vedea ancorat un mic vapor cu douăzeci de excursionişti care aşteptau ora plecării.

Cu faţa schimonosită de furie Marcel Dunot se repezi la un grup format din trei bărbaţi care stăteau de vorbă la marginea pontonului.

Erau Joe Climber, Proestopoulos şi sir Arthur Wilkinson a cărui mărturisire falsă fusese hotărâtoare.

— A, bandiţilor? răcni Marcel, de data asta nu mi mai...

Dar îşi curmă vorba: doi sergenţi, de gardă pe ponton, pe care nu-i văzuse, îl apucară fiecare de câte un braţ cu putere.

— Predă-te! făcu unul din ei, altminteri...

Cu o sforţare supraomenească Marcel Dunot se înţepeni în picioare, îi ridică pe cei doi poliţişti în aer şi-i aruncă în apă. Apoi se repezi la Climber, Proestopoulos şi Wilkinson care zâmbeau.

La vederea lui, bandiţii îngroziţi, săriră în râu.

Toţi pasagerii de pe ponton, cuprinşi de spaimă, se refugiară pe vapor. O clipă Marcel rămase singur pe punte, întinse pumnul spre Climber şi tovarăşii săi care se bălăceau în noroiul de pe mal şi le strigă:

— Lasă că ne mai întâlnim noi, tâlharilor!

În vremea aceasta, mulţimea care-l fugărea de când sărise din tramvai ajunse aproape de ponton.

Ce era de făcut? Să urce pe vapor însemna să se lase prins în cursă ca un şoarece; îndărăt iar nu se putea duce deoarece l-ar fi linşat arabii înfuriaţi.

Într-o clipă înţelese situaţia; trecu peste parapetul care mărginea pontonul şi sări în apă. Apa nu era mai adâncă de un metru. Zări la câţiva metri de el o luntre care se legăna pe unde. Ajunse la ea şi sări înăuntru în momentul în care mulţimea năvălea pe ponton.

Dezlegă la iuţeală frânghia care priponea luntrea şi începu să vâslească spre larg.

Văzu vreo câteva bărci desprinzându-se de mal şi pornind după el.

Cu toate că era din cale afară de obosit, reuşi să iasă în larg şi porni la vale în speranţa că se va îndepărta cât mai mult de oraş şi se va putea pierde apoi în pustiu.

Îşi dădu însă repede seama că puterile îi slăbeau şi că urmăritorii se apropiau tot mai mult.

Se încordă şi se îndepărtă cu încă vreo zece metri.

Dar zadarnice îi erau încercările... încă vreo câteva minute şi era pierdut!

Marcel Dunot aruncă o privire deznădăjduită în jur.

Zări, între el şi luntrile care îl urmăreau un vaporaş.

Un om rezemat de parapet privea spre el cu binoclul. Marcel îl, recunoscu: era James Playfair, prietenul lui care depusese cauţiunea în afacerea cu Mac Farlan.

— Domnule Playfair! răcni el.

Englezul duse un deget la gură şi cu mâna cealaltă îi arătă o frânghie care atârna pe vapor. Marcel înţelese, îşi încordă toate puterile se apropie de vaporaş, prinse frânghia din zbor şi se agăţă de ea. Când ajunse pe punte, căzu grămadă şi rămase nemişcat gâfâind.

— Dumneata, Dunot? făcu englezul încremenit. Să mă ia dracul dacă m-aş fi aşteptat să te văd aşa de curând. Aflasem de arestarea dumitale şi mă întrebam ce fel de socoteală ţi-oi fi făcut... Dacă aveai nevoie de bani, de ce n-ai venit să-mi ceri mie, în loc să faci o prostie ca aceea pe care ai făcut-o?

— Sunt nevinovat, crede-mă, domnule Playfair... murmură el.

— Hm... În sfârşit... Tocmai pornisem de la ponton când te-am văzut aruncându-i pe cei doi sergenţi în apă.

Vreau să te scap. Te voi preda numaidecât şi eu o să-ţi angajez un bun avocat care...

— Pentru nimic în lume! strigă Marcel sărind în picioare. Sunt nevinovat, domnule Playfair, am căzut iar victima unei uneltiri pusă la cale de Joe Climber şi alţi doi ticăloşi de-ai lui Mac Farlan. Dacă nu mă crezi, m-arunc iar în apă...

— Vezi că...

— Te rog numai să mă duci la vreo câţiva kilometri de Cairo, pe urmă o să mă descurc singur...

— În interesul dumitale, Dunot, te sfătuiesc să te predai...

— Am priceput... mulţumesc, domnule Playfair, zise Marcel, trecu peste parapet şi sări în apă.

Datorită vitezei vaporaşului, tânărul se îndepărtase cu vreo şapte sute de metri de urmăritorii săi...

La dreapta lui se zăreau câteva căsuţe dărăpănate, la stânga o mică insulă. Ieşi la mal şi se îndreptă spre căsuţe.

Cu toate că abia se mai ţinea pe picioare, o luă iar la fugă: se opri după un zid năruit şi se dezbrăcă de uniforma de gardian. Avusese grijă să-şi păstreze pe dedesubt hainele lui civile.

Îşi stoarse hainele şi porni pe ulicioarele satului unde câţiva arabi stăteau nepăsători în poartă. Nu-l lua nimeni în seamă. Ajunse la o grămadă de gunoi – adunătură de foi veştede şi vreascuri de palmieri. Dădu o parte din ele la o parte şi se vârî dedesubt, apoi le trase peste el.

Sub frunzele acestea aproape putrede, nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să-l caute.

Auzi peste puţin timp un vuiet înăbuşit, ţipete, gălăgie... Înţelese că-l căutau dar nu-l găsiră. Ascunzătoarea era minunată. Încetul cu încetul larma se potoli şi se făcu iar tăcere. Abia atunci Marcel se linişti şi, nemaiputându-se împotrivi oboselii, căzu într-un somn adânc.

Când se trezi, oboseala îi trecuse şi se simţea în stare să lupte iar cu împrejurările.

Neauzind niciun zgomot dădu frunzele la o parte, scoase capul afară şi văzu că era întuneric.

Încetişor ieşi din ascunzătoare.

Satul dormea. Cerul sclipea de stele. După aşezarea lor, înţelese că trebuie să fie miezul nopţii.

„Acum s-o şterg!” îşi zise el.

Merse drept înainte şi ieşi într-o şosea unde văzu un stâlp cu o tablă pe care scria: „Gizeli To Cairo 1 mile”, adică vreo doi kilometri de Cairo.

— M-aş fi bucurat să fiu la două sute... mormăi Marcel şi-şi văzu de drum.

După ce mai făcu vreun kilometru, auzi un răget puternic. Întoarse capul şi văzu la Câţiva metri de el un măgăruş prăpădit, cu pielea jupuită pe alocuri, care căuta zadarnic vreun fir de iarbă printre bolovani şi nisip.

— Parcă Dumnezeu ni l-a scos în cale... Îşi zise Marcel bucuros, se apropie de el, îl apucă de căpăstru, îl trase la şosea şi încălecă.

Nemulţumit, măgăruşul vru să se împotrivească, dar Marcel îl struni repede şi-l ciupi de ureche. Atât îi trebui animalului ca s-o ia în galop, spre marea bucurie a tânărului.

— Al cui o fi măgăruşul ăsta? se întrebă el. Pesemne că n-a fost bine legat şi a şters-o din grajd. În orice caz, mie tare-mi prinde bine! Dacă aş şti al cui e, l-ar cumpăra.

Izbucni în râs: îşi aduse aminte că n-avea un gologan, fiindcă i se luase tot ce avea în buzunare când fusese arestat.

Mână toată noaptea măgarul drept înainte. Cu măsură de prevedere, se opri când văzu că se luminează de ziuă şi se ascunse împreună cu măgăruşul într-o plantaţie de bumbac presărată cu mlădiţe pe care bietul dobitoc începu să le pască numaidecât.

„Ce n-aş da să pot face şi eu la fel! îşi zise Marcel. Mi-e foame!... în sfârşit... dacă nu se poate... O să mă culc să dorm niţel”.

Nu putu adormi. Foamea îl rodea. Se sculă.

— Fie ce-o fi! trebuie să mănânc ceva, altminteri nu sunt bun de nimic... Mormăi el necăjit.

Lesne de zis. Fără un gologan în buzunar, urmărit de poliţie şi neştiind decât vreo câteva cuvinte în arabă – problema era greu de rezolvat.

Se uită în dreapta şi-n stânga, şi, zărind un sat la oarecare depărtare, se-ndreptă într-acolo, după ce-şi priponi mai întâi măgăruşul, socotind să se întoarcă mai

târziu să-l ia.

Cum ajunse la marginea satului se pomeni înconjurat de o droaie de copii care întindeau mâinile strigând. Bacşiş! Bacşiş!”

— Aţi nimerit-o, n-am ce zice! râse Marcel.

Văzând că nu le dă nimic, copiii se risipiră şi tânărul îşi văzu de drum, frământându-şi creierii să găsească un mijloc să-şi procure ceva de mâncare.

Văzu un brutar rânduind nişte pâini pe tarabă. Mirosul de pâine caldă îi aţâţa şi mai mult foamea.

„Bine făceam dacă îmi luam şi măgăruşul cu mine; îl vindeam acum şi aveam ce mânca, îşi zise Marcel. Când te gândeşti că ticălosul acela de Fairfield mi-e dator peste un milion şi eu n-am ce mânca!...

Zâmbi cu amărăciune.

— Gentleman! Ei, gentleman! auzi el pe cineva strigându-l.

Marcel Dunot tresări şi întoarse capul. La câţiva paşi de el, un bărbat pântecos, îmbrăcat foarte elegant, dar cu hainele stropite de noroi, gâfâia, roşu la faţă, ca după o muncă foarte grea.

— Pe mine mă strigi? îl întrebă Marcel în englezeşte.

— Da, gentleman. Eu sunt maiorul Morris Snack, subdirectorul poliţiei din Cairo. Mi s-a înnămolit trăsura la malul Nilului, la numai câţiva paşi de aici şi idioţii ăştia de arabi care ştiu foarte bine cine sunt, nu vor să-mi dea o mână de ajutor. Te-aş ruga pe dumneata să fii atât de bun şi să mă ajuţi să-mi scot trăsura din noroi. Am făcut prinsoare cu doctorul Hailbuther din Memphis, la care locuiesc de vreo patru zile – sunt acum în concediu – că o să ajung înaintea lui la Cairo.

Şi închipuieşte-ţi nenorocire, stau de patru ceasuri aici şi tare mă tem că o să pierd prinsoarea din pricina păcătoşilor ăstora de arabi... Mi-ai face deci un mare

serviciu dacă...

— Bine, domnule, haidem... Şi eu tot pe aici stau, zise Marcel ca şi, să justifice hainele boţite de pe el, adăugă: Trăiesc cam în felul acestor arabi ca să le pot studia mai bine obiceiurile.

— Să-ţi fie de bine! Eu, drept să-ţi spun, abia aştept să mă văd odată acasă, în bătrâna mea Anglie.

Marcel Dunot zâmbi. I se părea comic să dea ajutor unui om care, dacă ar fi ştiut cu cine are de-a face, l-ar fi apucat numaidecât de guler.

Ajunseră amândoi la malul Nilului.

Calul se abătuse pesemne din drum şi trăsurica maiorului Snack alunecase în mocirlă unde se înnămolise până la osie.

— Haidem, zise Marcel şi intră în apă până la brâu, urmat de maior.

Mulţumită puterii uriaşe a tânărului francez, trăsurica fu scoasă repede în şosea. Snack înhămă calul care aştepta cu răbdare legat de un copac.

Maiorul se sui în trăsură şi biciui calul, care porni în galop.

Marcel Dunot abia avu vreme să sară la o parte ca să nu treacă roţile peste el.

Rămase uluit în loc, uitându-se lung în urma trăsurii.

— Asta-mi plăcu! făcu el indignat. Al dracului englez! Nici nu mi-a mulţumit măcar... Baia asta parcă mi-a deschis şi mai mult pofta de mâncare.

Mâhnit, se îndreptă spre un bolovan de la marginea drumului ca să stea pe el până ce i se vor usca hainele şi să cugete cam ce-ar putea face ca să-şi potolească foamea.

Abia făcu însă câţiva paşi şi se poticni de ceva tare. Se aplecă şi văzu o pungă de piele de porc zăcând în nisip. O ridică şi găsi în ea şapte lire sterline şi şase şilingi – o

avere.

Probabil că punga era a maiorului şi-i căzuse din buzunar în momentul când sărise în trăsură.

„La urma urmei, n-o să mă iau după el ca să i-o duc!” îşi zise el. Şi apoi, nici măcar „mulţumesc” nu mi-a spus... Sunt bani câştigaţi şi chiar de n-ar fi, atâta pagubă!”

Bucuros că va avea cu ce-şi plăti o masă bună, Marcel porni în căutarea unui han; văzu la câţiva paşi de acolo o clădire mare, văruită în roşu; deasupra uşii scria cu litere de-o şchioapă:

RESTAURANT INTERNAŢIONAL ACHIL PAPADAKIS, PROPRIETAR

La drept vorbind, restaurantul „internaţional” nu era de fel arătos. Tencuiala era coşcovită pe alocuri şi geamurile sparte ale ferestrelor erau lipite cu jurnale pătate de untură.

Marcel intră înăuntru şi se îndreptă spre una din mese. Cum se aşeză pe scaun, stimabilul Papadakis, în persoană, un individ înalt şi deşirat, cu privirea vicleană şi faţa arămie, se apropie şi-l întrebă zâmbind slugarnic, într-o franceză stricată.

— Domnul doreşte să mănânce?

— Da, şi cât mai repede.

— Domnul e în trecere prin Mina!

„Aha, satul se cheamă Mina... bine că ştiu!” îşi zise Marcel.

— Da! Ce aveţi de mâncare?

— Avem macaroane cu sos, friptură de vacă, raţă cu ciuperci... minunată! Domnul s-a răsturnat pesemne cu barca în râu?

— Ce te priveşte pe dumneata? Adu-mi macaroanele, friptura, raţa şi o sticlă de vin bun. Mi-e şi foame şi sete.

— Foarte bine, domnule. Am nişte „Chianti” minunat, cinci şilingi sticla... cam scump pentru...

— Lasă vorba! Serveşte-mă imediat, altminteri plec. Poate te temi că n-am cu ce să plătesc?

— Vai de mine, domnule, se poate! Dar, vezi! că...

— Uite, făcu Marcel desfăcând punga găsită în drum. Şi acum, adu-mi repede mâncarea.

La vederea monedelor de aur, lui Papadakis îi luciră ochii.

— Îndată! strigă el şi se repezi la bucătărie de unde se întoarse cu un teanc de farfurii şi cu un negru voinic care venea să pună masa.

Într-o clipă i se servi lui Marcel tot ce ceruse.

Pendula din perete bătu ora unsprezece.

— E aproape timpul mesei, îşi zise Marcel şi în câteva minute înfulecă tot ce i se pusese dinainte.

Bău două sticle de vin îşi aprinse o ţigară apoi începu să chibzuiască la ce avea de făcut. Sătul şi odihnit, se simţea acum în stare să lupte cu întreaga omenire.

— Plata! strigă el lui Papadakis care stătea la tejghea şi-l privea cu admiraţie.

— Îndată domnule, zise birtaşul, apropiindu-se de masă.

— Cât face?

— O mie de lire sterline.

— O mie de lire! Ce eşti nebun? Spune cât face, n-am timp de pierdut.

— Am spus o mie de lire sterline, domnule Marcel Dunot.

— Ce? Mai întâi că pe mine nu mă cheamă Marcel Dunot. Eu sunt...

— Vă cunosc eu foarte bine... v-am văzut la Cairo când v-aţi luptat cu boxerul mulatru... şi apoi, poza dumneavoastră e în toate gazetele; poftim!

Şi birtaşul scoase din buzunar „Curierul Cairoului” în care se descria pe larg fuga lui Marcel, dându-se în acelaşi

timp şi fotografia lui.

— Aşa e că nu mă înşel, domnule Dunot? făcu grecul şiret.

— Asta nu e un motiv să-mi ceri o mie de lire sterline pentru o masă care face doar una.

— Ba da, domnule Dunot, fiindcă... ia citeşte şi dumneata; poliţia oferă o mie de lire celui care va pune mâna pe dumneata. M-am gândit că ar fi mai bine să mi-i dai decât să te întorci la închisoare. Cât despre ce ai mâncat, să fie de la mine.

— Mulţumesc! făcu Marcel Dunot necăjit. Din nenorocire, n-am mia de lire pe care mi-o ceri.

Dacă-ţi spun că n-am, n-am... nici măcar zece, dar o mie!

— Atunci, trebuie să...

— Să cel întrebă Marcel ridicându-se în picioare.

— Nu te mişca; ori îţi zbor creierii! Ali, aleargă peste drum la poliţie şi spune-le că Marcel Dunot e la mine, strigă Papadakis negrului şi se trase înapoi, cu revolverul întins spre Marcel. Acesta nu avea nicio armă la el. Rămase în loc prefăcându-se speriat.

Negrul, care stătuse până atunci lângă uşă, plecă.

— Mai e încă timp... scoate banii şi te fac scăpat, zise grecul zâmbind.

Dar abia îşi sfârşi vorba şi tânărul ridică masa de marmură cu tot ce se găsea pe ea şi o aruncă în capul birtaşului.

Lovit-drept în piept, Papadakis se prăbuşi la pământ.

Marcel Dunot se repezi la uşă, se întoarse o clipă spre grec, care horcăia sub greutatea tăbliei de marmură şi-i aruncă o liră sterlină.

— Na, ca să nu rămâi în pagubă, canalie! îi strigă el şi ieşi în stradă.

Câţiva arabi, atraşi de zgomot, veneau spre cârciumă.

Marcel Dunot se îndepărtă agale, fără ca să-l oprească vreunul din ei.

Trecu prin două, trei ulicioare, fără să aibă habar încotro merge şi când se îndepărtă bine de cârciumă o luă la fugă, drept înainte.

Ajunse pe o întindere mare de nisip şi văzu în depărtare trei piramide enorme, în jurul cărora ruine impunătoare se profilau în zarea albastră.

Niciun copac. Câteva colibe de piatră dărâmate şi mii de bolovani.

Uitându-se mereu înapoi ca să vadă dacă nu e urmărit, Marcel Dunot se îndreptă spre ruine, de care îl despărţeau acuM vreo doi kilometri. Socotea să se ascundă printre ele până ce se va însera, să pornească apoi iar la drum, să ajungă la Alexandria, de acolo la Port-Said sau Suez pentru a se îmbarca pe vreun vapor şi să fugă din Egiptul acesta mult lăudat, unde avusese atâtea necazuri.

După vreun ceas de umblat, anevoios prin nisip, afundându-se adesea până la glezne, ajunse la ruinele unui templu din care nu mai rămăseseră decât doi pereţi şi câteva coloane masive roase şi ele de vreme. Jur-împrejur, lespezi de marmură mâncate pe la colţuri.

Marcel se plimbă printre ruinele din Memphis, fără să ştie că aici fusese cu trei mii de ani în urmă cel mai mare oraş din lume.

Cât cuprindeai cu ochii, statui uriaşe, lipsind uneia capul, alteia o mână, sau un picior, zăceau pe nisipul gălbui, printre crăpăturile pietrelor răsăriseră floricele mici roşii.

Dar lui Marcel nu-i ardea acum să admire aceste vestigii. Ce căuta el era o ascunzătoare unde să nu fie găsit de oamenii poliţiei alertaţi de Papadakis.

Se opri deodată în loc auzind nu departe de el glasuri omeneşti şi se întinse pe burtă între două blocuri mari de

piatră.

Se linişti însă repede, erau turişti care vizitau ruinele, conduşi de o călăuză.

Când socoti că s-au îndepărtat îndeajuns, se ridică de jos şi vreme de două ceasuri căută cu răbdare o ascunzătoare sigură, cu ochii la pândă, cu auzul încordat, ştiind că poliţia trebuie să fie pe urmele lui.

Ajunse la o deschizătură largă mărginită de lespezi de marmură roşie de unde pornea o scară cu treptele mâncate de vreme.

Marcel Dunot coborî scara şi zări două galerii cilindrice săpate în granit. O luă pe una din ele. Dibuind prin întuneric, tânărul francez merse câtva timp drept înainte când simţi deodată că galeria se lărgeşte într-atât încât chiar braţele întinse în lături n-ajungeau până la pereţii ei. Se opri.

„Ar fi prea de tot să vină să mă caute aici, îşi zise el. De prisos să merg mai departe... s-ar putea să mă rătăcesc.

Simţea sub picioare nisipul fin şi răcoros. Obosit de atâta drum prin arşiţă şi cu stomacul prea încărcat vru să se odihnească niţel. Se întinse pe nisip şi adormi numaidecât.

Când se trezi din somn, era înconjurat de o beznă adâncă. Slaba lumină a zilei care pătrundea în subterană dispăruse.

Se frecă la ochi, dar degeaba.

Se ridică de jos şi, pe dibuite, încercă să se orienteze. Merse astfel vreun ceas, lipit de perete. Îşi dădu însă seama că se rătăcise; se opri. Zări înaintea lui nişte luminiţe scânteind prin întuneric – ochi care îl priveau.

— Ce dracu’, că n-oi fi nebun! îşi zise el cu glas tare.

Dar abia îşi sfârşi vorba şi sub bolta de granit răsună o larmă asurzitoare de ţipete ascuţite, altele răguşite, urlete şi lătrături furioase.

Luminiţele se agitau şi păreau şi mai sclipitoare.

Aproape îndată Marcel Dunot se simţi apucat de mâini şi de picioare, tras de urechi şi de păr de sute de mâini călduţe şi păroase în timp ce o mulţime de şerpi (aşa i se părea) i se încolăceau în jur.

După un moment de spaimă, Marcel îşi reveni. Apucă la întâmplare făpturile agăţate de el care-l muşcau şi-l zgâriau, le sugrumă, le zdrobi cu pumnii.

Dar din ce le ucidea, din ce sporeau.

După pipăit, înţelese că duşmanii lui nu erau altceva decât nişte maimuţe.

Cu spatele lipit de perete, tânărul nu reuşea, cu toate eforturile lui să se descotorosească de ele. Le vedea, ochii lucind prin întuneric şi sugruma, izbea, lovea în dreapta şi în stânga, fără niciun folos.

Simţea cu groază cum puterile îl părăsesc din ce în ce. Înţelegea că de îndată ce nu se va mai putea apăra, maimuţele au să-l sfâşie.

Îşi încordă muşchii şi, cu capul în jos, se repezi înainte în grupul compact al animalelor. Acestea, speriate un moment, se dădură la o parte.

Marcel ucise patru din ele şi o luă la fugă drept înainte. Dar fu în curând ajuns din urmă. Mulţumită puterii lui grozave, reuşi să le ţină la distanţă mergând cu spatele, nădăjduind să dea de vreo galerie care să comunice cu vreo ieşire.

Luptând mereu, cu fruntea îmbrobonată de sudoare, Cu tâmplele zvâcnind, făcu astfel vreo sută de metri.

Muşcat, zgâriat, plin de sânge, se simţea tot mai moale, mai fără putere şi-l împinse o dorinţă nestăpânită să doarmă, să renunţe la luptă, la viaţă...

Totuşi, instinctul de conservare îl făcea să se împotrivească încă, atât timp cât mai era în stare. Se opri însă brusc, simţind sub picioare un fel de treaptă de piatră.

Ridică piciorul şi făcu un pas înapoi cu gând să coboare. Scoase un ţipăt grozav, întinse mâinile înainte pentru a se apuca de ceva, nu găsi nimic şi se prăbuşi în gol, pe când maimuţele rămaseră la marginea prăpastiei, „ţipând înfuriate.

După ce alunecă astfel în gol câţiva metri, Marcel, care se credea pierdut ateriză în apă. Se afundă cam la vreo trei metri fără să dea de fund, făcu o sforţare, ieşi la suprafaţă şi începu să înoate la întâmplare. În curând atinse nisipul de la marginea acestui lac subteran, şi ieşi la mal.

În jur – beznă şi tăcere.

Istovit, frânt de oboseală, un singur gând mai avea: să doarmă... Mai făcu vreo câţiva paşi, căzu în nisip şi adormi.

Când se trezi – oare cât să fi dormit – simţi nişte dureri cumplite pretutindeni. Erau rănile pricinuite de muşcăturile şi zgârieturile maimuţelor.

Se ridică în picioare şi încercă să pătrundă întunericul cu privirea ca să se poată orienta. Zadarnic însă, nu putu vedea nici cea mai mică licărire de lumină.

Totuşi, îşi zicea el, orice numai să plece de aici.

Porni bâjbâind cu mâinile întinse înainte. După ce făcu vreo câţiva paşi se lovi de o stâncă, o ocoli şi merse mai departe. Păşea încet şi cu băgare de seamă ca să nu cadă iar în vreo grotă. Se opri deodată, auzind în depărtare nişte gemete, îşi încordă auzul şi desluşi următoarele cuvinte:

— Ah, Mahomed! Ah, Mahomed!

Marcel Dunot tresări.

— Ăsta trebuie să fie un arab, îşi zise el.

Se îndreptă spre locul de unde venea glasul şi auzi iar aceleaşi cuvinte:

— Ah Mahomed! Ah, Mahomed!

Strigă atunci cu putere:

— Curaj!

— Francez? întrebă glasul.

— Da.

Ah, francez! Bine, foarte bine... aici sunt... rănit, rănit grav...

Înduioşat, Marcel grăbi pasul. Călăuzit de glasul misterios, ajunse repede la locul unde zăcea rănitul.

— Salvează-mă! se rugă acesta. Sunt şeicul Abdul Kaddur, primarul satului Mit Bahne. Pornisem în plimbare la piramidele din Mener cu doi fraţi de-ai mei şi am căzut toţi trei într-o prăpastie. Ei au murit pe loc, iar eu mi-am rupt ori scrântit amândouă picioarele – nici eu nu ştiu... şi acum nu mă mai pot mişca.

— Am păţit şi eu tot ca dumneata... ba am mai avut şi de luptat cu nişte maimuţe.

— Cu maimuţele din Sakyen! Şi mai eşti încă în viaţă?

— După cum vezi! Şi grozav aş vrea să ies de aici.

— O, nu e cine ştie ce greutate. Nu departe de aici e o scară care duce la piramida lui Ptah-Hotep, dar, din ne norocire, ca să ajungi până acolo trebuie să treci peste două gropi mari, adânci de trei metri. Din pricina asta...

— Aha, am înţeles... Dar nu face nimic, o să te iau în cârcă şi o să te scot la lumină.

— Ce tot spui, omule! Cum o să poţi sări peste groapă cu mine în spinare! Du-te mai bine de adu oameni ca să...

— Nu, nu, îi curmă vorba Marcel; s-ar putea întâmpla să nu mai ştiu de unde să te iau. Te trec eu, n-avea grijă. Apucă-te cu mâinile de gâtul meu şi o să te ridic binişor.

— Da, da... Dacă o vrea Alah şi-oi scăpa cu viaţă n-am să uit niciodată.

— Bine, bine, făcu Marcel ca să schimbe vorba; acum hai să mergem.

Se aplecă, îl apucă pe arab şi se ridică în picioare cu el în spinare.

— O să te îndrum eu, zise arabul. Mergi încet şi cu băgare de seamă; o să-ţi spun când vom ajunge la groapa dintâi.

— Ne-am înţeles...

Pipăind pământul cu Vârful piciorului înainte de a păşi, Marcel Dunot porni la drum cu arabul în cârcă.

Merse vreo sută de metri prin întuneric când îl auzi pe Abdul-Kaddur strigând:

— Ia seama! Am ajuns; groapa trebuie să fie undeva pe aproape.

De „văzut” – vorba vine! Era o beznă ca-n iad şi nu se zărea nici la un pas. Totuşi, trebuiau să iasă de acolo cu orice preţ.

— Nu-ţi fie frică, zise el, arabului, când voi fi la marginea gropii o să mă opresc.

— Bine, făcu Abdul Kaddur liniştit.

Cu mare băgare de seamă, Marcel mai făcu vreo trei patru paşi şi, simţind că pune piciorul în gol, se dădu înapoi. Ajunsese la groapa despre care-i vorbise arabul.

— Ţin-te bine de mine, zi-se el acestuia, că o să sar peste groapă. Ce lăţime spuneai că are?

— Peste un metru.

— Nu face nimic, o săr eu, n-avea grijă...

Se aplecă, lipi călcâiele şi dintr-un salt fu dincolo de groapă, drept în picioare.

Fără măcar să se oprească, merse înainte. Sări peste a doua groapă, pe urmă, după indicaţiile şeicului merse pipăind cu mâinile de-a lungul unui zid de cărămizi şi zări în faţa lui o lumină alburie.

— E ieşirea, îi zise arabul.

Speranţa că va vedea iar lumina zilei dădu noi puteri lui Marcel. Grăbi pasul şi ajunse peste puţin timp la o scară din cărămizi în capătul căreia **se** zărea cerul.

— Salvaţi! Suntem salvaţi! strigă Abdul Kaddur cu

bucurie.

Fără să spună un cuvânt, Marcel îl lăsă jos pe şeic, şi-i zise:

— Cred că acum nu mai ai nevoie de ajutorul meu, nu e aşa?

— O, nu! Ieşi în drum şi spune celui dintâi arab pe care-l vei întâlni în cale să se ducă la casa şeicului Abdul Kaddur să-l cheme pe fiul meu. Îţi datorez viaţa, tinere, şi te rog să rămâi la mine atâta timp câtvei mai sta în Egipt.

— O să te scot afară, de unde vei putea chema dumneata singur pe cineva – mai mult decât atât nu pot face, răspunse Marcel bătrânului.

— Aş prefera să chemi dumneata!

— Nu, nu, îţi mulţumesc pentru ospitalitatea pe care mi-o oferi, dar n-o pot primi. N-am făcut decât ce era de datoria mea să fac şi nu-mi datorezi nimic, crede-mă. Acum, hai să te duc afară din piramidă.

— Pe Allah! îţi datorez viaţa şi nu mai vreau să faci nimic pentru mine dacă nu primeşti ospitalitatea mea...

— Nu pot s-o primesc, Abdul Kaddur.

— E casa mea nevrednică de dumneata? strigă arabul semeţ.

— O, nu!

— Atunci de ce nu vrei să-mi păşeşti pragul!

— Nu că nu vreau, dar nu pot. Nu mai stărui degeaba şi hai să mergem.

Arabul se uită lung la Marcel şi murmură:

— Bine. Voi respecta taina ta.

Tânărul îl ridică iar pe arab în spinare şi porni să urce treptele. Nu-i venea să-i spună şeicului că era urmărit de poliţie şi că ar însemna astfel să-l silească la o tăinuire.

Ieşi repede din piramidă.

— Acum, cred că eşti în siguranţă; rămâi cu bine, Abdul Kaddur!

— Mergi cu bine, francezule! răspunse arabul cu mâhnire în glas.

După ce aruncă o privire cercetătoare în jur, Marcel Dunot se îndepărtă. Nu se vedea nici picior de om cât cuprindeai cu ochii. Nilul lucea în depărtare ca o panglică de mătase verde în bătaia razelor de soare.

Tânărul o luă spre râu nădăjduind să găsească vreo ascunzătoare sigură, unde să-şi petreacă noaptea.

Dar n-apucă să facă o sută de paşi şi îl auzi pe arab strigându-l;

— Domnule! Ei, domnule!

Marcel întoarse capul. Arabul îi arăta ceva cu mâna. Se uită într-acolo şi zări la cinci sute de metri de piramidă vreo zece soldaţi englezi care păreau să caute ceva.

— Ei, ce vrei? întrebă el, căutând să-şi stăpânească îngrijorarea, căci era mai mult ca sigur că soldaţii pe el îl căutau.

— Uite nişte soldaţi englezi, zise arabul. Cheamă-i te rog încoace.

— Nu e nevoie să-i chem eu, au să te vadă şi singuri!

Şeicul îl privi lung.

— Domnule! domnule! strigă el iar, când îl văzu plecând.

Plictisit de stăruinţa lui, Marcel grăbi pasul fără să răspundă, dar şeicul nu se lăsă.

— Opreşte-te ori chem soldaţii, îi strigă el.

Tânărul tresări, răspunse totuşi cât putu de calm:

— N-ai decât să-i chemi!

— Vreau să vorbesc cu ei în faţa dumitale.

— Îmi pare rău, dar mă grăbesc.

— Peste zece minute vor fi aici. Poţi să mai stai atât. Trebuie neapărat să le spui cum m-ai găsit, fiindcă s-ar putea să fiu învinuit de moartea fraţilor mei.

— Ţi-am mai spus că sunt grăbit.

Şi Marcel Dunot dădu să plece.

— O, domnule, am înţeles! zise Abdul Kaddur. Eşti urmărit, de aceea n-ai vrut să primeşti ospitalitatea mea. Nu, nu se poate... eşti oaspetele meu. Întoarce-te, întoarce-te repede!

Glasul bătrânului era atât de trist şi de poruncitor în acelaşi timp încât Marcel se opri:

— Repede! zise iar arabul. Ascunde-te să nu te vadă... ascunde-te repede...

Tânărul francez ridică din umeri.

Soldaţii nu se mai vedeau, trebuie însă să fi fost pe aproape. Se întoarse numaidecât la Abdul Kaddur care îi arătă piramida.

— Coboară înăuntru până ce vor trece. Le voi spune că te-am văzut acum un ceas îndreptându-te spre Memphis. Pe urmă vom vedea noi ce e de făcut.

Marcel Dunot înţelese că nu era timp de pierdut; coborî în piramidă.

Nici nu trecură trei minute şi îl auzi pe unul din englezi întrebând pe Abdul Kaddur dacă nu văzuse cumva un tânăr european trecând pe acolo.

Arabul răspunse fără şovăire că-l văzuse, într-adevăr, alergând spre Memphis.

Îl auzi pe şeic rugându-l pe englez să anunţe nenorocirea care i se întâmplase şi să trimită pe cineva să-l ajute. Englezul îi făgădui şi se îndepărtă.

— Poţi să ieşi, strigă arabul lui Marcel când socoti că nu mai poate fi auzit de soldaţi.

Acesta ieşi din ascunzătoare şi se aşeză lângă el.

— Aşadar, dumneata eşti cel care a furat bijuteria Kedivului? îl întrebă arabul cu nepăsare. O, nu crede că-mi pasă mie de ce-ai făcut, mie mi-ai salvat viaţa şi Allah no porunceşte să...

— N-am furat nimic, Abdul Kaddur, îi tăie Marcel vorba.

Am fost învinuit pe nedrept. Nu ţi-am spus cine sunt fiindcă m-aşteptam să nu mă laşi să plec şi n-am vrut să-ţi fac vreo supărare. Acum, însă, după ce ai aflat, **o** să-ţi povestesc tot, ca să ştii cum stau lucrurile şi să nu-ţi faci o părere rea despre mine.

Apoi, în câteva cuvinte, tânărul povesti întâmplarea cu Mac Farlan şi banda „Mâna Neagră", pricina tuturor nenorocirilor lui.

— Eşti un băiat de ispravă, Marcel Dunot, zise şeicul. Fii sigur că până la urmă îţi vei birui duşmanii. Acum, pentru moment, rămâi aici. Cred că vor veni în curând să mă ia şi îndată ce voi ajunge acasă o să-ţi trimit un servitor credincios ca să-ţi aducă nişte haine să te deghizezi. Pe urmă Ali o să te ducă la mine unde vei sta atâta timp cât va fi nevoie.

— Eu, nu...

— Eşti oaspetele meu, Marcel Dunot! repetă Abdul Kaddur. Numai dumitale îţi datorez faptul că mai pot vedea lumina zilei... Eşti ca şi fiul meu! Odată ce vei fi în siguranţă, în casa mea, voi avea eu grijă să poţi părăsi Egiptul nesupărat de nimeni.

Marcel Dunot nu-i răspunse. Băgase de seamă că de câtva timp bătrânul trebuie să fi suferit cumplit, deşi se stăpânea pe cât putea.

— Te doare, nu e aşa? îl întrebă el pe şeic.

— Nu! răspunse acesta cu stoicism. Dar ascunde-te, te rog... Să nu te vadă cineva, mai ales să nu te vadă pe dumneata. Trec foarte mulţi pe aici.

Marcel îi ascultă sfatul şi intră iar în piramidă.

Îi era foame şi-l dureau rănile căpătate în lupta cu maimuţele.

Auzi în sfârşit nişte strigăte guturale; erau servitorii lui Abdul Kaddur care veneau să-şi ridice stăpânul, apoi se făcu tăcere.

Trecură vreo două ceasuri.

Se înnoptase; Marcel se întreba dacă nu cumva şeicul o fi uitat de el, când un sunet bizar îi ajunse la ureche.

Tânărul se târî cu băgare de seamă până afară şi zări ascuns după un pietroi uriaş o matahală de negru cu un pachet mare sub braţ. Nu mai încăpea îndoială că acesta era omul de încredere despre care îi vorbise Abdul Kaddul.

— Hei! strigă Marcel cu teamă.

— Krra! Krra! Krra! făcu negrul cu bucurie.

Tânărul înţelese că omul era mut.

„De aceea mi-a spus şeicul că pot avea încredere în servitorul său”, îşi zise el.

Ieşi din subterană în momentul când negrul voia să coboare.

La vederea lui, Ali se înclină umil până la pământ şi-i întinse pachetul. Marcel îl desfăcu şi găsi un felinar, un plic închis şi un borcănel de porţelan.

Deschise plicul şi scoase din el o foaie de hârtie pe care scria următoarele:

„Aprinde felinarul. Îmbracă-te cu hainele trimise de mine. Unge-te pe faţă cu praful din borcan şi urmează) pe Alli care te va aduce la mine”.

Luă pachetul şi coborî în piramidă, pe când negrul se aşeză pe un bolovan ca să-l aştepte.

Cu o brichetă, care se afla în pachet, tânărul francez aprinse felinarul. Hainele trimise de şeic erau: o gandura (manta) de mătase albă, o pereche de pantaloni largi de postav brodat, cizme de piele roşie tivite cu fir şi un turban de mătase galbenă.

În câteva clipe Marcel se mânji pe faţă cu praful din borcan şi căpătă o figură ca a lui Ali.

După ce stinse felinarul, ieşi din piramidă şi se apropie de Ali. Când îl văzu, acesta scoase un mormăit de admiraţie şi-i făcu semn să-l urmeze.

Se înserа. Soarele era la asfinţit şi razele lui pale mai trimiteau o ultimă lumină trandafirie peste ruinele împrăştiate pe întinsul de nisip.

Marcel se luă după negru, care păşea agale printre bolovani.

După vreo trei sferturi de ceas ajunseră la marginea satului. Porniră pe uliţele largi mărginite de colibe de pământ acoperite cu stuf, în pragul cărora arabii stăteau turceşte, fumând din narghilele, cu ceşcuţe mititele de cafea lângă ei.

Nimeni nu-i luă în seamă. Ajunseră în sfârşit înaintea unei clădiri impunătoare, văruită în trandafiriu, cu ferestrele mari încadrate în marmură. În loc de acoperiş, casa avea **o** terasă mărginită cu trandafiri care atârnau de-a lungul zidului până la temelie.

Uşa de stejar sculptat era deschisă şi în prag stătea un om tot atât de negru şi de voinic ca Ali.

La vederea lui marcel, negrul se ploconi până la pământ, duse mâna la frunte în semn de respect şi-i făcu loc să treacă.

Marcel Dunot, urmat de Ali, traversă un lung coridor boltit şi ajunse într-o grădină interioară cu stâlpi sculptaţi.

Ali făcu semn lui Marcel să aştepte. Tânărul înţelese şi se aşeză pe un scăunel de fildeş de sub una din coloane.

Se înnoptase. Prin gratiile ferestrelor străbătea o lumină plăcută.

Fără să-l vadă venind, Marcel se simţi atins pe umăr de Ali, care-i făcu semn să-l urmeze.

După ce trecură prin trei încăperi mari împodobite cu mobile de preţ în cel mai curat stil arab, ajunseră în camera unde se afla Abdul Kaddur.

Şei cui era singur, întins pe un divan larg, bătrânul ţinea nişte mătănii în mână.

Ali se prosternă înaintea stăpânului său, apoi ieşi din

cameră.

Abdul-Kadur ridică ochii, îl examină cu atenţie pe tânărul francez din cap până-n picioare.

— Ai merita să fii Osmanii, Marcel Dunot... eşti vrednic de un astfel de titlu, zise el încet.

— Te simţi mai bine, Abdul Kaddur! îl întrebă tânărul compătimitor.

— Da... puţin... Doctorul din Mit-Rahino mi-a spus că am amândouă gleznele scrântite, dar că o să mă vindec repede. Dar imanul (preot musulman) care a venit să mă vadă, mi-a dat să înţeleg că printr-o favoare deosebită a Profetului am scăpat şi că trebuie să mă duc în pelerinaj la Meca, să-i mulţumesc.

O să plec cu fiul meu. Dumneata o să ne însoţeşti până la Port-Sudan de unde îţi va fi uşor să te îmbarci pentru Europa.

— Îţi...

— Până atunci, vei sta la mine. Nimeni n-are să întrebe cine eşti. Fiul meu Tewgfic îţi va ţine tovărăşie şi se va îngriji să nu-ţi lipsească nimic. O să-l vezi mâine.

Deocamdată, Ali te va conduce în camera dumitale şi mâine dimineaţă va veni să te aducă la mine ca să-ţi prezint pe fiul meu.

— Eşti prea bun, Abdul Kaddur... mult prea bun! strigă Marcel Dunot mişcat de atâta mărinimie.

— E prea puţin ce fac pentru dumneata, dragul meu... Mie îmi sunt dragi francezii şi apoi, dacă nu erai dumneata, n-aş mai fi acum în viaţă... Aşadar, ne-am înţeles. Ali te va conduce îndată în camera dumitale: trebuie să fii foarte obosit.

Marcel Dunot nici n-avu vreme să răspundă, căci, la sunetul clopoţelului atârnat de un şnur deasupra divanului, negrul apăru imediat.

— Pe mâine, Marcel Dunot! zise şeicul făcând un semn

mutului care aştepta la uşă.

Tânărul francez ură arabului noapte bună şi-l urmă pe negru.

Acesta îl duse într-o cameră mare, mobilată cu mult gust, îi arătă cu mâna un gong ca să-l sune dacă va avea nevoie de el şi plecă.

În mijlocul camerei era o masă încărcată cu toate bunătăţile: o raţă friptă, cotlet de berbec, ouă răscoapte, plăcintă, fisticuri prăjite şi fel de fel de dulceţuri cât să se sature zece oameni.

Bunătăţile acestea îi aţâţară şi mai mult foamea.

„Bine a zis cine a zis că nu trebuie să-ţi faci inimă rea pentru nimic” îşi zise Marcel zâmbind. „Voi putea acum să încep cercetările despre Mac Farlan, Climber, Wilkinson şi compania. O fi crezând mulatrul că a scăpat de mine, dar se înşală amarnic, fiindcă dacă reuşesc să mai pun o dată mâna pe el, nu-l las până nu-l trimit pe lumea cealaltă.

Dacă stau să mă gândesc mai bine, sunt mulţumit că s-a întâmplat aşa. Nu era de căderea mea să-l omor, asta e treaba călăului. O să dovedesc crimele pe care le-a făcut şi nu mă las până nu l-oi vedea mort, de-aş şti că-l urmăresc până la sfârşitul zilelor.

Aşa gândea Marcel Dunot. Se credea scăpat dar dacă ar fi ştiut, sărmanul, ce-l aşteaptă, i-ar fi pierit pofta de mâncare.

Tânărul petrecu o noapte minunată, în aşternutul moale şi curat, dormi până dimineaţă.

Când deschise ochii, îl văzu pe Ali stând nemişcat lângă patul lui. Marcel n-avu când să spună un cuvânt, căci negrul o şi zbughise pe uşă şi se întoarse numaidecât cu o tavă mare de argint pe care se afla un borcan cu dulceaţă de trandafiri, un pahar, o sticlă cu apă rece, un ibric cu cafea din care ieşeau aburi parfumaţi şi o ceşcuţă. Puse tava pe masă şi plecă.

— Auzisem că oameni mai primitori ca scoţienii nu există, dar văd că arabii îi întrec, îşi zise Marcel zâmbind.

Se îmbrăcă în grabă, se spălă şi se aşeză la masă.

După ce-şi bău cafeaua, ieşi din cameră şi-l văzu pe negru aşteptându-l. Îl duse iar în odaia şeicului, unde credea că-l va găsi pe fiul acestuia ca să-i fie prezentat, după cum fusese vorba. Şeicul însă era singur.

— Te salut Marcel Dunot, îi zise bătrânul. Sper că ai dormit bine. Poftim de şezi, trebuie să vină şi feciorul meu îndată.

Tânărul îi mulţumi din nou pentru buna primire pe care i-o făcuse.

Deodată, o perdea se dădu la o parte; o făptură schiloadă trecu pragul şi înaintă şchiopătând. Era un băiat tânăr, cocoşat, cu faţa schimonosită de un zâmbet răutăcios, cu ochi vicleni adânciţi în orbite, cu nasul coroiat, pleşuv, cu picioarele sucite, unul mai scurt decât celălalt.

Era fiul şeicului Abdul Kaddur!

Era îmbrăcat în haine scumpe de mătase albă, dar cu capul gol.

Părând că nici nu l-a văzut pe Marcel Dunot, care se ridicase în picioare, se apropie de patul bătrânului, se aplecă până la pământ şi schimbă cu el câteva cuvinte în limba arabă.

— Marcel Dunot, zise apoi şeicul tânărului francez, îţi prezint pe fiul meu mult iubit, Tewfic. Ştie că-ţi datorez viaţa şi-ţi va fi un bun prieten.

Tewfic se înclină şi strânse mâna lui Marcel.

— Casa tatălui meu e şi a dumitale, domnule Dunot, zise el într-o franceză perfectă. Mi-e foarte dragă patria dumitale, deşi n-am avut încă fericirea s-o cunosc. Am fost însă crescut într-un pension francez din Alexandria şi cea mai vie dorinţă a mea e să vizitez Franţa.

Marcel Dunot zâmbi măgulit. Cuvintele acestea prietenoase îl făcură să uite reaua impresie pe care i-o făcuse cocoşatul.

— Şi eu, domnule, răspunse el, n-o să uit niciodată, ceea ce a făcut tatăl dumitale pentru mine.

— În sfârşit, îţi stau la dispoziţie oricând **şi** pentru orice, domnule Dunot. Tatăl meu mi-a spus că eşti persecutat de englezi şi că ne vei însoţi până la Port-Sudan.

Până atunci poţi dispune de mine, în afară de ziua de mâine, deoarece va trebui să asist la înmormântarea unchilor mei, morţi în accidentul de la piramide.

Marcel Dunot tresări. Uitase cu desăvârşire de acest eveniment. Vru să spună câteva cuvinte de condoleanţe, dar Abdul Kaddur îl opri.

— Tewfic n-ar fi trebuit să-ţi vorbească despre asta, zise el. Nimic nu se întâmplă fără voia lui Allah! Aşa Le-a fost scris... şi Profetul zice că nu trebuie să-i supărăm pe oaspeţi cu necazurile noastre.

După ce mai schimbă câteva vorbe cu şeicul, Marcel plecă împreună cu Tewfic.

Zilele care urmară şi le petrecu citind în biblioteca şeicului, care era plină de fel de fel de cărţi.

Tânărul era însă prea obişnuit cu o viaţă agitată ca să nu se plictisească astfel. De aceea, abia aştepta să plece.

Tewfic venea zilnic să stea câteva minute cu el de vorbă şi-i aducea gazetele din Cairo.

Guvernatorul englez, dublase premiul pentru prinderea lui Marcel; de la o mie, la două mii de lire sterline.

Ceea ce îl scoase însă pe Marcel din fire, fu următorul articol publicat într-o gazetă locală:

„Celebrul boxer american, Fred Mac Farlan, care fusese crezut mort în urma luptei cu Marcel Dunot, şi-a revenit complet din groaza sincopă care ţinuse, după cum ştim, cinci zile.

Mac Farlan ne-a declarat că Marcel Dunot îl lovise cu o bilă de fier ascunsă în pumn, fapt care, dacă se va adeveri, îl va face pe francez să-şi piardă titlul de campion al lumii, pe care-l deţine actualmente.

Or, medicii care l-au îngrijit pe Mac Farlan înclină să confirme afirmaţiile boxerului american.

Mac Farlan a depus, în înţelegere cu managerul său Joe Climber, o plângere la „Federaţia Internaţională de Sport”, ca lupta sa cu Marcel Dunot să fie declarată nulă şi ca boxerul francez să fie descalificat.

Pe de altă parte, se ştie, că Marcel Dunot a furat Alteţei sale Kedivul, la teatrul Abbas Hilml, un binoclu de mare valoare – binoclu găsit în salteaua din camera sa de la unul din hotelurile oraşului nostru.

De la senzaţionala evadare a boxerului francez, urma i-a fost pierdută cu desăvârşire şi nu poate fi prins”.

Dacă ar fi putut vedea ura din ochii lui Marcel, mulatrul s-ar fi înfiorat.

Într-una din zile, Tewfic îi zise lui Marcel:

— Peste trei zile plecăm, domuule Dunot, aşa a hotărât tata şi trebuie să ne supunem.

Bucuria lui Marcel nu se poate descrie. I se urâse să stea degeaba. Singurele fiinţe cu care putea vorbi erau şeicul şi fiul său şi pe aceştia îi vedea numai câteva minute pe zi, aşa că abia aştepta să se vadă plecat.

În sfârşit, sosi şi clipa mult aşteptată.

Abdul Kaddur fu dus de servitorii săi până la gară ca să ia trenul până la Assan. Îl urcară într-un compartiment de clasa întâi, Tewfic şi Marcel luară loc lângă el.

Revăzând locurile pe unde trecuse cu câteva săptămâni în urmă, tânărul francez se simţi cuprins de o adâncă tristeţe.

Câte întâmplări de atunci! îl învinsese pe Mac Farlan, câştigând peste un milion de franci şi acum era mai sărac

ca lov şi urmărit pentru furt.

Fairfield fugise cu banii lui, Climber îl învinuise pe nedrept de furt şi mulatrul trăia.

Făcu jurământ să se răzbune crunt pe aceşti mizerabili.

Cât ţinu drumul, fiul şeicului nu scoase o vorbă. Pusese înaintea lui o narghilea de cristal şi, cu ochii pe jumătate închişi, fuma, fuma fără întrerupere.

Abdul Kaddur zăcea istovit de suferinţă şi nu se trezea decât atunci când i se aducea de mâncare.

La Assuan, şeicul şi însoţitorii săi se îmbarcaseră pe dahabieh, care, trasă de un mic remorcher, urcă în patru zile Nilul până la Wadl-Halfa de unde călătorii luară iar trenul pentru Berber şi Port-Sudan.

După un drum de treisprezece zile, ajunseră în sfârşit) în port.

Domnea aici o mare fierbere. Peste două mii de pelerini în drum spre Meca se înghesuiau pe străzi şi printre ruinele moscheelor, aşteptând vreun vapor care mergea spre Arabi a.

Erau negri din Kordolan, în haine de stambă colorată, tunisieni, algerieni, senegalezi în sfârşit, mahomedani veniţi din toate colţurile Africii pentru a se îmbarca pentru Djeddah şi de acolo, pe jos la Meca.

Abdul Kaddur, Tewfic, Marcel şi cei trei servitori ai şeicului traseră la un han în aşteptarea vaporului.

Marcel Dunot era necăjit; crezuse că va găsi la Port-Sudan un vapor pentru Europa, dar portul era pustiu.

De unde să ia lămuriri? Limba arabă n-o cunoştea şi franţuzeşte sau englezeşte nu cuteza să vorbească de teamă să nu dea de bănuit.

Se hotărî atunci să-l întrebe pe Abdul Kaddur ce e de făcut.

— Nu sunt vrednic să-ţi mulţumesc pentru bunătatea pe care ai avut-o faţă de mine, zise el a doua zi şeicului,

dar acum trebuie să ne despărţim. Cred că poliţia mi-a pierdut urma şi, deoarece nu se află niciun vapor, o să mă întorc la Wadi-Haifa; acolo o să mă descurc eu.

— Ai dreptate, dragul meu, răspunse cu glas stins bătrânul, din nenorocire e cu neputinţă. Şaptesprezece cazuri de holeră s-au declarat aici începând de ieri şi nu are nimeni voie să plece pentru a nu se întinde molima.

Fiul meu mi-a spus chiar acum că există un cordon de soldaţi în jurul oraşului ca să nu poată ieşi nimeni.

— Atunci trebuie să rămânem aici?

— Pentru câtva timp numai.

— De-aş găsi măcar un vapor pentru Europa.

— Tocmai ce voiam să-ţi spun. Fiul meu, pe care-l rugasem să-ţi oprească un loc pe vreunul din aceste vapoare, zicea că, din cauza epidemiei, guvernul egiptean, a interzis tuturor vapoarelor, în afară de cele pentru pelerini, să oprească în portul Sudan.

— Ah! făcu dezamăgit Marcel Dunot, apoi adăugă: Bine. Voi rămâne aici. Încă odată, Abdul Kaddur, îţi mulţumesc din suflet pentru tot ce ai făcut pentru mine.

— Nu atât cât ar fi trebuit, dragul meu, mai am încă de făcut. Uite ce e, Marcel Dunot, sunt bolnav şi fiul meu e prea slab ca să-mi poată fi de ajutor, dar aşa a vrut Allah. Simt că voi muri în curând.

— Să nu spui aşa. O să te faci bine şi...

— Nu, nu îi curmă bătrânul vorba. Doctorii englezi mi-au spus. M-am gândit că drumurile nu sunt sigure. Multe caravane au fost jefuite în Djeddah şi Meca. Nici nu-ţi închipui, Marcel Dunot, cât îmi pare de rău că eşti un necredincios. Dar Allah vede tot şi inima dumitale e neprihănită. Mi-am zis atunci că n-o să-mi respingi rugămintea...

— Care? întrebă cu mirare tânărul.

— Să mă însoţeşti până la porţile Sfântului Oraş.

— Eu? făcu încremenit Marcel, ştiind că musulmanii nu îngăduie prezenţa unui creştin pe pământul sfânt.

— Da, dumneata! Voi pleca astfel mai liniştit. Servitorii mei cred că-mi eşti văr. Le-am spus că eşti mut. Nimeni n-are să te întrebe nimic. Fiul meu, căruia i-am spus de planul meu, e de aceeaşi părere. E un copil iubitor şi va fi fericit să-l ştie lângă mine pe cel căruia îi datorez după tatăl meu, viaţa.

Bătrânul tăcu. Marcel nu-i răspunse numaidecât. Era într-adevăr peste măsură de mirat de propunerea şeicului.

Din puţinul pe care-l ştia despre religia musulmană, îşi dădea seama de primejdia unei astfel de călătorii. Unul numai să bănuiască pe departe cine e şi s-a isprăvit cu el... Mai toţi europenii care au încercat să pătrundă în Sfântul Oraş au fost ucişi fără milă de arabi.

Şi apoi, zăbava aceasta ar întârzia răzbunarea lui împotriva lui Mac Farlan, Climber, Proestopoulos şi comppania!

Dar şi dacă refuza, ce să facă el singur aici după plecarea lui Abdul Kaddur? Vapoare pentru Europa nu erau şi nimeni nu putea ieşi din oraşul cuprins de holeră şi apoi, refuzând, şeicul ar putea crede că tânărului francez îi e frică. Nu, nu, numai asta nu!

— Bine, primesc, răspunse el simplu.

— Ştiam eu... Făcu bătrânul. Eşti un-adevărat bărbat. Tewfic! Tewfic! strigă el apoi.

Acesta veni imediat şi află despre hotărârea lui Marcel.

— Îţi mulţumesc şi eu, domnule Dunot, zise. Tatăl meu va fi astfel în siguranţă dacă s-ar întâmpla să fim atacaţi.

Marcel se înclină în tăcere. Cu toate cuvintele lui prietenoase, tânărul văzu din privirea plină de ură pe care i-o arunca pocitania că nu era defel mulţumit de tovărăşia lui.

„Te văd eu, îşi zise el, abia aştepţi să-mi faci o

boroboaţă! Dar nu-i nimic, o să ştiu eu să-ţi dejoc planurile...”

Cocoşatul însă părea cât se poate de amabil.

A doua zi sosi în Port-Sudan vaporul care trebuia să transporte convoiul de pelerini, printre care se afla şi Marcel, la Djeddali.

Vaporul se numea „Francesco Crispi”, sub pavilion italian. Îmbarcarea pelerinilor începu aproape imediat. Abdul Kaddur şi însoţitorii săi se urcară la bord. Marcel nu mai văzuse încă o astfel de dărăpănătură. Vaporul era vechi şi de o murdărie dezgustătoare. Pe lângă el, „City of Cardenas” şi „Queen Margaret” fuseseră adevărate palate.

Căpitanul vaporului, un italian bătrân şi uscat ca o scrumbie şi marinarii vaporului maltezi cu chipuri fioroase de asasini, erau parcă şi mai murdari. Când vedeai vaporul acesta, nu te mirai că nu se sinchisea de holeră, de carantină şi de molimă. Mai mult ca sigur că în niciun port din Europa nu s-ar fi îngăduit ca un vas în halul acesta să pornească pe mare. Flancurile erau numai ruină şi dopuri de lemn astupau ferestruicile ale căror geamuri nu mai existau de cine ştie când.

De bine de rău, Abdul Kaddur şi însoţitorii săi se aciuiră jos în vapor. Pe bătrân îl întinseră pe o saltea şi-i despărţiră, culcuşul cu un fel de paravan făcut dintr-o pătură trasă pe o sfoară.

O mulţime gălăgioasă umplea interiorul vaporului; se înghionteau, răcneau, zbierau, gesticulau, căutând fiecare să-şi găsească un locşor aproape de ventilator sau un ochi de geam pentru a respira mai în voie, Căci aerul era îmbâcsit şi un miros greu, înăbuşitor, te îneca.

Marcel Dunot îl lăsă pe şeic în grija servitorilor săi şi urcă pe punte.

În picioare pe un odgon, nu individ înalt cât o prăjină mormăia o rugăciune. Ceva mai încolo, moşnegi cu barba

albă recitau în cor versete din Coran.

Vaporul era gata de plecare. Sus, pe puntea de comandă, căpitanul cu chip fioros de bandit, zbiera ordine marinarilor, în timp ce, pe chei, vreo sută de arabi zdrenţăroşi, nenorociţi care veniseră la Port Sudan ca să se ducă şi ei la Meca dar fuseseră jefuiţi de tot ce aveau, răcneau cât puteau, urând drum bun celor care plecau.

„Francesco Crispi” ridică ancora, se îndreptă încet de port şi ieşi în larg.

Ca să nu fie silit să stea în aerul acela împuţit din interiorul vaporului, Marcel se aciui într-un colţ, pe punte.

Niciun val pe apa ca de plumb. Marea era liniştită, aerul fierbinte, nicio adiere de vânt.

Trecând printre grupurile de arabi împrăştiaţi pe punte, Marcel se urcă într-o barcă şi stătu acolo până se înseră. Coborî în vapor unde, după ce stătu la masă cu şeicul şi fiul acestuia, se întoarse iar în barcă.

Nu putu însă închide ochii toată noaptea din pricina gălăgiei. Arabii cântau şi zbierau fără întrerupere.

Se bucură când în zori văzu că vaporul se apropie de coasta arabă. Se duse să ajute servitorilor să-l aducă pe Abdul Kaddur pe punte şi, la opt dimineaţa, „Francesco Crispi” aruncă ancorele în rada din Dejddah.

Începu imediat debarcarea pelerinilor. În jurul vaporului italian se înghesuiau sute de bărci, mari şi mici. Proprietarii lor căutau să-i atragă pe arabi lăudându-şi bărcile şi preţul.

Marcel Dunot, Abdul Kaddur, Tewfic şi servitorii şeicnlui coborâră într-o barcă încăpătoare, care într-un ceas îi duse pe uscat. În vremea asta se stârnise vântul.

Starea bătrânului se înrăutăţea din ce în ce; cu greu îşi putea stăpâni gemetele, dar privirea lui rătăcită şi tremurul buzelor dovedeau dureri neînchipuite.

Îndată ce ajunseră la caravanserai, trimise pe fiul său

după un doctor şi, când se văzu singur cu Marcel Dunot, îi arătă gleznele; erau umflate şi vinete, degetele picioarelor se făcuseră pământii şi unghiile se desprindeau din carne, lăsând să curgă un sânge negru şi închegat.

Fără a fi medic, tânărul înţelese că nu mai era scăpare. Cangrena se întinsese până la os.

— Cred, zise el zâmbind silit şeicului, că o să treacă repede, după ce te vei odihni niţel.

— Nu, dragul meu, sunt pierdut, răspunse bătrânul cu resemnare. Vreau însă ca, înainte de-a muri, să mă duc să văd mormântul Profetului.

Zadarnic încerca Marcel să-l încurajeze, şeicul îl rugă să nu mai insiste degeaba. De altminteri îşi îndura soarta fără să cârtească.

În timp ce vorbeau se întoarse şi Tewfic cu un bătrân arab, zdrenţăros şi fudul, cu hainele soioase şi cu un turban verde pe cap.

Era doctorul.

Marcel se retrase în camera de alături.

Consultaţia ţinu multă vreme, aproape un ceas. În sfârşit doctorul plecă. Tewfic veni să-i spună tânărului francez că-l cheamă şeicul. Acesta părea împăcat cu sine şi zise cu glas liniştit:

— Ibrahim e un „hoge”. M-a încredinţat că, dacă voi săruta piatra sfântului Mormânt, mă voi tămădui.

În Djeddah bântuie holera; numai azi au murit douăzeci şi şapte de inşi. Tewfic va porunci să se închirieze cămilele şi vom pleca mâine cu o caravană la Meca.

— N-ar fi bine să te odihneşti câtva timp înainte de-a porni! întrebă tânărul îngrijorat.

— Nu, nu, vreau s-ajung cât mai repede la Sfântul Oraş.

— Bine, Abdul Kaddur, atunci vom pleca mâine, încuviinţă Marcel, deşi nu era defel bucuros.

Şeicul nu mai avea mult de trăit, asta se vedea clar. Ce

se va face el după moartea lui, singur în mijlocul acestor fanatici a căror limbă n-o cunoştea şi neavând alt sprijin decât pe Tewfic a cărui privire plină de ură şi invidie îl plmea pe gânduri!

„La urma urmei, o să mă descurc şi eu cum oi putea! îşi zise el. Am păţit eu altele şi mai şi...”

Chiar în seara aceea Tewfic aduse la caravanserai vreo douăsprezece cămile pe care le cumpărase din oraş. Şase din ele erau pentru şeic, Tewfic, Marcel şi cei trei servitori, nişte negri pe care bătrânul îi luă cu el. Celelalte cămile trebuiau să ducă proviziile.

A doua zi de dimineaţă, cu toate durerile pe care le îndura fără să se plângă, Abdul Kaddur fu urcat pe cămilă şi legat de ea cu nişte curele late.

Marcel purta două revolvere şi un pumnal la brâu –, arme dăruite de şeic – ceea ce îl făcu să se simtă întrucât va sigur de sine.

Mica trupă se alătură imediat caravanei, care pornea chiar atunci şi-i aştepta la marginea oraşului. Era alcăt uită din peste şapte sute de inşi, împărţiţi în vreo cincizeci de grupuri, oameni pe care nu-i lega nimic între ei decât acea credinţă şi dorinţa de-a Ajunge cât mai repede la Meca.

Abdul Kaddur şi însoţitorii săi se întovărăşiseră cu un grup de negustori, oameni bogaţi pe care şeicul îi cunoştea oarecum. Unul era Ibrahim S**ansur** El Kudsi, un burtos, roşcovan cu ochii bulbucaţi; altul Kalil Batarse, negustor de antichităţi; viclean şi şiret, cu trei feciori de-ai săi: Mahomed, Tobruc şi Omar şi, în sfârşit, Osman Ahmet Hiba şi fraţii lui Abdul şi Iacub şi Lufzi, fiul acestuia din urmă.

Ca şi restul caravanei, toţi purtau peste haine irhamul – un tartan mare de stofă cum obişnuiesc pelerinii – şi aveau capetele rase. Marcel Dunot, care uitase formalitatea asta, fu şi el ras de unul din servitorii şeicului şi puse pe umeri

un irham. Aşa era voia Profetului: toţi, bogat ori sărac sclav sau domnitor, trebuie să fie îmbrăcaţi la fel în aceste câteva zile, ca să nu se deosebească unii de alţii.

Pelerinii, cu puşca la spate, cu pumnalele la brâu, călăreau pe cămile. Marcel fu recomandat negustorilor egipteni ca unul de-al lor.

Aceştia îl priviră în treacăt, se închinară înaintea lui şi se uitară cu milă la tânărul acesta chipeş dar care, din nenorocire era mut. Marcel înţelese ce gândeau şi făcu o mutră de om amărât.

Vocea unui muezin cocoţat în minaretul unei moschei din apropiere, care îi chema pe credincioşi la rugăciune, puse capăt scenei. Într-o clipă, caravana se întoarse cu faţa spre răsărit şi toţi se prosternară.

Bineînţeles că Marcel făcu şi el la fel. Aştepta ca Tewfic, care se afla lângă el, să ridice capul pentru a-i urma pilda.

După o jumătate de ceas caravana porni la drum. La câţiva kilometri de Djeddah începea pustiul, o întindere de nisip gălbui şi moale în care picioarele cămilelor seafundau până aproape de glezne.

Pe alocuri erau împrăştiate oseminte omeneşti – probabil ale nenorociţilor lăsaţi în urmă de alte caravane. Înaintau încet, deoarece mulţi pelerini săraci călăreau pe măgari, unii mergând chiar pe jos.

Printre aceştia erau şi imanii veniţi din India, renumiţi ca oameni sfinţi şi care făcuseră jurământ să se ducă pe jos la Sfântul Oraş. Erau consideraţi ca aducători de noroc caravanei, de aceea nimeni nu se plângea de încetineala drumului.

Aşezat între Tewfic şi Abdul Kaddur, Marcel se lăsase furat de gânduri. Legănat de cămilă, moţăia aproape fără să-şi dea seama de ce se petrecea în preajma lui.

Un murmur monoton de rugăciuni se înălţa spre cer.

La amiază, caravana se opri, ca pelerinii să se poată

ruga în jurul unei colibe de piatră, dărâmată, în care, zice-se că ar fi poposit Mahomed cu soţia sa Fatma, în drum spre Mecca. Marcel trebui să se dea şi el jos de pe cămilă. Mâncă apoi ceva împreună cu Abdul Kaddur şi Tewfic şi caravana porni mai departe.

Merseră până seara prin pustiul încins de soare şi pe înnoptate poposiră lângă un fel de cetăţuie. Imanii făcură iar rugăciunea şi se pregătiră de culcare.

Abdul Kaddur fu transportat într-un cort ridicat de servitorii săi.

Din pricina căldurii, rănile bătrânului erau tot mai urâte; cangrena se întinsese până la genunchi şi picioarele se înnegriseră de tot. Prin pielea crăpată se prelingea sângele, negru ca păcura.

— Dumnezeu e singurul Dumnezeu! murmură şeicul şi totul e scris în „Carte”. Eu o să mor, Marcel Dunot!

— Da’ de unde! Nici gând, Abdul Kaddur!

— Nu se cade să minţi un muribund, dragul meu... Am văzut acum câţiva ani un arendaş de-al meu murind de cangrenă şi ştiu că nu există leac. Picioarele nici nu le mai simt. Altă nădejde nu mai am decât să ajung la Sfântul Oraş şi să apuc să sărut piatra Mormântului.

— O să ajungem în curând, zise tânărul francez.

— Să sperăm, şopti bătrânul. Te-am chemat, Marcel Dunot pentru a te ruga să dai ajutor fiului meu să-mi ducă trupul la Mir-Kahine lângă cele ale părinţilor mei. Făgăduieşti să-mi îndeplineşti dorinţa?

— Da!

— Îţi mulţumesc, dragul meu. Ştiam eu că viu n-o să mă mai întorc... De aceea te şi rugasem să mă însoţeşti. Tewfic e un copil bun dar bolnăvicios şi slab; ştiindu-te pe dumneata cu el, voi muri mai liniştit.

— Îţi voi duce feciorul îndărăt în Egipt, zise tânărul simplu.

— Încă o dată, îţi mulţumesc, Marcel Dunot. Testamentul meu e depus la notarul din sat. Îţi las un sfert din averea mea. Cu banii aceştia îţi va fi mai uşor să-ţi birui duşmanii şi să-ţi dovedeşti nevinovăţia.

— Nu primesc! strigă tânărul francez cu aprindere.

— Nu poţi să nu primeşti. Testamentul e făcut. Bunurile mele se află mai toate în Syria, aşa că-ţi poţi lua moştenirea fără teamă de guvernul egiptean. Nu mă refuza, te rog, fiului meu îi rămâne şi aşa destul.

Nemaivrând să prelungească o discuţie care îi era penibilă, tânărul răspunse că primeşte, hotărât însă să restituie cocoşatului moştenirea.

Fericit, şeicul îi strânse mâinile cu căldură. Marcel îi simţi mâna arzând ca focul şi, sub pretext că nu vrea să-l obosească, ieşi din cort.

Se izbi de Tewfic şi înţelese că acesta ascultase ce vorbiseră. Dar ce-i păsa la urma urmei dacă auzise ori nu!

În vremea asta se înnoptase.

Marcel se aşează pe nisip şi-l aşteptă pe cocoşat ca să mănânce împreună.

Când acesta veni lângă el, tânărul putu zări, cu tot, întunericul care domnea că ochii cocoşatului luceau mai tare ca de obicei şi că o expresie de furie îi contracta muşchii feţei. Nu se sinchisi însă şi mâncă cu aceeaşi poftă ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

După ce sfârşiră, Marcel îi văzu, spre marea lui mirare, pe negri intrând în cortul stăpânului lor, aducându-l pe şeic pe braţe şi suindu-l pe cămilă. Ce însemna asta?

Neputând vorbi ca să nu se dea de gol, tânărul îl întrebă pe cocoşat din ochi.

— Plecăm, îi şopti acesta.

Nemulţumit, căci era foarte obosit şi ar fi vrut să se odihnească puţin, Marcel se cocoţă pe cămilă şi caravana porni la drum. Merseră toată noaptea fără să se oprească.

Poposiră abia pe la cinci dimineaţa, la poalele unui lanţ de dealuri bolovănoase cu un aspect sinistru.

Abdul-Kaddur, din ce în ce mai slăbit, nu vru să coboare de pe cămilă.

După un ceas dedicat rugăciunii şi mesei, turma de drept-credincioşi îşi văzu de drum – cale lungă şi anevoioasă. Cămilele se poticneau la tot pasul de bolovani colţuroşi împrăştiaţi pe poteca îngustă.

Drumul şerpuia peste dealurile arse de soare. Niciun copac, nici cel mai mic firicel de iarbă. În văzduh sute de vulturi se roteau în aşteptarea prăzii, năpustindu-se lacomi asupra nenorociţilor care cădeau în drum morţi de foame şi oboseală.

Merseră fără răgaz cât ţinu ziua, poposind doar un ceas la amiază pentru a aduce laude Profetului.

Marcel Dunot nu înţelegea graba lor.

Ar fi vrut să se odihnească, dar trebuia să-şi urmeze tovarăşii de drum, să ducă mâinile la frunte în semn de închinăciune, să se lase cu faţa la pământ, să se ridice în genunchi şi să stea astfel un ceas cu ochii spre răsărit.

Pe urmă, împărţea câteva boabe de orez fiert, cu Tewfic şi plecau mai departe. La şase seara, alt popas numai pentru rugăciune.

Bietul tânăr, însă, simţea cum îl pridideşte somnul şi leşina de foame. Nu putea cere nimic negrilor care duceau cămilele, cu provizii, fiindcă toţi îl credeau mut.

Abdul Kaddur era pe moarte. Cu tot stoicismul său nu-şi putea stăpâni gemetele.

Deodată, pe la miezul nopţii, bătrânul se ridică şi începu să strige cu glas răguşit.

— Labaica, Alahama! Labaica (Slavă lui Alah cel atotputernic).

Tewfic şi cu Marcel se apropiară de muribund, şi, ajutaţi de servitori, vrură să-l coboare de pe cămilă, acesta însă

se împotrivi şi spuse câteva cuvinte în limba arabă.

— Tata nu vrea să ne oprim. Zice că trebuie să vadă Meca, explică Tewfic lui Marcel.

Tânărul dădu din cap în semn că a înţeles şi porniră mai departe.

Era o noapte frumoasă. Pe cerul întunecat, stelele aurii sclipeau răsfrângându-şi lumina peste nisipul pustiului.

Cu cele din urmă puteri care îi mai rămăseseră, bătrânul şeic se ţinea dârz. Cu ochii aproape împăienjeniţi se uita ţintă în zare. Nu voia să moară până nu vedea Sfântul Oraş.

După câtva timp, însă, îl cuprinse un tremur. Dinţii îi clănţăneau. Ceru cocoşatului să-l sprijine ca să poată privi înaintea lui.

Pelerinii tăceau. Nimeni nu se ruga, nimeni nu mai vorbea. Ochii le erau aţintiţi spre răsărit, unde trebuia să se ivească în curând Casa lui Dumnezeu, locul unde se împreună cerul cu pământul.

Deodată, o larmă grozavă umplu văzduhul. După **o** cotitură, o lumină pală, ascunsă până atunci de **o** colină, apăru. Era Meca!

— Alah! Alah! Labaica alahama! răcneau pelerinii ca nebuni.

Speriate, cămilele începură să azvârle din copite.

Cu un gest violent, Abdul-Kaddur, îl dădu la o parte pe Tewfic care-l sprijinea şi cu o ultimă sforţare se ridică în genunchii lui mâncaţi de cangrenă, duse mâinile la frunte şi răcni:

— La Alah il Alah, Mahomet e...

Rămase apoi cu gura căscată, cu ochii holbaţi, cu mâinile înţepenite pe gâtul cămilei, în vreme ce strigătele de bucurie din juru-i creşteau.

Marcel Dunot îl apucă pe şeic de braţ ca să-l sprijine.

— Nu te atinge de el, câine! E mort... nu-l spurca, m-

auzi! îi strigă cocoşatul ameninţător.

Atât de mare fu uimirea lui Marcel, încât se dădu îndărăt.

Tewfic apucă de căpăstru cămila pe care zăcea bătrânul şi o opri în loc. Chemă servitorii, care o scoseseră din rând, îl dădură jos pe mort şi-l întinseră pe nisip.

În vremea asta, caravana îşi vedea de drum. Ce însemna un om mai mult sau mai puţin? Muriseră, doar, peste cincizeci de când plecaseră din Djeddah.

După ce stătu câteva minute nemişcat, cocoşatul spuse ceva servitorilor care veniră cu sape şi târnăcoape şi începură să sape o groapă.

După obrăznicia de care dăduse dovadă Tewfic, Marcel se ţinuse la o parte, nevrând să se ia la harţă cu el în faţa mortului. Înţelegând însă ce avea de gând, se apropie de cocoşat.

— Tatăl dumitale mi-a lăsat cu limbă de moarte să**-i** duc trupul lui în Egipt, zise el cu glas potolit, fără să se sinchisească de uimirea negrilor care îl credeau mut. Nu cumva ai de gând să-l îngropi aici?

Tewfic îl privi cu dispreţ.

— Nu e treaba ta, câine! răspunse el. Crezi că nu-ţi cunosc scopurile? Tu l-ai omorât pe tata ca să pui mâna pe avere, dar...

Marcel vru să-l lovească, dar cocoşatul, care descălecase, pe când el era tot pe cămilă, sări îndărăt şi pumnul nimeri în gol.

— Ajutor! Ajutor, răcnea Tewfic. Un necredincios s-a strecurat printre noi! L-a ucis pe tata... ajutor! Un necredincios!

Deşi nu cunoştea limba, Marcel înţelese sensul cuvintelor, căci toţi pelerinii care le auziseră veniră în fugă răgnind.

Într-o clipă, Marcel fu înconjurat de un cerc de fanatici

ai căror ochi sclipeau prin întuneric mai grozav ca pumnalele din mâinile lor. Servitorii lui Abdul-Kaddur agitau ameninţători sapele şi târnăcoapele.

O secundă numai, Marcel Dunot rămase nemişcat. Aşa era obiceiul lui. În momentele de grea cumpănă chibzuia.

Scoase revolverul de la brâu şi iz bi cu putere cămila în cap. Animalul, înnebunit de durere, făcu un salt. Cu mâna pe care o avea liberă, Marcel îl apucă pe cocoşat de brâu, descrise cu el o curbă în Aer şi-l aruncă peste capetele arabilor.

Repezi cămila spre pelerini. Zbură creierii unuia care îi era mai la îndemână, îi smulse iataganul şi dădu năvală în arabi.

Iataganul, din oţel de Damasc, făcea minuni în mâinile lui. Reteză de la grumaz capetele a opt arabi strigând:

— Ticăloşilor! Nu sunt mut, după cum credeaţi.

Şi iataganul secera mereu. Trupurile pline de sânge formau deja un morman în jurul lui.

Când socoti că şi-a făcut loc destul, înţepă cu vârful Iataganului cămila „care, o luă în goană drept înainte, urmată de arabii înfuriaţi, aţâţaţi de Tewfic.

Marcel ridică capul; se cutremură... Cămila alerga spre Meca, ale cărei lumini se vedeau sclipind în întuneric.

Zadarnic se chinui să o abată din drum. Frâul de care trăgea cu putere se rupse şi animalul gonea din ce în ce mai repede.

În mai puţin de trei minute, Marcel Dunot lăsă în urmă caravana. Întoarse capul şi văzu câţiva arabi fugărindu-l. Numărul lor creştea însă mereu. Întreaga caravană se luase după el.

Să se abată din drum îi era cu neputinţă, căci se afla într-o vale, în mijlocul căreia e ridicat oraşul. Înapoi, şase sute de fanatici alergau turbaţi pe urmele lui. Încotro ar fi luat-o îl pândea moartea.

Şi niciun locşor ca să se ascundă, sau să se poată apăra. Şoseaua, dreaptă, tăia o întindere netedă şi stearpă.

Cămila gonea mereu spre Sfântul Oraş!

Marcel Dunot înţelesese că i-a sunat ceasul din urmă. Voia însă să moară ca un viteaz. Cămila îngrozită de răcnetele arabilor alerga nebuneşte şi chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi putut-o opri.

Fugarul zări la câteva sute de metri de el valea în care se afla Meca înconjurată de dealuri.

Cu un calm uimitor, Marcel se gândea ce fel de moarte îi era hărăzită. Poate că se va poticni cămila şi-l va arunca peste bolovani, care îi vor sfărâma capul... Sau poate că va izbuti totuşi să ajungă până la porţile oraşului... Şi aici, cu cine să lupte mai întâi? Cu soldaţii turci, sau cu arab**ii c**are îl goneau din urmă!

Cu o mână încleştată de şa, căci frâul i se rupsese ţinând în cealaltă iataganul, Marcel se apropia din ce în ce mai mult de oraş.

În curând putu să deosebească unele lucruri. Văzu că şoseaua ducea la un zid crenelat, văruit în alb pe care razele lunii îl lumina ca ziua. În zid se afla o poartă mare deasupra căreia sclipea un corn aurit.

Poarta era deschisă şi de ea atârna un felinar aprins.

— Fie ce-o fi, trebuie să intru! îşi zise Marcel. Poate că, după ce voi fi dincolo, o să mi se piardă urma...

Cu vârful pumnalului înţepă cămila. Animalul scoase un nechezat de durere şi o luă într-o goană nebună. Deodată văzu ivindu-se în poartă vreo zece soldaţi cu baioneta la armă.

„Hait! Am păţit-o!” îşi zise el.

Numai o sută de metri îl despărţea acum de ei.

Se auzi o comandă scurtă urmată de o salvă de puşcă. Gloanţele şuierară în juru-i, dar niciunul nu-l atinse.

Cămila făcu o săritură grozavă care era cât p-aci să-l arunce pe Marcel la pământ. Putu totuşi să se ţină în şa şi se repezi ca o bombă în soldaţi. Iataganul lui se izbi de baionete. Se auzi un zăngănit sonor. Scântei scăpărară. Trei din soldaţi se dădură îndărăt cu baionetele ştirbite. Un al patrulea, muşcat de cămilă, scoase un urlet de durere urmat de altele, căci tânărul francez lovea fără cruţare. Iataganul lui spintecă ţestele a trei dintre ei care se prăbuşiră la pământ.

Înfipse apoi vârful iataganului în pieptul unuia cu atâta putere încât nu-l mai putu scoate.

Văzându-l dezarmat, doi soldaţi îndreptară baionetele spre el. Dar Marcel pocni pe cel care-i era mai aproape cu pumnul, îi smulse baioneta din mână şi o vârî în celălalt.

Spaţiul din faţa lui era acum liber!

Cămila, înnebunită de groază, sări peste mormanul de cadavre şi răniţi, trecu pe sub un gang mare boltit şi ieşi într-un fel de şosea din care porneau mai multe ulicioare strâmte.

Totul se petrecuse în mai puţin de un minut, fusese însă de ajuns ca să dea răgaz pelerinilor să ajungă la porţile oraşului. Răcnetele se auzeau desluşit în oraş şi oamenii se iveau în prag privind buimaci şi speriaţi afară.

Cămila lui Marcel gonea mereu. Fugarul înţelese că dacă nu va descăleca va fi prins în cele din urmă. Înfipse cu putere baioneta în coapsa animalului, care se cutremură, apoi căzu fulgerat la pământ.

Marcel scăpă puşca şi baioneta din mână; abia avu timp să sară într-o parte ca să nu fie strivit sub greutatea cămilei, apoi o luă la fugă pe o ulicioară.

Poticnindu-se la fiecare pas, cu tâmplele zvâcnind, frânt de oboseală, alerga drept înainte, fără să ştie unde se duce. Singura armă care-i mai rămăsese era revolverul de la brâu, încărcat cu şase gloanţe. Cu cinci din ele va

culca la pământ pe cei dintâi care îi vor aţine calea, iar cu al şaselea îşi va zbura creierii pentru a nu cădea viu în mâinile duşmanului.

Străzile înguste şi întortocheate şi casele ieşite în afară nu-i îngăduiau fugarului să vadă ce distanţă îl despărţea de cei care îl urmăreau. Vedea uşi deschizându-se, arabi ieşind în prag şi luându-se după el. Îi pierdea însă repede din ochi, deşi ştia bine că nu sunt departe.

Puterile îl părăseau treptat. Luna se ascunsese în nori şi o beznă adâncă domnea în jur.

Urmărit de urletele arabilor, Marcel Dunot îşi încordă ultimele puteri. Gonea nebuneşte prin întuneric, se izbea de bolovanii ascuţiţi care îi sfâşiau carnea de pe pulpe...

Tânărul ştia că o clipă dacă s-ar opri ar fi mort – cea mai grozavă dintre morţi!

Dar puterile omeneşti au şi ele o limită. Cu tot curajul, cu toată energia lui, simţi că în curând va cădea la pământ, istovit de atâta alergătură. Aruncă o privire deznădăjduită în jur. Nu văzu decât şiruri de case întunecate şi mute, uşi zăvorâte şi ferestre închise.

Nenorocitul începu să se resemneze cu soarta grozavă care-l aştepta. Mai făcu vreo sută de metri şi se opri într-o mică piaţă căutând cu ochii un loc prielnic pentru a se putea apăra cât va fi cu putinţă.

Văzu o mică moschee al cărei minaret se profila pe cerul întunecat. În apropierea ei se afla o căsuţă în ruine, împrejmuită cu un gard mărunt.

Casa părea pustie. Sări gardul. Căuta cu privirea un adăpost, dar un morman de bolovani astupa uşa casei, aşa că nici gând să poată pătrunde înăuntru.

În vremea asta, câţiva arabi ajunseseră pe maidan şi scoteau ţipete ascuţite. Uşi se deschiseră şi în pragurile caselor apăreau oameni pe jumătate dezbrăcaţi, buimaci de somn, cu felinare aprinse în mână.

Marcel se lungi la pământ între gard şi zidul casei. Cu mâna pe care o avea liberă – căci într-una ţinea revolverul – pipăi zidul cu gândul să găsească vreo gaură prin care să se poată strecura în casă.

Simţi deodată o deschizătură sub mână şi înţelese că era o ferestruică.

Cu capul înainte, tânărul se strecură prin ferestruică. Haina i se agăţă de un cui şi simţi Cum îi sfâşie carnea. Reuşi însă să treacă. Se întinse pe burtă, auzindu-i pe arabi năvălind în curtea casei. Lumina gălbuie şi tremurătoare a unui felinar care se arătă în dreptul ferestruicii îl făcu să se cutremure.

„M-am dus pe copcă!”, îşi zise el cu mâna încleştată pe revolver.

Îşi opri răsuflarea. Sudoarea îi îmbrobonise fruntea... Trecură vreo zece secunde. Nu mai încăpea îndoială că arabul cu felinarul se uita jos în pivniţă.

„Mă vede ori nu mă vede? se întrebă Marcel în culmea spaimei.

Se încredinţă repede, căci mâna care ţinea felinarul tresări şi se auzi o bufnitură: arabul sărise în pivniţă.

Marcel îl văzu ridicându-se de jos şi, cu felinarul care n-apucase să se stingă în mână, înaintând în lungul zidului.

„Nu cred să mă fi văzut, căci ar fi Strigat”, îşi zise fugarul.

O rază de speranţă îi dădu curaj. Se sculă încetişor şi se îndreptă în vârful picioarelor spre arab.

Dar deodată se poticni de un pietroi pe care nu-l văzuse şi fu cât pe aci să cadă. Auzind zgomot, arabul se întoarse şi dădu cu ochii de el. Atât de mare îi fu bucuria şi mirarea, încât rămase o clipă nemişcat; vru apoi să strige, dar, dintr-o săritură Marcel fu lângă el. Pumnul lui ca de oţel se abătu, cu puterea disperării peste faţa arabului.

Cu fălcile zdrobite, omul căzu pe spate, scăpând

felinarul din mână.

Marcel se întinse iar pe burtă şi aşteptă. În sfârşit, după vreun ceas, arabii se îndepărtară şi se făcu linişte.

Fugarul se ridică de jos şi se apropie pe dibuite de arab. Puse mâna pe el; omul era rece; murise.

Marcel porni să cerceteze locul unde se afla. Pipăind zidul cu mâinile văzu că se află într-o încăpere pătrată, cu pereţi netencuiţi. Dar fără nicio uşă!... Făcu de patru cinci ori ocolul încăperii; nicio altă deschizătură decât ferestruica prin care intrase.

„Şi, cu toate astea, nu cred că pivniţa a fost făcută ca să-mi slujească mie de ascunzătoare, îşi zise Marcel. Trebuie să ducă ea undeva.

Măi, da prost mai sunt. Pivniţa nu trebuie numaidecât s**ă** aibă uşă în perete. Poate că se deschide undeva în tavan, ori în vreun gang sub pământ...”

Se lăsă în genunchi şi se apucă să lovească cu patul revolverului, bucată cu bucată, podeaua. După vreun ceas simţi sub degete un fel de lespede cu o verigă în mijloc. Se sculă apucă veriga şi trase din toate puterile. Lespedea se mişcă din loc. O trase afară. În locul ei rămase o gaură de vreo 80 de centimetri diametru.

Marcel se aplecă şi se uită înăuntru. Nu văzu şi nu auzi nimic. Îşi zise că, orice s-ar întâmpla, trebuie neapărat să iasă din pivniţă unde ar putea fi descoperit dintr-uu moment într-altul.

După ce-şi pipăi revolverul să vadă dacă nu cumva i-a căzut de la brâu, luă cârligul felinarului între dinţi, şi se lăsă în gaură. Când simţi golul sub picioare, îşi dădu drumul jos. Căzu la o adâncime de vreo trei metri, drept în picioare.

Porni imediat să caute o ieşire. Îşi dădu seama că se afla într-o încăpere de aceleaşi dimensiuni ca şi cea de deasupra, dar plină pe trei sferturi cu saci de cafea crudă.

Nici aici nu găsea vreo uşă.

Cercetă multă vreme. Degeaba. Nicio deschizătură în pereţi şi nici sub picioare. Se gândi atunci să dea tablourile la o parte cu băgare de seamă, ca să nu facă zgomot. Mare îi fu bucuria când, după o muncă destul de lungă, dădu într-unul din pereţi de o uşă putredă şi crăpată, dar încuiată.

Ce era de făcut? Trebuia s-o spargă ca să poată ieşi de acolo şi zgomotul ar fi trezit pe cei din casă.

„Acum, fie ce-o fi, îşi zise el. Dacă vine cineva, îl omor... N-am ce-i face!”

Mai pipăi o dată uşa ca să-şi dea bine seama de locul unde se afla, se dădu înapoi şi vru să se repeadă în scâudurile putrede şi mâncate de carii.

Dar rămase ţintuit în loc, auzind şoapte în dosul uşii. Îşi încordă auzul şi ascultă.

Lipi urechea de scânduri şi desluşi cuvinte; nu erau nici în franceză, nici în spaniolă, nici în arabă, nici în chineză şi nici în japoneză.

„Unde am mai auzit eu limba asta? se întrebă Marcel Dunot. Totuşi nu mi-e străină...

Ce-o fi însemnând consfătuirea aceasta – căci vorbeau două sau mai multe persoane – în adâncul pământului, într-o limbă care nu era a ţării; într-o casă pustie din mijlocul Sfântului Oraş?”

Zadarnic îşi trudea mintea să înţeleagă.

„La urma, urmei o fi vreun complot pe care-l pun la cale şi au, ca şi mine, interesul să nu facă gălăgie, îşi zise el. Şi apoi, nici aici nu pot sta prea multă vreme, fiindcă s-ar putea ca prietenii arabului pe care l-am omorât să-l caute şi... te pomeneşti că-l găsesc.

Ia să văd eu ce e cu indivizii de colo; mă lasă să trecbine, nu, o să vedem noi ce e de făcut...”

Marcel Dunot, cu revolverul într-o mână, cu pumnalul în

cealaltă, se repezi în uşă şi o făcu ţăndări. Dintr-o săritură fu dincolo. Se pomeni într-o încăpere mică, plină cu saci şi lăzi, în care se aflau doi inşi pe care îi luă drept arabi. O lampă pusă jos pe pământ lumina odaia.

La vederea lui, indivizii săriră speriaţi în picioare. Unul din ei puse mâna pe un revolver care se afla lângă el pe o ladă şi trase. Marcel abia avu timp să se ferească.

— Aşa, arabi afurisiţi! Stai că vă arăt eu vouă! strigă el clocotind de mânie şi culcă la pământ pe individul care trăsese.

Celălalt începu atunci să ţipe într-o franceză, fără cusur.

— Nu trage! Nu trage! Nu suntem arabi.

Marcel rămase încremenit. Se opri brusc cu revolverul ridicat.

— Cum... ce... nu sunteţi arabi? Atunci ce sunteţi? bâlbâi el.

— Suntem europeni... prieteni ai Franţei şi ai francezilor. Linişteşte-te domnule...

— M-am liniştit. V-am văzut îmbrăcaţi în haine arăbeşti şi mi-am închipuit că sunteţi localnici, de aceea...

— Şi dumneata eşti îmbrăcat tot aşa, ba chiar în haine de pelerin, zise străinul. Eşti musulman?

Eu? Nici gând.

— Atunci ce căutaţi la Mecca?

— Dar dumneata?

— Sunt venit într-o misiune secretă.

— Şi eu la fel.

— Înseamnă că şi dumneata te fereşti de scandal – nu e aşa?

— Ai ghicit. Te rog foarte mult să mă ierţi pentru cele ce s-au întâmplat şi e de prisos să-ţi spun că te poţi bizui pe discreţia mea, zise tânărul stingherit.

— Eu... adică noi, vom avea toată încrederea în

dumneata. Dar, ia spune-mi, rogu-te, cum ai ajuns aici?

Fără să şovăie, Marcel îi povesti pe scurt, cât crezu el de cuviinţă cele întâmplate. Că a venit la Meca să-l însoţească pe un arab algerian, prieten de-al lui, grav bolnav, şi că acesta murind a fost descoperit de ceilalţi pelerini şi silit să fugă. Astfel a ajuns în casa aceasta, pe care o credea pustie.

— Ştii ce! domnule? făcu atunci străinul. Dumneata îmi faci mie impresia unui om foarte hotărât.

— Nu ştiu ce fel de impresie îţi fac, dar sunt omul care nu ştie ce e frica, răspunse el. Acum să vedem ce e cu prietenul dumitale. Tare mă tem că l-am ucis. Îmi pare rău din inimă, crede-mă...

Omul tresări dar nu zise nimic. Luă felinarul şi se apropie de tovarăşul lui care zăcea ţeapăn la pământ. Când se ridică de jos, era alb ca varul la faţă.

— Prietenul meu e mort, zise el cu glas stins. L-ai nimerit drept în cap.

Marcel tăcu. Se aplecă şi el asupra victimei sale şi se în credinţă de spusele necunoscutului.

— Nu puteam şti că... începu el.

— Aşa e, îl întrerupse celălalt. Soarta... Sărmanul Vladimir! Te iert, domnule, şi te iartă şi el... deşi ai năruit o întreprindere la care am muncit şase ani ca s-o punem la cale.

— Eu? făcu Marcel mirat.

— Să nu mai vorbim de ce-a fost... Acum te-aş ruga să fii atât de bun şi să mă ajuţi să-mi îngrop prietenul.

Sărmane Vladimir! N-o să mai vezi niciodată sfânta Rusie şi nici pe biata ta mamă. Ce să-i faci, aşa e viaţa!

„Aha, îşi zise Marcel, ăştia sunt ruşi! Acum înţeleg eu de ce-mi părea cunoscută limba”.

Rusul era un tânăr înalt, subţirel şi mlădios. Barba lui mare, neagră, care trebuia să fi fost vopsită, îi acoperea

până aproape de jumătate pieptul. Faţa îi era smeadă, dar ochii albaştri dovedeau originea slavă. Marcel văzu că boabe mari de lacrimi i se prelingeau pe obraji.

Aduse de după o ladă mare o sapă şi făcu o groapă adâncă în pământ; cu o bucată de scândură, Marcel dădea la o parte ţărâna pe măsură ce rusul săpa.

Când groapa fu gata, rusul îl apucă pe mort de umeri, Marcel de picioare şi-l culcară în groapă.

Rusul mai spuse cu glas tremurat câteva cuvinte – probabil de rămas bun – acoperi faţa mortului, apoi murmură:

— Să punem pământ peste el... sărmanul. Aici i-a fost lui dat să putrezească... Dumnezeu să-l ierte!

Acoperiră apoi groapa în tăcere. Marcel era foarte mişcat, ar fi vrut să spună un cuvânt de mângâiere rusului, dar nu îndrăznea.

— Mă voi căi toată viaţa că l-am ucis pe acest om... murmură Marcel cu părere de rău.

— Să ai remuşcări pentru fapta dumitale... Nimic nu se întâmplă fără voia Domnului. Aşa i-a fost lui scris... Dumneata poţi sta aici cât vrei. Pivniţa asta răspunde într-o mică băcănie pe care o ţin de câţiva ani cu... Omul se întrerupse căci îl podidiră lacrimile. Iartă-mă, domnule, urmă el apoi stăpânindu-şi plânsul, dar Vladimir mi-a fost prieten din copilărie... Dar uitam să-ţi spun numele meu: Sergiu Semenof; pe prietenul meu îl chema Vladimir Vlaevici.

— Eu sunt Marcel Dunot. Îţi stau la dispoziţie pentru orice mi-ai cere. Oricât aş face pentru dumneata, nu mi-aş putea răscumpăra fapta.

Sergiu Semenof nu-i, răspunse. Se uită, doar lung la el.

Marcel îl privea drept, Cu capul sus; în cele din urmă tot rusul plecă ochii.

Urmă o lungă tăcere, apoi rusul începu iar:

— Ai putea repara întrucâtva răul pe care l-ai făcut, domnule Dunot. Viaţa unui om n-are importanţă când e vorba de înfăptuit ceva măreţ. Vrei să-l înlocuieşti dumneata pe Vladimir Vlaevici!

— Dacă e ceva care se poate, cu cea mai mare bucurie.

— Bine. Să-ţi spun mai întâi despre ce e vorba, îmi vei răspunde pe urmă dacă te învoieşti. Vlaevici şi cu mine suntem ofiţeri ruşi. De zece ani încoace suntem trimişi într-o misiune secretă. Sergiu Semenof se opri o clipă ca şi când s-ar fi codit, apoi urmă: Te rog să-mi dai cuvântul dumitale de onoare că, orice s-ar întâmpla, nu vei destăinui nimănui taina pe care ţi-o încredinţez.

— Pe cuvântul meu de onoare, că nu voi spune nimănui nimic din cele ce-mi vei încredinţa, răspunse solemn tânărul francez.

Semenof se înclină.

— Află că în anul 1861, pe timpul cuceririi Caucazului, generalul rus Valeriu de Palatanov, bunicul meu, după mamă, luă prizonieri o bandă de tâlhari turci şi puse mâna pe satul lor în a cărui moschee găsi un smarald unic în lume. Piatra era legată în argint şi mare cât o alună, fără cea mai mică pată sau zgârietură – în sfârşit, ceva nemaivăzut până atunci.

Împăratul Alexandru II, căruia îi fu dăruit smaraldul acesta nepreţuit, porunci ca piatra să fie dusă la catedrala din Kazan şi aşezată la icoana Maicii Domnului.

Dar, acum treisprezece ani, smaraldul a dispărut. Cine şi cum să-l fi furat?

Poliţia fu pusă în alertă – dar degeaba. Aşezară atunci în locul smaraldului o piatră asemănătoare, dar fără nicio valoare şi nimeni nu băgă de seamă.

Se renunţase complet la căutarea smaraldului când, la cinci ani după dispariţia lui, un renegat grec care trecuse la religia musulmană nu se ştie pentru care pricină şi

condamnat la zece ani muncă silnică în Siberia pentru fals, propuse să dezvăluie locul unde se află piatra preţioasă, dacă va fi graţiat.

Propunerea îi fu primită. Un membru al Sfântului Sinod se duse la falsificator şi acesta îi povesti că piatra a fost furată de un imam kurd şi dusă la Meca, unde a fost aşezată, legată în aur, pe un perete al marii moschei din Sfântul Oraş.

De trei ori până acum, ruşi care cunoşteau la perfecţie limba şi obiceiurile arabilor au venit la Meca să încerce să fure smaraldul; primii doi au fost omorâţi încă pe drum, iar al treilea a dispărut fără să i se mai dea de urmă. A fost probabil, asasinat şi el.

Se renunţase iar la piatră, când, acum şase ani, Majestatea Sa, Ţarul tuturor ruşilor se duse în pelerinaj la Kazan. Îşi aduse atunci aminte de smaraldul acela nepreţuit şi-şi exprimă părerea de rău faţă de călugării sfântului lăcaş.

Eu eram pe vremea aceea ofiţer în garda imperială şi însoţeam pe împărat.

Când am văzut supărarea lui, mi-am zis că e de datoria mea, nepotul eroului care dăruise Rusiei un lucru atât de preţios, să găsesc piatra şi s-o iau de la cei care o furaseră.

I-am spus prietenului meu Vladimir – care era şi el locotenent în escorta imperială – planul şi sărmanul băiat era atât de entuziasmat încât mi-a propus să împartă cu mine primejdiile. M-am învoit şi... Vladimir acum e mort – oftă rusul cu obidă.

Ce să-ţi mai spun? împărtăşirăm planul nostru ministrului de război, şi acesta ne dădu un concediu nelimitat. Au trecut de atunci şase ani; aveam doar douăzeci şi trei! Timp de patru ani, Vladimir şi cu mine am trăit printre arabii din Syria, pregătindu-ne de acţiune. În

sfârşit, când crezurăm că stăpânim bine limba arabă şi cunoşteam până la cel mai mic amănunt toate riturile religiei musulmane, la care am trecut de formă am pornit cu un grup de pelerini la Mecca.

Ajunşi aici am înconjurat împreună cu ceilalţi Casba, am sărit piatra mormântului şi am văzut în moscheea cea mare smaraldul furat de la icoana Maicii Domnului.

Ca să ne putem pune mai uşor planul în execuţie, am închiriat mai întâi pe urmă am cumpărat aceste două cocioabe, lipite spate în spate.

Într-una din ele am deschis o băcănie. Mulţumită precauţiilor luate, până acum nimeni n-a bănuit că nu suntem musulmani. Adineauri când ai venit dumneata, tocmai luam cu prietenul meu ultimele hotărâri pentru a ne pune în aplicare planul.

Pivniţa, în care ne aflăm acum dă într-un tunel pe care l-am săpat eu şi cu Vladimir, tunel care duce la moscheea Haram unde se găseşte smaraldul.

Alaltăieri am isprăvit tunelul la care am lucrat doi ani de zile, câte patru ceasuri în fiecare noapte. N-a mai rămas decât de ridicat o lespede pentru a putea intra în moschee.

Or, sărbătorile Bairamului încep poimâine. În vremea acestor sărbători moscheele mişună de oameni, mai ales moscheea Haram. Trebuie deci să terminăm mâine. Îţi voi spune dinainte că dacă suntem prinşi, ne aşteaptă o moarte grozavă. Pentru un necredincios care a pătruns în sfântul lăcaş, mii de morţi n-ajung ca să ispăşească păcatul. Gândeşte-te bine la ce te expui, domnule Dunot.

— M-am gândit... răspunse Marcel foarte calm.

— Şi!

— Primesc.

— M-aşteptam.

— Te rog numai să-mi dai ceva de mâncare şi să mă

laşi să dorm niţel, fiindcă sunt mort de oboseală, zise Marcel cam ruşinat.

— Cum să nu! De altminteri, ce-am avut de spus, ţi-am spus, încă un amănunt doar: am pregătit ieri, într-un şopron, de la marginea oraşului, două cămile pe care să fugim după ce vom sfârşi cu bine întreprinderea noastră.

De aici până la Djeddah sunt vreo 90 kilometri, vom face drumul fără popas şi sper să fim departe când vor prinde arabii de veste.

— Să sperăm.

— Acum hai să mănânci, zise Semenof. Luă lampa de jos, se îndreptă spre o uşă ascunsă după nişte saci, o deschise şi, urmat de Marcel Dunot, urcă o scară care ducea într-un gang cu trei uşi.

Rusul deschise una din ele şi puse lampa pe un dulăpior...

— Uite unde o să te odihneşti, zise el, arătând un pervaz de lemn pe care era întinsă o pânză acoperită cu o pătură şi cu o pernă de ierburi uscate.

De mâncare n-am altceva decât nişte orez fiert, câteva chiftele prăjite şi, în loc de vin, un ulcior cu apă.

— Mi-e prea de ajuns, răspunse Marcel.

— Atunci, poftă bună şi somn uşor!

Eu mă duc să îngrop cadav rul arabului ucis de dumneata, ca nu cumva să-l vadă cineva prin fereastră.

— Stai că merg şi eu să-ţi ajut, strigă Marcel.

— Nu, nu, mănâncă şi apoi culcă-te. Trebuie neapărat să te odihneşti, fiindcă o să ai nevoie la noapte.

Şi, fără să se lase înduplecat, de tânărul francez, ieşi încuind uşa în urma lui.

Câmd rămase singur, Marcel, care nu se mai minuna de nimic după ce pătimise atâtea, se apucă să recapituleze întâmplările prin care trecuse în ultimele douăzeci şi patru de ore şi încheie cu aceste cuvinte:

Săracul Vladimir! Rău îmi pare că l-am omorât... în sfârşit, n-am ce face. Acum să vedem ce e cu smaraldul ăsta al lor... Dacă Ţarul nu ne-o decora după ce i l-om duce, apăi nu e om de omenie... Te pomeneşti că mă face Cavaler.

Cavalerul Marcel Dunot! Sună frumos, n-am ce zice... Am fost eu ceva şi mai grozav: preşedinte de republică!

Se duse la dulap, îl deschise şi scoase dinăuntru o strachină cu orez şi altele cu nişte tocătură pe care le înfulecă la repezeală. Bău mai toată apa din ulcior şi se întinse în pat, unde adormi cum puse capul pe pernă.

Tresări speriat simţind pe cineva atingându-l pe umăr. Printr-o ferestruică îngustă cu zăbrele de lemn, putred, pe care n-o văzuse seara, pătrundea în valuri lumina zilei. Marcel Dunot se frecă la ochi şi-l văzu lângă pat pe Sergiu Semenof care-l privea zâmbind.

— Cred că te-ai odihnit bine, îi zise el. E cinci după amiază, aşa că ai dormit aproape treisprezece ore.

— Zău! Uf ¡ Parcă mă simt altul... Şi mi-e foame! făcu Marcel sărind jos din pat.

— Îmi închipuiam eu... Hai să mâncăm!

Trecură amândoi într-o odăiţă luminată de o lampă atârnată în tavan.

— Am închis prăvălia ca să nu fim deranjaţi, zise rusul.

Marcel se aşeză pe un scaun în faţa unei mese încărcate cu orez fiert, friptură de berbec, peşte sărat şi câteva smochine.

Începură să mănânce.

— Îndată ce vom isprăvi masa, zise rusul, plecăm. Tunelul e lung de aproape un kilometru şi atât de îngust, încât trebuie să ne târâm unul în urma altuia. O să ne trebuiască pe puţin un ceas ca să ajungem la capăt.

Pe la ora nouă, preoţii musulmani se adună de obicei în moscheea lui Omar. Vom căuta deci să ne folosim de

împrejurare. Vreme de un ceas, moscheea Haram e aproape pustie şi chiar de va fi cineva în ea, îl vom suprima...

— Se înţelege! făcu Marcel cu nepăsare.

— Acum să ne înarmăm, zise Semenof, după ce isprăviră de mâncat.

Coborâră într-un gang al pivniţei de unde luară de pe o poliţă două revolvere, două cutii cu cartuşe şi două pumnale.

Semenof mai luă două cleştişoare de oţel agăţate în perete. Le puse la brâu şi-l rugă pe Marcel să ducă el cartuşele.

— Şi acum, la drum, e timpul! zise rusul hotărât, după ce dădu lui Marcel un felinar orb.

Ia-o înainte şi luminează-mi drumul, adăugă el.

Acesta îl ascultă.

Semenof dădu la o parte câţiva saci de cafea şi, în locul rămas gol, tânărul francez văzu un capac de scânduri acoperind pământul.

Semenof îl ridică şi în faţa lui se deschise un fel de puţ cilindric de vreo şaizeci de centimetri diametru.

— Să mergem! Eu o să cobor şi, după ce-mi vei trece felinarul, vii şi dumneata după mine, zise el lui Marcel.

— Ne-am înţeles!

Aşa şi făcură. La lumina felinarului, Marcel văzu că se afla într-un fel de gang subteran în formă de pâlnie întoarsă cu vârful în sus; jos, la capăt, era săpat un fel de tunel, tot cilindric, de acelaşi diametru.

— Eu o să merg înainte, zise Semenof. Vino după mine, dar fi cu băgare de seamă să nu te loveşti de pietroaiele ascuţite pe care nu le-am putut scoate din pământ. Drumul e greu fiindcă urcă. Dacă vezi că ai obosit, spune-mi. Ne putem odihni din când în când, avem vreme destulă. Ai însă grijă să nu-ţi pierzi armele, mai ales

cartuşele.

— Fii fără grijă, am trecut eu prin altele şi mai şi...

— Atunci, haidem!

Sergiu Semenof se întinse pe burtă, ţinând între dinţi sfoara de care era legat felinarul, şi intră în tunel. Marcel Dunot îl urmă.

Gangul nu era nici drept, nici orizontal. Din lipsă de instrumente de precizie, cei doi ruşi îl săpaseră mai mult la întâmplare, aşa că şerpuia adesea. Călăuzit de lumina felinarului lui Semenof, Marcel înainta cu greu, lovindu-se mereu cu capul de tavan, sfâşiindu-şi genunchii şi coatele de bolovanii din pereţi. O căldură înăbuşitoare domnea în tunel. Marcel, al cărui trup voinic abia putea trece prin şanţul acela îngust, simţea că se topeşte. Era scăldat tot în sudoare. Gâfâia. Mai toate cicatricele rănilor făcute de maimuţe în piramidă se deschiseră şi-l dureau cumplit.

Dar nu scotea un geamăt. Auzea la trei metri înaintea lui respiraţia gâfâitoare a rusului şi nu voia să pară mai slab decât el...

După ce merseră astfel vreo jumătate de ceas, Semenof se opri şi puse felinarul jos.

— Să ne odihnim niţel, zise el. Am ajuns la jumătatea drumului.

— Bine, să ne odihnim dacă vrei, răspunse Marcel bucuros şi se întinse cât era de lung la pământ. Dar nu se simţi defel uşurat. Aerul era irespirabil.

— Vrei să pornim, Dunot? îl întrebă rusul după vreo cinci minute.

— Haidem!

Semenof începu să se târască iar. Se înăbuşea şi el din lipsă de aer, dar mai puţin decât Marcel, fiind deprins întrucâtva tot săpând de atâta timp la tunel.

Deodată scoase un ţipăt şi scăpă dintre dinţi felinarul care se stinse numaidecât.

— Ce ai... ce s-a întâmplat? îl întrebă Marcel îngrijorat.

— Nimic... nu... nu e... nimic. M-amlovit cu capul de tavan. Ce izbitură! Am crezut că mi-am sfărâmat ţeasta, dar nu e nimic. Stai s-aprind felinarul... am luat şi chibrituri cu mine.

Marcel îl auzi gemând şi scotocindu-se prin întuneric în buzunare după cutia de chibrituri.

— Le-am găsit... uite şi felinarul. A, i s-a spart geamul dar nu face nimic.

Tânărul auzi chibritul trosnind, zări o lumină albăstruie; pe urmă o flacără mare, galbenă, izbucni şi-i pârli obrazul, în vreme ce un ţipăt grozav răsună, înăbuşit de strâmtoarea locului.

Marcel Dunot deschise ochii pe care îi închisese instinctiv şi văzu la doi metri de el, luminat ca în plină zi, pe Semenof arzând ca o lumânare şi zvârcolindu-se în flăcări.

Ce se întâmplase?

În cădere, lampa felinarului se spărsese şi petrolul se vărsase pe burnuzul rusului, iar acum se aprinsese.

Nenorocitul scotea ţipete sfâşietoare şi se zvârcolea în dureri grozav e.

Marcel Dunot privea îngrozit şi neputincios. Aerul rărit de foc îl înăbuşea. În genunchi, cu degetele înfipte în ţărână, tremura tot, dinţii îi clănţăneau...

Ce ajutor putea să-i dea nenorocitului? N-avea niciun strop de apă la ei şi locul era atât de strâmt, încât nici vorbă nu putea fi să încerce să stingă flăcările, acoperindu-l cu hainele lui. Nimic, nimic nu putea face.

Asemenea unui şarpe, de foc, Semenof se zbuciuma urlând.

Deodată se potoli şi zise cu glas sugrumat:

— Dunot... împuşcă-mă, Dunot... Omoară-mă. Fie-ţi milă de mine... împuşcă-mă să nu mai sufăr atât. Îndură-

te, scapă-mă de chinuri.

Şi începu iar să urle.

Marcel Dunot nu şovăi. Scoase revolverul de la brâu.

— Împuşcă-mă, Dunot... omoară-mă... curmă-mi suferinţele, răcnea nenorocitul.

— Bine Semenof. Ai ceva de transmis cuiva? întrebă Marcel cu glas tremurând.

— Nu, nu, nimic... Trage o dată... ah! Smaraldul... ia smaraldul... Repede... trage... hai, trage o dată.

Marcel întinse revolverul.

— Ad... adio, prietene! Voi face tot ce-mi va sta în putinţă să iau smaraldul... Adio!

— Dar omoară-mă, pentru Dumnezeu! Adio...

Marcel Dunot închise ochii şi apăsă de cinci ori la rând pe trăgaci. Imediat horcăielile încetară; se auzeau numai sfârâiturile cărnii care ardea şi un miros greu de carne friptă şi cârpe arse.

Deschise ochii şi văzu înaintea lui, un morman de cenuşă fumegândă. Atât mai rămăsese din Sergiu Semenof, boier rus şi locotenent în garda imperială.

Un ceas întreg, lung cât o veşnicie, trebui Marcel să aştepte până să se răcească niţel cenuşa. Apoi, cu riscul de a lua şi el foc, trecu târându-se în genunchi peste rămăşiţele fumegânde încă ale celui care fusese Sergiu Semenof şi urmă încet calea.

Capul îi era greu, ca de plumb, şi abia mai putea respira. Totuşi mergea înainte, mânat de dorinţa de a trăi şi de a împlini făgăduiala făcută tovarăşului său.

Deodată se opri. Îşi aduse aminte că rămăseseră la Semenof uneltele cu care trebuia să ridice lespedea unde se sfârşea tunelul, ca să poată intra în moschee.

Şovăi o clipă: să se întoarcă din drum, ca să le Caute, sau să încerce să ridice lespedea cu propriile forţe?

Porni înainte şi după vreo zece minute simţi că locul se

lărgeşte; se ridică în genunchi fără să se lovească de tavan.

Pipăi cu mâinile în sus şi dădu de o lespede.

Ajunsese la moschee.

Stătu să se odihnească niţel. Pe dibuite îşi încărcărevolverul. Zece minute îi fură de-ajuns ca să-i revină puterile. Trebuia să se apuce de lucru, dacă voia să reuşească. Timpul hotărât de Semenof trecuse, nu mai era de zăbovit. Puse umărul în dreptul lespezii şi, încet, cu muşchii încordaţi într-o sforţare formidabilă, încercă să o ridice.

La început lespedea nici nu se clinti; Marcel răsuflă o „dată adânc şi repetă încercarea. Simţi piatra mişcându-se; o împinse cu mâinile niţel la o parte, apoi îi dădu drumul. Se auzi un vuiet grozav.

Deasupra capului lui Marcel rămase un loc gol prin care pătrundea o lumină gălbuie.

— Măi, ce linişte!

Se aplecă, făcu o săritură şi reuşi să se apuce de marginea deschizăturii apoi se căţără afară.

Se afla acum într-o moschee mare, cu pereţii de marmură scumpă, pe care versete din Coran erau gravate cu litere de aur. Covoare de Smirna, de o valoare nepreţuită, acopereau lespezile cu care era pardosită moscheea. Din tavanul boltit atârnau lămpi de aur şi argint.

Marcel Dunot se încredinţă că moscheea e pustie, alergă la „Menber” (amvon), deasupra căruia îi spusese Sergiu Semenof că se află încrustat smaraldul.

Amvonul era alcătuit din mai multe blocuri de marmură roz, albă şi neagră suprapuse şi admirabil sculptate. Dintr-o aruncătură de ochi văzu piatra fixată în perete. În zece secunde fu pe amvon, scoase pumnalul de la brâu şi se apucă să desprindă smaraldul de la locul lui. Când fu

aproape gata, se auzi în spatele lui un răcnet de furie.

Marcel întoarse capul şi văzu la trei paşi de el un imam, pe care lu-l simţise venind.

Cu o ultimă sforţare smulse piatra, o băgă în brâul lui lat de mătase şi sări de pe amvon. Imamul zbiera de zor. Marcel îl pocni în cap şi-l culcă jos.

În clipa aceea se deschise o uşă şi vreo zece preoţi, atraşi de ţipetele celuilalt, dădură năvală în moschee. Când văzură pe tânărul francez, în loc să alerge la el, se împrăştiară şi se aşezară în grupuri de trei sau patru la uşi, răcnind cât îi ţinea gura.

Marcel Dunot rămase un moment încremenit, pe urmă se repezi la uşa care-i venea mai aproape, apucă de gât pe doi din arabii care o păzeau şi-i zvârli cât colo; al treilea, lovit de un picior în pântec, se prăbuşi urlând.

Tânărul se năpusti la uşă, o scoase din balamale cu umărul, trecu pragul, văzu un coridor înaintea lui şi o luă la fugă urmat de arabii ceilalţi.

La capătul coridorului era o uşă, pe care Marcel o sparse cu piciorul. Se pomeni într-o odăiţă aşternută cu un covor pe jos şi cu o pătură într-un colţ. Pe un perete se afla o poliţă de lemn cu vreo câteva cărţi legate, iar de tavan atârna o lampă mică de petrol.

Era, probabil, chilia unuia din preoţi.

O altă uşă dădea afară.

Marcel o sfărâmă şi pe aceasta şi ieşi într-o grădină de trandafiri. Dar, dintr-o privire, tânărul înţelesese cum stau lucrurile: moscheea forma una din laturi, pe când celelalte trei erau chiliile preoţilor.

Arabii se apropiau din ce în ce.

Marcel îi văzu în curte, la numai câţiva paşi de el. Se opri, căutând un mijloc să fugă. Să alerge la altă uşă, nu mai avea cum şi nici când, deoarece arabii năvăleau din toate părţile.

Văzu un palmier care creştea lângă zid. Dintr-un salt fu în el şi sări pe una din terasele care acopereau clădirea. Ajunse la marginea terasei şi, agăţându-se de gratiile de la ferestre, coborî în stradă unde câţiva arabi, atraşi de ţipete veneau în fugă să vadă ce s-a întâmplat.

La vederea lui Marcel, se repeziră toţi la el. Dar tânărul francez nu-şi pierdu cumpătul; izbi cu pumnii în dreapta şi-n stânga, culcă vreo trei din ei la pământ, se folosi de buimăceala celorlalţi şi porni iar în fugă. Trecu prin mai multe ulicioare şi ajunse într-o piaţă mare, în mijlocul căreia se înălţa o construcţie cubică.

Era „Casba”, faimoasa „Casba”, la care se închinau de cinci ori pe zi musulmanii din toată lumea.

Cu toată ora înaintată, peste două mii de pelerini se aflau acolo.

Unii murmurau rugăciuni, alţii stăteau prosternaţi la pământ, cu fruntea lipită de lespezile reci de marmură, pe când cei mai mulţi şopteau cuvinte neînţelese, picurând printre degete boabele mătăniilor.

Marcel se amestecă într-un grup de pelerini şi făcu întocmai ca ei, fără să-l ia cineva în seamă, fiecare fiind pierdut în rugăciuni şi reculegere.

În vremea asta, mulţimea care-l fugărea îl ajunse din urmă şi se împrăştie în toate părţile, întrebând din grup în grup dacă nu l-a văzut cineva.

Din fericire pentru tânărul francez, cei mai mulţi dintre pelerini n-au nimic comun între ei, decât credinţa religioasă; vorbesc zeci de limbi şi dialecte diferite, aşa că ne putem închipui ce greu ar fi putut da de el.

După ce se învârti cu ceilalţi vreo două ceasuri în jurul „Casbei”, Marcel, folosindu-se de întunericul nopţii, apucă binişor pe una din străzi şi se opri să chibzuiască un moment la ce avea de făcut.

Deşi deocamdată era salvat, situaţia lui era cât se

poate de rea. Mort de oboseală, fără bani, necunoscând limba, în mijlocul unei mulţimi de oameni pentru care uciderea lui ar fi fost o faptă demnă de laudă, cu faimosul smarald în buzunar, cu greu ar fi putut scăpa cu viaţă dintr-un astfel de impas.

Totuşi curajosul tânăr nu dispera. După ce îşi făcu bine socoteala la primejdiile care îl aşteptau, îşi zise:

„Acum trebuie s-o şterg cât mai repede de aici, pe urmă vom vedea noi. Principalul e că am pus mâna pe smarald.

Săracul Semenof, ce bine i-ar fi părut! Ar fi trebuit să-l întreb unde a lăsat cămilele despre care spunea că le-a pregătit pentru fugă”.

Să plece din Mecca! Greu lucru! Marcel îşi dădea foarte bine seama, ştia că fuga lui va fi anunţată autorităţilor care vor face tot ce le va sta în putinţă să pună mâna pe el, ca să-i ia smaraldul furat din moscheea Haram.

Sărmanul băiat era doborât de oboseală; rănile i se deschiseseră iar şi din ele picura sângele. Dinţii îi clănţăneau, fiori îi făceau trupul să tremure, capul îi era în flăcări.

Totuşi porni mai departe. Vreme de două ceasuri rătăci pe străzile întunecoase. Oboseala îl prindea. Îşi zicea cu disperare că în curând se va lumina de ziuă şi va fi repede recunoscut de arabi. Se orienta pe cât putea după stele şi reuşi să ajungă la zidurile oraşului. La una din porţi păzea un soldat turc. Se apropie de el.

— „Arr hua”! (la o parte) îi strigă cu asprime santinela.

Se îndepărtă în tăcere, văzând printr-o fereastră umbrele altor soldaţi.

La vreo patru sute de metri de acolo, altă poartă, altă santinelă. De data asta, schimbă tactica. Întinse braţele, înălţă capul” spre cer şi, murmurând ceva, se apropie de soldat.

— „Arr hua”! zise acesta.

Marcel nu se sinchisi şi făcu în aşa fel încât să-i scape jos punga cu bani pe care i-o dăduse Semenof la plecare. Auzind clinchetul metalului, soldatul, care întinsese baioneta ca să-l oprească rămase nemişcat. Marcel îşi vedea de drum, mormăind mereu, prefăcându-se că n-a observat.

Ispita fu prea mare pentru soldat. Aruncă o privire în jur să se încredinţeze că pelerinul nu-l vede, se aplecă şi întinse mâna după pungă.

Marcel atât aştepta, îl izbi cu pumnul în cap şi-l culcă la pământ. Îl dezbrăcă de manta, îi luă fesul şi puşca şi-l târî undeva în întuneric. După ce îşi puse mantaua pe el, fesul în cap şi puşca la spate ridică punga şi urcă o scară de piatră săpată în zid. Când ajunse în capul scării, văzu că treptele se opreau şi nu erau altele care să ducă dincolo de zidul înalt de opt metri la picioarele căruia se căsca o groapă.

Aplecat peste parapet, Marcel chibzuia cam ce ar fi făcut când auzi în spatele lui aceste cuvinte:

— Keif kaali? (cum merge?).

Se întoarse brusc şi se pomeni nas în nas cu un ofiţer turc, pe care-l recunoscu după turban.

— „Al vaet sahu?” (frumoasă vreme nu-i aşa?), întrebă iar turcul.

Marcel nu stătu mult pe gânduri. Se aplecă şi se repezi cu capul în stomacul ofiţerului. Acesta fu ridicat o clipă în aer, se prăbuşi la pământ şi rămase nemişcat.

— Ce să-i fac! Decât eu, mai bine el, îşi zise Marcel şi vru să fugă.

Dar venindu-i o idee, alergă la ofiţer, îi luă turbanul, îl rupse fâşii, pe care le înodă cap la cap, (turbanul era lung de câţiva metri şi făcut dintr-o mătase subţire dar rezistentă) legă un capăt de parapet îl aruncă pe celălalt

dincolo şi începu să se lase binişor în jos.

Când simţi că frânghia aceasta improvizată a ajuns la capăt, mai rămânea o distanţă de vreo trei metri până la pământ.

„Acum, fie ce-o fi” îşi zise Marcel şi-şi dădu drumul.

Căzu în picioare în fundul gropii, puţin ameţit şi cu respiraţia tăiată. Îşi reveni însă repede în fire. În câteva momente urcă pereţii gropii făcuţi din bolovani şi prundiş.

— Uf! făcu el răsuflând uşurat. În sfârşit, sunt liber! Acum s-o şterg repede.

Fără să se uite înapoi o luă la picior. Înaintea lui se întindea pustiul nemărginit. De mulţumit ce era, Marcel nu mai simţea oboseala. Merse vreun kilometru în pas vioi şi, când crezu că nu-l mai poate vedea nimeni, se opri după **o** movilă, aruncă uniforma, apoi porni mai departe. Abia când răsări soarele se întinse între două dune de nisip şi adormi.

O arsură îl deşteptă din somn. Deschise ochii dar îi închise repede, orbit de lumină. Se ridică şi se adăposti undeva la umbră.

După soare îşi dădu seama că trebuie să fi fost două după amiaza. Căscă. Se simţea odihnit, dar o foame grozavă îi răscolea măruntaiele. În jur, numai nisip şi pietre printre care creştea, ici colo, câte un copăcel firav cu frunzele uscate.

„Văd că trebuie să-mi pun pofta în cui pe ziua de astăzi”, îşi zise Marcel şi se întinse iar să doarmă. Foamea îl chinuia însă şi nu putu închide ochii.

În sfârşit, când văzu soarele asfinţind, se ridică de jos, îşi frecă trupul amorţit şi porni spre apus.

Ţinta lui era Djeddah, de care-l despărţeau vreo optzeci de kilometri. Spera că de acolo se va putea îmbarca pe unul din multele vapoare care sosesc cu pelerini.

Spre ziuă, întâlni un negustor de cămile. După multă

tocmeală (prin semne, bineînţeles) cumpără o cămilă, câte ceva de ale gurii şi niţică apă, astfel că îşi putu urma drumul toată ziua şi noaptea următoare. Totuşi, dimineaţa, cămila începu să dea semne de oboseală.

Deşi Marcel o împungea de zor în coaste cu vârful pumnalului, dobitocul îşi încetinea din ce în ce pasul.

Fierbând de mânie, tânărul trebui totuşi să lase cămila în voia ei. În jurul fugarului, pustiul nemărginit. Nisip şi iar nisip, pe alocuri bolovani, oase şi căpăţâni uscate de animale moarte.

Căldura creştea mereu. Se stârnise un vânt fierbinte care frigea parcă. Deodată, cămila pe care călărea Marcel se prăbuşi moartă la pământ.

Cuprins de o deznădejde adâncă sărmanul băiat se întinse pe nisipul încins, nemaiavând putere să se mişte.

Se întunecase; pe cerul mohorât nicio stea nu sclipea; nori deşi se adunau ameninţători. În depărtare se auzi lătratul unei hiene.

Marcel Dunot se înfioră. Încercă să se scoale, dar nu putu. Genunchii îi tremurau. Se poticni, căzu grămadă la pământ şi rămase nemişcat. Leşinase.

Cât să fi stat aşa fără simţire, în nisipul fierbinte? Nu o va şti niciodată.

Simţi o durere vie la gât. Zări prin beznă doi ochi, ca doi cărbuni aprinşi, care îl priveau şi simţi pe obraz răsuflarea caldă a unei hiene. Se cutremură, făcu o sforţare şi sări în picioare. Apucă animalul de blană şi-i trânti un pumn în bot.

Hiena scoase un urlet, se smuci din mâna lui şi o luă la fugă, lăsând în urmă o dâră de sânge.

Lui Marcel îi pierise somnul, se simţea iar înviorat. Zări aproape de el o droaie de hiene al căror ochi sclipeau prin întuneric.

Tânărul scoase revolverul de la brâu şi trase de trei ori

în grămadă. Trei din ele căzură: una moartă, altele două rănite. Celelalte o luară la fugă. Marcel alergă la cămilă; din animal nu mai rămăseseră decât oasele, hienele roseseră până şi hamul.

„Trebuie să mănânc şi eu ceva, altminteri dau ortul popii”... îşi zise Marcel şi, cu tot dezgustul pe care-l simţea, tăie o halcă mare de carne din hiena moartă şi o mâ**n**că.

După ce-şi potoli astfel foamea, mai tăie o bucată, o înfăşură în turban, apoi porni iar spre apus. Acolo era marea... marea salvatoare!

Merse toată noaptea, fără să se oprească o clipă, printre dunele de nisip şi bolovani. Abia la răsăritul soarelui îşi îngădui să se odihnească niţel, apoi se urcă pe o movilă ca să vadă dacă nu se zăreşte ceva. Ajuns în vârf, scoase un strigăt de bucurie: departe, în zare, se vedea sclipind în bătaia soarelui o fâşie de un albastru strălucitor. Era Marea Roşie!

Marcel calculă că nu pot fi mai mult de zece kilometri până acolo. Cu puteri înnoite, deşi căldura începea să devină insuportabilă, porni iar la drum. Se linişti însă repede căci vântul se stârni brusc învolburând nisipul în jurul lui şi aerul se răcori.

Trase cu sete în plămâni boarea marină şi iuţi pasul, îmbucă din mers halca de carne crudă, bucuros să ajungă mai repede. Văzu însă, în curând, că se înşelase în ce priveşte distanţa până la ţărm. După trei ceasuri de mers, marea era încă departe.

În vremea asta vântul se înteţise şi prevestea furtună. Cu capul plecat, ca să nu-i între nisip în ochi, Marcel mergea fără să se oprească. În sfârşit, văzu la numai cinci sute de metri de el marea zbătându-se înfuriată.

Ajunse la malul mărginit de stânci înalte de mai bine de zece metri. Valuri mari se izbeau cu zgomot de ele

stârnind dâre mari de spumă.

Marcel o luă în lungul malului, nădăjduind că va ajunge în cele din urmă la Djeddah. Cu toată graba lui, înainta încet, căci trebuia să sară din piatră în piatră, sau să treacă peste crăpături mari de stâncă.

Dar voinţa îi dădea puteri. Totuşi, spre seară, trebui să se oprească ca să se odihnească. Setea îl chinuia îngrozitor. Coborî la mal, muie un colţ al burnuzului în apă şi îl puse pe frunte. Contactul cu pâza umedă îl mai răcori niţel. Porni iar, oprindu-se din când în când pentru a cerceta cu privirea zarea. Dar nici urmă de făptură omenească; numai nisip, stânci şi apă!

Totuşi nu dispera. Văzu înaintea lui o stâncă înaltă ieşită în afară ca un pinten. Îşi închipui că va putea zări de acolo oraşul. Se căţără gâfâind în vârful stâncii.

Dar vai! Nimic şi iar nimic...

Cuprins de o furie neputincioasă, se lăsă pe nisip, istovit de atâta drum. Deodată scoase un ţipăt de groază.

La nici jumătate de kilometru de ţărm, în largul mării se vedea vârful unui catarg aplecat într-o parte.

Şapte bărbaţi, cu hainele fâlfâind în vânt, se ţineau înghesuiţi unii într-alţii, încleştaţi de catarg. Când şi când valurile se năpusteau peste ei, zguduind catargul, iar în jurul lor, peste douăzeci de rechini îi pândeau.

— Sărmanii! suspină Marcel uitând de foame şi de oboseală, cum să fac să-i ajut?

Greu – dacă nu chiar imposibil.

Probabil că vasul pe care se aflau nenorociţii se izbise de stânci şi se scufundase, rămânând afară doar vârful de catarg. Naufragiaţii îşi dădeau seama că în cele din urmă vor fi înghiţiţi de valuri sau sfâşiaţi de rechini. Numai instinctul de conservare îi îndemna să mai lupte împotriva unei morţi sigure.

Marcel se urcă pe colţul cel mai înalt al stâncii şi,

întorcându-se spre naufragiaţi, răcni din răsputeri:

— Curaj! Curaj!

Niciunul din cei şapte inşi încleştaţi de catarg nu se mişcă şi nici nu păru să-l fi auzit!

— Curaj! strigă iar Marcel. Ah! făcu el apoi cutremurându-se.

Unul din naufragiaţi îl zărise şi-şi desprinse o mână de pe catarg ca să-i facă semn că l-a văzut, dar tocmai în clipa aceea veni un val şi-l prăvăli în mare. Nenorocitul porni înot, dar un rechin se repezi la el şi-l sfâşie într-o clipă. Marea se înroşi în jurul lui pe când ceilalţi rechini îşi smulgeau unul altuia bucăţi de carne omenească.

Cei de pe catarg nu scoaseră niciun ţipăt, nu făcură niciun gest. Nu era primul dintre ei care sfârşea astfel.

Cu groaza în suflet, Marcel privi disperat în jur, doar va găsi vreun mijloc oarecare ca să-şi poată scăpa semenii de la moarte. Dar „nimic... niciun copăcel măcar, numai nisip şi stânci încotro vedeai cu ochii.

Să se arunce în mare ar fi fost sinucidere curată.

Se uita neputincios în jur, când văzu plutind în lungul malului nişte scânduri pe care atârnau capete de frânghii, câteva sfărâmături de uşi, coteţe de păsări şi altele de acestea, smulse de valuri de pe vasul naufragiat.

„Tii, da mare dobitoc sunt! îşi zise el necăjit. Am găsit ce-mi trebuie... N-am decât să adun lemnele astea şi să fac din ele o plută. Mai lesne nici că se poate!

Dar nu era atât de uşor pe cât îşi închipuia el, având în vedere valurile care se ridicau ameninţătoare.

Îndemnat însă de vitejia lui şi de iubirea de oameni, tânărul aruncă burnusul de pe el şi cu riscul de a-şi frânge gâtul de colţuri ascuţite ale stâncii sau de a fi luat de valuri, se lăsă în jos la poalele ei.

Folosindu-se apoi de rarele acalmii, ale mării, intră în apă până la brâu şi, după două ceasuri de sforţări

supraomeneşti, reuşi să apuce două scânduri, o lopată spartă şi un coteţ de păsări de care atârna o frânghie lungă cu care fusese probabil legat de punte.

Vârî aceste sfărâmături într-o gaură săpată de valuri în stâncă şi se apucă să facă din ele o plută. Din nenorocire locul era prea strâmt şi lucrul mergea greu. Se înnoptă şi el tot nu isprăvise. Se urcă iar în vârful stâncii şi văzu cu durere că din naufragiaţii de pe catarg nu mai rămăseseră decât cinci.

Se întuneca din ce în ce. Se temu că dacă va amâna lucrul până a doua zi, toţi cei rămaşi încă încleştaţi de catarg vor pieri şi ei peste noapte. De aceea se hotărî să lucreze pe întuneric. Se mai urcă încă o dată pe stâncă şi, când valurile şi vântul se potoliră o clipă strigă spre naufragiaţi:

— Curaj! Vă vin într-ajutor!

Se înfioră auzind răspunsul pe care i-l aducea vântul:

— Vino mai repede... nu mai putem rezista!...

Aşadar nenorociţii aceia erau francezi, compatrioţi de ai săi. Marcel îşi simţi puterile crescând.

— Curaj...! repetă el.

Se repezi jos de pe stâncă, scoase pluta lui improvizată, o împinse cu putere, în apă, sări în ea şi porni în bezna nopţii pe valurile mării înfuriate, vâslind din răsputeri spre locul care mişuna de rechini.

Pluta juca pe valuri, se izbea de stânci, se apleca gata să se răstoarne, dar, mânată cu dibăcie de Marcel se îndreptă spre catarg.

Din fericire vântul se mai potolise, valurile însă erau la fel de mari.

În sfârşit, ajunse la câţiva metri de catarg. Rechinii se adunau mereu în jurul plutei. Unul mai lacom sări pe plută şi fu cât p-aci să-l apuce pe Marcel de picior. Dar acesta se feri şi-l pocni cu lopata în cap cu atâta putere încât

rechinul fugi.

Când fu la numai trei metri de catarg, Marcel strigă naufragiaţilor care îl priveau cu ochii măriţi de spaimă:

— Băgaţi de seamă! vă arunc o frânghie... Prindeţi-o din zbor.

— Arunc-o!

Marcel aruncă frânghia cu atâta îndemânare, încât unul din naufragiaţi o prinse numaidecât, apoi o legă bine de catarg, pe când capătul celălalt era legat şi el zdravăn de plută. Tânărul francez se căţără ca o maimuţă pe funia întinsă şi când ajunse în vârful catargului trase pluta până lângă el.

— Hai, coborâţi acum! Coborâţi mai repede, n-auziţi! strigă el necăjit naufragiaţilor.

Cinci inşi istovi-ţi de foame şi de oboseală se lăsară să alunece în jos pe frânghie.

— Lungiţi-vă pe plută şi ţineţi-vă bine să nu vă arunce în apă, le mai zise el. Tăie apoi frânghia şi împinse cu lopata pluta printre stânci.

Manevra cu dibăcie şi, la un moment dat, un val puternic, ridicând pluta deasupra unei stânci, o înţepeni în vârful ei.

— Acum iute pe uscat să nu vină un val să ne smulgă de pe stânca asta! strigă el.

Sări cel dintâi jos şi-i trase şi pe ceilalţi după el.

Se întâmplă tocmai cum prevăzuse, Un val puternic smulse pluta ca pe un fulg. O izbi de stânci şi o făcu ţăndări.

— Eşti singur... nu... nu mai e nimeni cu dumneata? îl întrebară naufragiaţii înmărmuriţi.

— Cum vedeţi: numai eu şi cu mine! răspunse el râzând. Acum haidem undeva la loc sigur, să ni se usuce hainele.

Se căţărară pe platou şi se întinseră pe nisip.

După ce răsuflară niţel în voie, unul dintre naufragiaţi luă cuvântul:

— În numele tovarăşilor mei, dă-mi voie, domnule, să-ţi mulţumesc pentru...

— Ia slăbeşte-mă! îi curmă Marcel vorba. Oricine în locul meu ar fi făcut la fel. Acum, fiindcă trebuie să fiţi tot atât de obosiţi ca şi mine, hai să dormim niţel. Noapte bună, domnilor!

Şi, după ce-şi stoarse hainele tânărul se întinse pe nisip, închise ochii şi începu îndată să sforăie.

Ce-i păsa lui de viitor? Deocamdată îi era somn şi nevoia aceasta şi-o putea satisface. Restul! Orice lucru la vremea lui. Principalul era pentru moment odihna. Şi Marcel dormi tot atât de bine pe nisipul călduţ, ca şi când ar fi fost în cel mai moale culcuş.

Să fi trecut vreo zece ceasuri de când dormea el aşa, când razele fierbinţi ale soarelui îl treziră din somn. Buimac încă, se ridică şi privi în jur. Se aflau pe o întindere mare de nisip, mărginită dinspre mare de două şiruri de stânci de care valurile se izbeau mugind. Alături de el, cei cinci naufragiaţi dormeau duşi.

Într-o clipită, Marcel îşi aduse aminte de cele întâmplate, fuga lui din Meca, smaraldul, drumul prin pustiu până la Marea Roşie, salvarea naufragiaţilor.

„Sărmanii! îşi zise el, i-am scăpat de la înec dar n-am ce le da de mâncare... Şi mi-e şi mie o foame!...

Deşi dormise atâtea ceasuri, **se** simţea încă destul de obosit. Privi spre larg. Vântul **se** potolise de tot, hula agita însă molcom marea. Vârful catargului pe care se refugiaseră naufragiaţii era tot acolo.

„Mă întreb ce o să ne facem”, îşi zise el clătinând capul cu îngrijorare.

— Te-ai şi sculat? auzi el un glas în spatele lui.

Întoarse capul şi văzu pe unul din naufragiaţi privindu-l

zâmbind. Era un bărbat tânăr, înalt şi subţirel, cu faţa arsă de soare, cu o barbă mică, neagră, cu privirea limpede.

— Îngăduie-mi domnule, urmă tânărul, să-ţi mulţumesc în numele meu şi al tovarăşilor mei pentru cele ce ai făcut pentru noi. Eu...

— Bine, bine... Făcu Marcel stânjenit.

— Nu, nu, lasă-mă să sfârşesc şi dă-mi voie să mă prezint. Sunt George Maurei, consulul Franţei la Calcutta. Eram pasager pe vaporul „Erymanthe”, al cărui catarg se vede acolo.

Acum trei zile vasul s-a izbit de stânci şi s-a scufundat în mai puţin de trei minute, spintecat în două. Totul s-a întâmplat atât de fulgerător, încât echipajul nici n-a avut timp să lase bărcile de salvare la apă.

Eu mă aflam pe punte în momentul catastrofei. Am fost aruncat în mare de valuri şi, după ce am înotat câteva minute, am zărit vârful catargului nu departe de mine. M-am îndreptat într-acolo şi m-am căţărat pe el. Am văzut cu groază mulţi tovarăşi de ai noştri înghiţiţi de valuri sau sfâşiaţi de rechini. Dar ce ajutor le puteam da noi.

Oboseala, disperarea ne decima şi pe noi, aşa că nu mai rămăsesem decât şapte când ne-ai văzut dumneata şi, din aceştia doi, au pierit.

Pe când domnul Maurei povestea, se treziră şi ceilalţi patru. Confirmară spusele consulului şi-şi spuseră şi ei numele.

— Hyppolite Verron, din Toulon; Paul Bourdon din Marsilia; Mathurin Babouzec, din Lannion, marinari şi Alfred Mignardeau din Paris, şofer.

Marcel Dunot se prezentă şi el, consideră totuşi de prisos să le povestească păţaniile lui; le spuse numai că era marinar şi că debarcase la Djeddab de pe un vapor, de pelerini, de unde plecase în excursie prin împrejurimi, dar că se rătăcise şi cămila îi murise pe drum.

— Habar n-am unde suntem, zise Marcel, trebuie însă să ajungem cât mai repede acolo, dacă nu vrem să murim de foame.

— Avem optzeci de kilometri de mers până la Djeddah, zise consulul. Eu îţi mărturisesc că n-am putere să fac un pas. De trei zile n-am băgat nimic în gură şi mi-e gâtul uscat de sete. Decât să mor pe drum, prefer să mor aici.

— Şi noi, murmurară ceilalţi patru.

Marcel îi privi lung. Ochii le erau înfundaţi în orbite, chipurile trase, dinţii le clănţăneau zguduiţi de friguri.

Nu răspunse nimic. Îl cuprinse o deznădejde adâncă.

Rămaseră toţi tăcuţi vreme îndelungată. Pustiul se întindea nesfârşit, soarele ardea.

— Toate bune, zise în cele din urmă Marcel, dar nu putem rămâne aici fără să încercăm ceva.

— Ce ai de gând. îl întrebă Maurei. Niciunul din noi nu e în stare să facă atâta drum pe jos.

— Nu ştiu nici eu... Să vedem dacă nu putem pescui ceva. La urma urmei, nu e neapărat nevoie să mergem până la Djeddah, trebuie să fie vreun oraş sau sat mai aproape.

— Ne aflăm acum la stâncile lui „Ouahed-Birli”. După câte mi-aduc eu aminte, satul cel mai apropiat de Koufounda, la cincizeci de kilometri de aici.

— De unde ştii?

— Am văzut pe hartă când eram pe vapor. De altminteri, chiar de am putea ajunge până în sat, am risca să fim masacraţi de populaţie, care e renumită pentru cruzimea ei.

— Lasă că o să vedem noi: deocamdată e vorba să facem rost de ceva de-ale gurii. Marea e destul de calmă şi nu se poate să nu găsim câteva scânduri şi capete „de frânghie de pe vaporul naufragiat ca să facem o undiţă. Dumneata, domnule Maurei, cu Bourdon şi Mignardeau

rămâneţi aici. Voi ceilalţi haideţi cu mine.

Tonul cu care vorbea Marcel era atât de calm şi de sigur, că nimănui nu-i trecea prin minte să protesteze.

— Şi acum, la drum! zise el. Trebuie să facem rost de ceva. Până atunci, odihneşte-te niţel, domnule Marcel.

Coborî la mal, urmat de ceilalţi doi.

— Ei, ce vă spuneam eu! strigă el plin de bucurie. Am găsit ce ne trebuie.

Într-adevăr, valurile mării aduseseră peste noapte o mulţime de resturi de pe vapor: scânduri, capete de frânghii, câte o bucată de odgon şi altele. Zăceau aruncate pe mal sau înţepenite printre stânci.

— Babouzec, zise Marcel unuia din tovarăşi, după ce îl puse să-i spună încă o dată cum îl cheamă, du-te de-i adu şi pe ceilalţi.

Acesta plecă şi se întoarse numaidecât însoţit de tovarăşii săi.

Se apucară toţi de treabă.

Speranţa le dădea puteri. Până pe înserat, adunară cât putură mai multe sfărâmături.

Marcel prinse un crab mare şi-l mâncară crud.

Îşi făcură apoi inventarul: două lăzi cu pesmeţi (dintr-o barcă de salvare care se scufundase), un butoiaş cu apă dulce (de aceeaşi provenienţă), două lăzi, fiecare cu câte zece sticle de coniac, din care trei sferturi sparte, o cange, trei lopeţi rupte, scânduri şi un coteţ cu găini moarte.

Mulţumită acestor provizii, naufragiaţii puteau privi viitorul fără teamă că vor muri de foame.

Duseră lucrurile sus pe stâncă şi după ce uscară câţiva pesmeţi în nisipul fierbinte, îi mâncară cu poftă şi băură niţică apă amestecată cu coniac, pe urmă, împăcaţi întrucâtva cu soarta, se culcară.

Cum se lumină de ziuă, Marcel fu în picioare.

— Acum după ce am găsit de-ale gurii, s-o ştergem.

Sunt de părere să împărţim proviziile în şase pachete egale şi să pornim la drum.

— Chiar aşa să facem, răspunse Maurei. Deşi eşti cel mai tânăr dintre noi, ne-ai dat destule dovezi de vitejie ca să te considerăm drept şeful nostru. Porunceşte şi te vom asculta.

— Da, da! strigară ceilalţi într-un glas. La ordinile dumitale, domnule Dunot!

— Nu e vorba de ordine, zise Marcel fericit de încrederea pe care i-o arătau, ci de bună înţelegere între noi. Proviziile nu atârnă greu şi vom putea ajunge lesne la vreun port oarecare. Dacă arabii vor încerca să ne caute pricină, o să-i punem cu botul pe labe. Suntem doar şase bărbaţi în putere şi nu ne pot birui cu una cu două.

Deşertară lăzile cu pesmeţi şi făcură şase pachete egale, iar sticlele de coniac le umplură cu apă de băut.

— Aşa! făcu Marcel. Avem câte douăzeci de pesmeţi de fiecare un litru de coniac şi unul de apă, prea de ajuns pentru un drum de cincizeci de kilometri. Acum să îmbucăm ceva şi să pornim.

Ronţăiră câţiva pesmeţi, sorbiră niţică apă şi, după ce îşi luă fiecare pachetul în spinare, se îndreptară spre miazăzi.

Merseră până la amiază, se opriră un ceas la umbra unei movile de nisip şi, după ce băură câteva înghiţituri de coniac amestecat cu apă, porniră mai departe.

La apusul soarelui, Marcel hotărî popasul.

— De prisos să ne obosim, poate că mai e mult până unde spunea domnul Maurei, zise el. Ne vom odihni peste noapte, aşa că, mâine când vom ajunge, dacă vor căuta arabii să ne atace, noi să avem putere să le ţinem piept. Aveţi careva arme?

— Eu am un revolver, dar cartuşele s-au udat şi nu mai fac două parale, răspunse Maurei.

Ceilalţi patru îşi aveau la brâu cuţitele lor de marinari şi, deşi ruginite, tăişul era încă bun.

— Bine, băieţi! Poftim un pumnal în locul revolverului dumitale, domnule Maurei, zise Marcel şi-i întinse unul din pumnalele lui consulului.

Poposiră între două dune de nisip...

Mâncară repede câţiva pesmeţi pe jumătate mucegăiţi, băură câţiva stropi de apă stătută şi se culcară.

Cum se lumină de ziuă, o luară iar la picior şi după vreo două ceasuri zăriră într-un fel de vâlcea, între două stânci, mai multe colibe cubice, albe şi câţiva palmieri firavi cu frunze pline de pulbere.

— Uite Koufounda! strigă Marcel.

— Văd şi un vaporaş ancorat în faţa orăşelului... E un vas de război sub pavilion turcesc. Dacă ne iau arabii la goană, ne putem refugia la bord... zise Marcel vesel.

— Hm... Dumneata nu-i cunoşti pe turci, răspunse consulul. Sunt oameni foarte cumsecade, dar prea îngăduitori cu arabii de aici care se revoltă la cel mai mic fleac, în sfârşit... vom vedea noi.

— Fie ce-o fi, să mergem în oraş.

Ajunseră la cele dintâi case – mai bine zis la un fel de magherniţe de pământ văruite toate în alb.

Pe măsură ce înaintau, străzile se îngustau din ce în ce. Uliţele erau pline de băltoace şi bolovani, aşa că europenii se poticneau la fiecare pas.

Arabi zdrenţăroşi apăreau în praguri şi se uitau cu ură la ei, alţii porneau pe urma lor mormăind cu privirea întunecată şi ameninţătoare.

— Noi să ne facem că nu băgăm de seamă, îi sfătui Marcel pe tovarăşii săi. Trebuie să dăm în cele din urmă de primărie sau de altă autoritate, ca să ne punem sub ocrotirea ei. Şi apoi, dacă vor încerca să ne atace, ne vom apăra. Ce dracu’, doar nu suntem cu mâinile legate.

Numărul arabilor creştea din ce în ce. Câţiva copii începuseră să arunce cu pietre după drumeţi, ocărându-i pe limba lor.

Aceştia se prefăceau că nu se sinchisesc de nimic. Deodată o piatră îl lovi pe Marcel în cap şi-l umplu de sânge. Strânse pumnii stăpânindu-şi cu greu mânia.

Urmaţi de gloată, cei şase europeni mai merseră vreo două sute de metri, apoi se opriră. Pietrele plouau în jurul lor ca grindina.

— Staţi! strigă Marcel celorlalţi. Brutele astea sunt în stare să ne omoare cu pietre; ba tare mă tem că n-au să treacă nici cinci minute şi o să ne pomenim cu ei în spate. Să ne îndreptăm spre ţărm şi să cerem protecţie vasului turcesc.

— Haidem, răspunse Maurei.

Cotiră la dreapta spre malul mării. O clipă se găsiră faţă în faţă cu arabii care îi urmăreau, dar atitudinea dârză a europenilor îi ţintui în loc, aşa că îi lăsară să treacă. Dar cum întoarseră spatele, se luară iar după ei. Noroc că uliţa era foarte îngustă şi întortocheată; arabii nu aveau cum să-i înconjoare.

Cei şase francezi putură ajunge la ţărm fără să li se întâmple nimic.

La nici două sute de metri, era ancorată o canonieră turcească. Marinari în haine albe de pânză şi cu tradiţionalul fes pe cap îşi vedeau de treburile lor, pe când trei ofiţeri stăteau de vorbă sub coviltir.

Marcel Dunot intră în apă până la piept şi începu să strige spre vas:

— Ei, voi de pe vapor! Suntem nişte naufragiaţi francezi... trimiteţi o luntre ca să ne ia la bord!

N-apucă să-şi sfârşească vorba şi se auzi de pe mal o larmă grozavă.

— Ajutor, Dunot! strigă Maurei.

Marcel întoarse capul şi-l văzu pe consul plin de sânge prăbuşindu-se la pământ.

Uitând de primejdie, viteazul tânăr se repezi la arabii care-i înconjuraseră pe cei cinci naufragiaţi şi turbat de furie, înfipse pumnalul în ceafa celui mai apropiat, trase afară arma plină de sânge, apucă plăselele între dinţi, luă doi arabi de gât, îi izbi cap în cap şi le sfărâmă ţestele; zdrobi cu pumnul fălcile altuia, apucă iar pumnalul şi reteză beregata celui de al patrulea.

Se opri. În jurul lui se făcuse un gol. Îngroziţi, arabii o luaseră la fugă.

— Curaj, băieţi! strigă el tovarăşilor săi.

Apoi cuprins iar de furie, se repezi după arabi şi înjunghie încă trei.

Urmă o învălmăşală grozavă! Urlând de groază şi de furie neputincioasă, oamenii fugeau care încotro.

Ofiţerii de pe canonieră nici nu se clintiră din loc. Unul fuma tacticos, pe când doi priveau prin ochean desfăşurarea luptei.

Tremurând încă de mânie, Marcel se apropie de tovarăşii săi.

Sărmanul Maurei zăcea întins pe nisip, cu ochii sticloşi. Murise. Mignardeau fusese uşor rănit la braţ, ceilalţi erau teferi.

— Sălbaticii! mormăi Marcel.

Şi nemernicii aceia de pe vapor care n-au mişcat un deget.

— Uite că unul din ofiţeri s-a mişcat, zise Babouzec.

Marcel întoarse capul şi văzu un ofiţer îndreptându-se spre un grup de marinari.

În vremea asta, arabii, care îşi mai veniseră niţel în fire din spaima pe care le-o pricinuise atacul neaşteptat al francezului, începură din nou larma.

— Să ştiţi că iar pun ceva la cale. Să fim cu băgare de

seamă, zise el.

— A, uite că ne vine ajutor, făcu Mignardeau răsuflând uşurat.

O balenieră elegantă se desprinsese de vaporul turcesc şi venea spre mal. Era condusă de un ofiţer.

— În sfârşit!... le-a trebuit cam mult până să se hotărască, răspunse posomorât Marcel.

Aproape imediat baleniera trase la mal.

Ofiţerul se îndreptă spre Marcel, îl privi cu dispreţ şi-l întrebă.

— Cine sunteţi dumneavoastră domnilor şi ce căutaţi aici?

— Suntem nişte naufragiaţi de pe vaporul „Erymanthe”, care s-a lovit de stânci şi s-a scufundat la vreo cincizeci de kilometri de aici, răspunse Marcel cu glas hotărât. Abia am putut ajunge până aici, şi, în loc să ne primească omeneşte, ne-au bombardat cu pietre. Omul pe care îl vedeţi acolo omorât de ei e domnul Maurei, consul al Franţei la Calcutta.

La început ofiţerul ascultă cu nepăsare, dar când auzi că un consul al Franţei fusese omorât se îngălbeni: afacerea era gravă.

Marcel Dunot îl văzu tresărind. Ofiţerul vru să spună ceva, dar în momentul acela trei arabi veniră în fugă şi începură să vorbească toţi în acelaşi timp.

Impasibil, ofiţerul îi lăsă să spună ce aveau de spus, apoi le răspunse cu câteva cuvinte şi se potoliră.

— Regret foarte mult moartea acestui domn, zise el francezilor, dar e vina dumneavoastră; nu trebuia să vă luaţi la harţă cu arabii, care sunt oameni cât se poate de paşnici, sub pretextul că se uitau curioşi la dumneavoastră. Dumneata – şi arătă spre Marcel – te-ai repezit ca un turbat la ei şi ai ucis – aş putea zice asasinat – mai bine de zece inşi.

— Eu?... am... am să... bolborosi Marcel căruia furia şi indignarea îi luaseră graiul.

— Lasă-mă să termin, domnule! Sper că n-ai dreptul sătăgă duieşti?! Cu atât mai puţin cu cât cadavrele victimelor zac întinse pe nisip. Mă mir numai că un consul al Franţei ţi-a îngăduit să te dedai la un astfel de masacru... E într-adevăr de necrezut!

Oamenii aceştia sunt revoltaţi de fapta dumitale şi sunt hotărâţi să-şi facă dreptate. Eu nu pot decât să-i aprob. Majestatea sa Imperială Sultanul doreşte ca dreptatea să domnească pretutindeni, în vastul său imperiu... Şi va domni! Sunteţi arestaţi domnilor, sub învinuire de crimă.

Urmaţi-mă acum pe canonieră şi fiţi mulţumiţi că nu vă las pe mâna acestor oameni de ispravă care, în indignarea lor, v-ar ucide cu siguranţă.

Marcel Dunot se întreba dacă nu e cumva pradă unui vis, negăsind ce să răspundă la o rea voinţă atât de nereuşită. Îl văzu pe ofiţer întorcându-se spre arabi şi spunându-le ceva. Aceştia se ploconiră şi, după ce aruncară o privire plină de ură spre europeni, plecară.

Ofiţerul turc duse un fluier la buze şi scoase un şuierat strident.

Şase din marinarii care se aflau în barcă veniră în fugă şi înconjurară pe Marcel şi tovarăşii săi.

— Acum îmbarcaţi-vă domnilor, porunci cu glas aspru ofiţerul, şi băgaţi bine de seamă: la cea mai mică împotrivire pun să vă spânzure fără multă vorbă.

— Ei asta-mi place! mormăi Marcel Dunot, care nu găsea cuvinte să-şi exprime indignarea.

Aruncă o privire în jur şi înţelesese că orice împotrivire ar fi fost zadarnică. Cei şase marinari turci erau înarmaţi cu revolvere şi, la cel mai mic gest suspect, ar fi tras fără şovăire.

— Foarte bine, domnule, ne supunem, zise foarte demn

tânărul francez. Vă rugăm numai să luaţi măsuri ca să fim trataţi cuviincios. O anchetă nepărtinitoare va dovedi că aţi fost induşi în eroare de indivizii aceştia şi că...

— Nu primesc lecţii de la nimeni! se răsti ofiţerul. Hai îmbarcaţi-vă!

Marcel fierbea de mânie, totuşi n-avu încotro. I se păru că drumul până la canonieră nu se mai sfârşea. Ca un om prudent ce era, ofiţerul pusese numai patru oameni la lopeţi, pe când ceilalţi patru, cu revolverele în mână, îi păzeau pe prizonieri, gata să tragă la cel mai mic gest suspect.

În sfârşit, barca acostă la scăricica fixată de flancul vasului. Doi ofiţeri aşteptau pe punte.

Cel din balenieră schimbă câteva cuvinte cu ei.

Marcel Dunot, care-i observa, văzu că aceştia păreau foarte nemulţumiţi. Unul din ei bombăni ceva şi clătină capul necăjit. Într-o străfulgerare, Marcel înţelese totul.

„Mare neghiob am fost! îşi zise el. Dacă nu reuşim să fugim, suntem pierduţi... Comandantul e furios că un consul francez a fost asasinat aproape în faţa lui. Ştie ce-l aşteaptă dacă s-o afla în Franţa. Or, nimeni altcineva decât noi nu ştie de afacerea asta. Deci, ne-am dus pe copcă! O să pună să ne spânzure ca să ne astupe gura. Tii, da şi eu... nu puteam să-mi ţin gura?”

În vremea asta, ofiţerul care-i adusese, după ce dădu raportul şefului său se întoarse spre prizonieri şi mormăi în franţuzeşte.

— Urcaţi-vă pe punte!

Aceştia se supuseră. Urcară unul după altul scăricica, pe când marinarii veneau în urma lor cu revolverele pregătite de tragere.

Pe punte un grup de soldaţi îi înconjurară pe cei cinci prizonieri.

— Veţi fi duşi acum în cală până ce veţi fi judecaţi, zise

unul din ofiţeri – probabil comandantul vasului. Aţi merita să fiţi spânzuraţi pe loc, dar, din consideraţie pentru nobila naţiune franceză, ţin să fiţi condamnaţi legal. Marcel Dunot răspunse:

— Dumneavoastră sunteţi stăpânul. Vă rog însă ca înainte de-a ne trata ca pe nişte criminali să ne ascultaţi, domnule comandant. Pe urmă, veţi face aşa cum veţi crede de cuviinţă.

Ofiţerul se codi o clipă, apoi zise:

Cu glasul lui calm şi sonor, Marcel Dunot, care se dădea drept un călător al vaporului naufragiat povesti catastrofa, moartea cumplită a celor de pe „Erymanthe”. Odiseea puţinilor supravieţuitori rătăcind prin pustiu, sosirea lor la Koufounda şi primirea sălbatică pe care le-o făcuse populaţia.

— N-am făcut altceva decât să ne apărăm, domnule comandant, încheie el. Vă daţi şi dumneavoastră seama că n-aveam niciun motiv să ne legăm degeaba de ei. Prezenţa domnului Maurei, consul al Franţei printre noi, vă poate fi o chezăşie pentru intenţiile noastre paşnice.

Turcul îşi stăpâni un zâmbet. Ştia el foarte bine că tânărul spunea adevărul, dar ştia tot atât de bine că dacă vestea despre asasinarea consulului va ajunge la urechile celor în drept, avansarea lui se ducea pe copcă. Ba s-ar fi putut întâmpla să fie reformat şi trimis în faţa Consiliului de Război. Guvernul turc nu se va da înapoi pentru a da satisfacţie Franţei.

— Mai întâi, nimic nu dovedeşte că tovarăşul dumitale mort era consul francez, zise el.

— Dar...

— Taci! Şi apoi, nu mă privesc motivele pentru care i-aţi atacat pe aceşti locuitori paşnici ai oraşului Koufounda. Am fost martor şi eu şi ofiţerii mei la sălbăticia voastră fără seamăn. Atât îmi ajunge. Veţi da socoteală Curţii

Marţiale.

Acum plecaţi.

Ofiţerul dădu ordin şi marinarii îi împinseră cu patul puştii pe prizonieri înainte.

— Să nu ne împotrivim degeaba, ticăloşii ăştia sunt în stare să ne omoare, şopti Marcel tovarăşilor săi.

Coborâră, în cală şi fură băgaţi într-o încăpere strâmtă cu pereţii de tablă, unde nu se vedea nicio altă deschizătură decât uşa scundă de oţel prin care intraseră şi care se închisese în urma lor.

Se întinseră jos pe podeaua de tablă şi rămaseră multă vreme tăcuţi, fără ca vreunul din ei să scoată un cuvânt.

— Să dormim, zise în cele din urmă Marcel. Eu nu mă simt deocamdată în stare să leg un gând, atât sunt de obosit. De-altminteri mai e vreme. Nu cred că au să ne judece, chiar acum.

— Măi, al dracului turc! auzi că i-am atacat noi pe arabi! făcu Babouzec cu ciudă. Eu…

— Tacă-ţi gura, băiatule! Are el motivele lui; ştiu eu care, dar nu e acum momentul să vi le spun. Hai să dormim, pe urmă vom vedea noi ce e de făcut.

Sfatul acesta înţelept fu ascultat numaidecât şi după câteva minute sforăiau toţi pe întrecute.

După ce dormi vreo trei ore, Marcel se trezi înviorat. Se descălţă şi, uşurel, fără să-şi deştepte tovarăşii, făcu înconjurul încăperii, dibuind cu băgare de seamă pereţii. Nu simţii altceva nimic decât niturile de care erau încheiate tăbliile.

Marcel rămase îngândurat.

„Cu toate astea nu se putea să nu fie vreo gură de aer deşi cald, se poate totuşi respira foarte bine” îşi zise el.

Se apucă iar să pipăie pereţii, dar zadarnic, nu găsi nimic. Se opri auzind un zgomot. O cheie scârţâi în broască, uşa se deschise. O lumină vie umplu încăperea.

Un marinar ţinea un felinar în mână, pe când alţi şase, cu baioneta la armă, rămaseră în uşă, lăsând loc să treacă un individ murdar – bucătarul, probabil – care puse jos în celulă un castron cu orez fiert care mirosea plăcut şi o pâine neagră şi uscată.

Pe urmă plecară toţi, încuind uşa în urma lor.

— Mult le-a trebuit să-şi aducă aminte de noi! mormăi Mignardeau, care se trezise şi el. Şi mi-e o foame...

— Dacă mâncarea e otrăvită? murmură Marcel Dunot.

Niciunul nu răspunse.

— Da, da, urmă el. Turcii ăştia vor cu orice chip să ne facă de petrecanie. Se tem că se va afla în Franţa de asasinarea domnului Maurei.

Otrăvindu-ne scapă mai lesne de noi fără să se ostenească să ne mai judece şi să ne spânzure.

— Dumneata crezi că, au să ne spânzure? făcu Mignardeau sceptic.

— Ba bine că nu! Numai dacă nu le-om trage chiulul, bineînţeles.

— Atunci, ne-am dus pe copcă!

— De, nu se ştie... totul e s-o ştergem cât mai e vreme.

— Păi aş vrea să ştiu cum! făcu Verron, care ascultase cu luare aminte.

— Parcă eu nu! Să căutăm...

Şi, fără să mai piardă vremea, tânărul se apucă să pipăie iar pereţii, ca să găsească locul pe unde se primenea aerul. Deodată începu să râdă în hohote.

— Tii, dar mare dobitoc mai sunt! făcu el bătându-se cu palma pe frunte. Eu caut în pereţi şi gaura trebuie să fie în tavan. Măi Babouzec tu care eşti mai voinic, ia vino să mă urc în spinarea ta.

Marinarul se apropie pe dibuite de el şi Marcel încălecă pe umerii lui.

— Aşa. Acum ia-o încet pe lângă perete.

— Ce vrei să faci, camarade? îl întrebă marinarul mirat.

— Stai că o să vezi numaidecât.

Dar Babouzec n-apucă să facă trei paşi şi Marcel îl opri. Simţise o gaură pătrată, de vreo şaizeci de centimetri, prin care pătrundea o boare de aer rece. Era un ventilator care răspundea probabil undeva pe punte.

— Pare-mi-se că suntem salvaţi... murmură Marcel.

— Ce... ce-ai spus? făcu Babouzec uluit.

— Sst, tăcere! O să vedeţi voi acum...

Scoase de la brâu pumnalul pe care turcii uitaseră să îl ia, îi vârî vârful printre ochiurile reţelei de oţel care astupa gura ventilatorului şi se căzni să facă loc cât să**-i** încapă degetele. Reuşi.

— Acum ţine-te bine Babouzec, zise el.

Acesta se înţepeni în picioare, Marcel se agăţă de reţea şi sub puterea lui uriaşă, ochiurile de oţel se rupseră unul câte unul cu un zgomot sec.

Se opri niţel să răsufle, îşi şterse năduşeala de pe frunte, trase o gură de aer rece în piept, îndoi în sus marginile sârmelor. Apoi sări jos pe duşumea.

— Gata! făcu el gâfâind. Acum important e să nu ne simtă cineva. Babouzec, urmă el, vino să mă iei iar în cârcă. Ventilatorul trebuie să răspundă undeva pe punte. Mă duc să văd. Voi nu vă mişcaţi până nu vă spun eu. Dacă e aşa cum cred eu, o să vă las o frânghie să vă căţăraţi pe ea să veniţi după mine. Gata eşti Babouzec?

— La poruncă!

— Acum băieţi îmi iau zborul... Glumi Marcel Dunot.

Se cocoţă pe umerii bretonului, apoi, dibuind gaura din tavan, vârî capul, braţele, umerii; Ajutându-se de mâini, de picioare, de coate, reuşi să intre tot înăuntru. Se opri o clipă să răsufle, pe urmă începu urcuşul. Mergea greu tubul fiind foarte îngust. Îşi zdrobea mâinile de niturile care legau tăbliile de oţel. După ce urcă vreo trei, patru

metri se opri să răsufle şi porni mai departe.

Dar pe măsură ce înainta îi creştea îngrijorarea: îşi închipuise că ţeava răspundea undeva pe punte, şi, deşi urcase vreo cinci metri, nu zărea încă lumină.

Ce să fi însemnat asta? Oare se înşelase?

Totuşi nu se descurajă; merse înainte.

Deodată simţi că ţeava se lărgeşte brusc. Ajunse la gura unui ventilator care se afla lângă coşul vasului, adică în partea cea mai înaltă a lui

Scoase capul afară.

Era întuneric: de aceea nu văzuse nicio lumină pătrunzând prin tubul ventilatorului... Zâmbi. O clipă stătu să asculte. Nimic, nici cel mai mic zgomot.

După poziţia stelelor, Marcel înţelese că trebuie să fie două noaptea.

La prora şi pupa vasului se aflau câte o santinelă cu puşti pe umăr – ale căror baionete sclipeau prin întuneric.

Încetinel Marcel se strecură afară din ventilator. Văzu la câţiva metri de el puntea de comandă, pe care era ridicată un fel de gheretă.

Tânărul nostru navigase până acum îndeajuns pentru a înţelege că aici trebuie să fie cabina comandantului. Se îndreptă într-acolo şi, fără să şovăie o clipă, puse mâna pe clanţă.

Uşa nu era încuiată. Marcel o deschise şi trecu pragul. La lumina unei lămpi de pe măsuţă, îl văzu pe comandant dormind. Scoase binişor pumnalul de la brâu, se apropie de pat şi-l atinse pe comandant pe umăr.

Acesta se trezi şi mormăi ceva în turceşte.

— Sst! şopti Marcel şi-i înfipse uşor vârful pumnalului în beregată.

— Să nu scoţi un cuvânt, dragă domnule comandant, ori îţi tai gâtul ca la un pui de găină.

La cuvintele acestea, turcul se trezi brusc. Holbă ochii

şi vru să facă o mişcare, dar se opri numaidecât deoarece pumnalul pătrunsese câţiva milimetri în carne.

— Nici de mişcat să nu te mişti, că te ciopârţesc, adăugă Marcel, care, de bucurie că încercarea îi reuşise, avea chef de glumă.

Acum, dragă comandantule, să ridici frumuşel mâinile sus şi să mă laşi să te leg; nu uita, rogu-te, că dacă dumneata m-ai ameninţat ieri că o să pui să mă spânzure, eu îţi făgăduiesc să-ţi retez beregata, fiindcă mie îmi place să operez singur, cu mâna mea. Aşadar, mâinile sus şi nu crâcni.

Galben de mânie neputincioasă, turcul se supuse. Marcel îi legă zdravăn mâinile şi picioarele cu şnururile perdelei de la pat, apoi urmă:

— Aşa. S-a făcut. Şi acum mi-a venit o idee: o să te duc la ferestruica de acolo şi dumneata o să dai ordin oamenilor să se ducă la ţărm, pentru... Să zicem... un marş de noapte. Le spui că vii şi dumneata numaidecât. Ai înţeles?

— Da...

— Eram sigur! îmi faci impresia unui om foarte deştept... Am băgat de seamă de ieri... Vei executa deci ordinele mele. Drept e că nu ştiu turceşte, dar n-are a face. Vei mai porunci-marinarilor şi ofiţerilor dumitale să nu se apropie sub niciun cuvânt de cabină – lucru foarte important, mai ales pentru dumneata, căci, îndată ce se va apropia cineva, îţi tai beregata. Ai înţeles?

— Nu, nu, nu pot face ce-mi ceri! mai degrabă moart ea decât să-mi calc onoarea în picioare...

— Zău!? Ia te uită, dom’le! Aşa deci! Onoarea! Dar ieri, când ne-ai arestat ca să nu te dăm de gol că ai privit cu îngăduinţă cum îl asasinau pe consul şi ne învinuiai pe noi de omor, nu-ţi călcai onoarea în picioare? Pesemne că onoarea dumitale e somnambulă şi nu iese la iveală decât

noaptea... în sfârşit, destulă vorbă, vrei sau nu să faci ce-ţi spun?

Şi tânărul apăsă niţeluş vârful pumnalului în beregata turcului.

— Mă supun forţei mormăi turcul.

— Ţi-a trebuit cam mult, dar, în sfârşit... Acum să-ţi mai pun şi un căluş în gură şi suntem gata!

— Eu...

Marcel Dunot nu găsi de cuviinţă să-i răspundă.

Smulse la iuţeală o bucată de perdea şi o vârî în gura turcului; îl înfăşură bine peste faţă şi ieşi din cabină, închizând uşa în urma lui.

Văzu pe punte un colac de frânghie; îl luă, alergă la ventilator şi dădu drumul unui capăt în jos.

Când simţi că trage cineva de frânghie, legă capătul Celălalt de ventilator şi aşteptă. Un foşnet uşor îl înştiinţă că unul din camarazi urca binişor în lungul frânghiei.

„Merge! Merge!” îşi zise el plin de bucurie.

Dar deodată tresări, auzind paşi pe puntea de comandă. Venea cineva.

Marcel Dunot întoarse capul. Văzuse un fes, pe urmă un chip de om, îl recunoscu numaidecât pe ofiţerul care îi adusese la bord.

Cu o mişcare aproape instantanee, tânărul francez se piti după ventilator. Prin întuneric căci norii acoperiseră luna – îl văzu pe ofiţer îndreptându-se spre cabina comandantului.

După câte îndurase Marcel Bunot nu se mai speria de nimic. Printr-un fel de deprindere, era pregătit să facă faţă împrejurărilor.

Nu-şi pierdea defel capul când văzu încotro se ducea ofiţerul. Ştia ce avea de făcut.

Ofiţerul bătu în uşă neprimind niciun răspuns, intră.

Tânărul francez avusese însă grijă să stingă lampa aşa

că turcul se izbi de o masă şi bodogăni câteva cuvinte pe limba lui. În vremea asta Marcel intrase tiptil după el şi-l apucă de gât pe la spate.

Cu un pumn zdravăn în cap, îl ameţi şi-l culcă la pământ; îi vârî apoi şi lui un căluş în gură, îl legă bine şi-şi puse fesul lui în cap.

„Aşa... scăparăm încă de unul...” mormăi el şi alergă la ventilator.

În momentul acela apăru Babouzec. Îi făcu semn să se ascundă după coşul-vaporului, căci ieşise luna din nori şi lumina ca ziua.

Aproape îndată urcară şi ceilalţi doi marinari francezi.

— Acum veniţi după mine, băieţi, şi fiţi cu mare băgare de seamă.

Aceştia îl ascultară.

După ce coborî de pe puntea de comandă, O luă pe coridorul care ducea la cabinele ofiţerilor. Bătu încetişor la prima uşă.

Îi răspunse un mârâit. Fără să zăbovească o deschise şi intră.

Prin ferestruica strâmtă, lumina lunii pătrundea în valuri. Marcel se repezi la pat; ofiţerul se ridicase şi-l privea buimac. Îl ameţi cu un pumn, îl legă, îl înfăşură în pătură şi trase salteaua peste el.

A şasea cabină era goală. Marcel ghici că trebuie să fi fost a ofiţerului care zăcea legat în cabina comandantului. În cea de-a şaptea ofiţerul tocmai se îmbrăca. Auzind uşa deschizându-se, întoarse capul tocmai la vreme ca să-l pocnească Marcel cu pumnul în falcă. Căzu grămadă şi fu şi el legat cât ai clipi din ochi şi acoperit cu pătura.

Tânărul făcu apoi semn tovarăşilor săi să-l urmeze în cabina rămasă goală.

— Pe ofiţeri i-am scos din luptă, le zise el. Ne-a rămas acum echipajul – adică vreo sută de inşi şi o să fie mai

greu. Am cerut comandantului să-i trimită pe uscat, dar n-a vrut. Nu face nimic, am găsit eu ceva mai bun.

Tu, Babouzec, şi cu Verron o să vă duceţi la santinela de la pupă şi faceţi cum ştiţi ca să scăpăm de el. Voi, Migneardeau şi Bourdoun, luaţi-l pe celălalt în primire, pe urmă veniţi toţi patru la catargul de misenă să vă spun ce mai e de făcut. Vreau ca peste un ceas canoniera să fie în mâinile noastre. Ne-am înţeles, nu-i aşa?

Uimiţi de îndrăzneala tânărului, cei patru marinari plecară să îndeplinească ordinele, pe când Marcel deschise un dulap, scoase o uniformă nouă de-a ofiţerului şi se îmbrăcă.

Se privi în oglindă şi zâmbi văzând că-l prinde de minune.

Ieşi din cabină, închise uşa după el şi se îndreptă spre compartimentul maşinilor, unde dădu de un maşinist care moţăia pe o ladă. Cu o repeziciune uimitoare Marcel îi dezlegă turbanul, îl legă zdravăn cu el şi-i puse un căluş în gură, apoi porni mai departe să caute ce îi trebuia.

Găsi aproape numaidecât un dulap mare de fier în care se aflau diferite produse chimice care serveau la curăţitul cazanelor, unsoare pentru maşini, bucăţi de pucioasă pentru dezinfectarea vasului etc.

Luă în spinare un sac cu pucioasă, altul cu mangal şi urcă pe punte cu ele.

Îşi găsi tovarăşii lângă catargul de misenă.

— S-a făcut? întrebă el punând sacii jos.

— Oho, şi încă la iuţeală, răspunse Mignardeau. L-am trimis să facă de santinelă la rechini!

— Noi l-am strâns de gât cu o funie şi l-am lăsat să spânzure cu picioarele în jos de bord zise Babouzec.

— Nu trebuia să-i ucideţi, făcu Marcel cam nemulţumit, dar, în sfârşit...

— Zău? Dar ei ce aveau de gând să ne facă? Gândeşti

că voiau să ne mângâie, ai? Numai de mi-ar mai cădea vreo câţiva în mână, că le arăt eu lor...

— Treaba ta! Acum ascultaţi-mă. Marinarii dorm toţi în postul de echipaj care răspunde la prora vaporului. Ferestrele sunt prea înguste ca să poată ieşi prin ele, deci altă ieşire n-au decât scăricica.

— Vreţi să-i încui înăuntru? Au să spargă oblonul, strigă Mignardeau.

— Ba n-au să spargă nimic, răspunde Marcel. Voi luaţi fiecare câte un drug de fier şi aşezaţi-vă la gura oblonului, să pocniţi în cap pe oricine va încerca să iasă. Scara este îngustă şi nu poate urca decât câte unul.

— Bine, bine, dar cum o să-i faci să iasă? întrebă Mignardeau.

— Nu pălăvrăgind verzi şi uscate ca tine, răspunse Marcel plictisit că-l tot întrerupe.

— Păi... vru să spună Mignardeau.

— Tacă-ţi gura, ori... se răsti Babouzec, care avea o ad**m**iraţie fără margini pentru Marcel Dunot.

— Acu duceţi-vă să vă luaţi drugii şi faceţi cum v-am spus; nu e timp de pierdut, băieţi! îi zori Marcel.

Îl ascultară şi fiecare apucă un drug – erau destule pe punte – apoi se aşezară la gura oblonului, pe când Marcel adusese de la bucătărie câteva cratiţe şi o cutie de chibrituri. Amestecă apoi în cratiţe pucioasa şi manganul şi le dădu foc. Imediat un fum gros şi înecăcios se ridică din cărbunii aprinşi.

— Aţi priceput acum? îi întrebă Marcel pe tovarăşi.

— Da şoptiră ei.

— Bine, staţi să vedeţi ce-o să mai fie, făcu el mulţumit. Trase în piept o gură de aer rece şi cu o îndrăzneală fără margini coborî scara care ducea la echipaj.

Şaizeci de oameni dormeau duşi în hamacurile lor... Marcel puse jos crătiţele cu pucioasă, se duse binişor până

la ferestruicile încăperii, le închise, stinse cele două felinare agăţate în perete şi plecă pe unde venise fără să-l fi simţit cineva.

Dar abia ajunse în vârful scării şi îi auzi pe marinarii turci strănutând, tuşind şi orăcăind în gura mare.

— Gata! zise el tovarăşilor lui, acum băgaţi bine de seamă că nu e de glumă...

Apucă şi celelalte cratiţe cu mangal amestecat cu pucioasă şi le aruncă jos pe scară.

— Acu lăsaţi oblonul să nu iasă fumul! strigă el.

Trântiră iute oblonul şi se aşezaseră toţi patru pe el, pe când Marcel dădu fuga la ventilator şi-l astupă cu o muşama pe care o găsise pe punte.

În clipa aceea se auziră urlete şi răcnete pe scară şi oblonul fu zguduit cu putere.

— Lăsaţi-i să iasă! strigă Marcel şi se aşeză şi el cu un drug de fier în mână lângă ceilalţi.

Oblonul zbură din balamale, şi, în mijlocul unei trâmbe de fum roşu se iviră capetele turcilor pe jumătate asfixiaţi.

Văzându-i în starea aceea, lui Marcel i se făcu milă, lăsă jos drugul şi strigă tovarăşilor săi:

— Să nu daţi în ei! Lăsaţi-i să iasă unul câte unul...

Bagă de seamă, Mignardeau... un gest dacă faci, te ucid pe loc!

Ce urmă fu ceva nemaipomenit. Înţepenit în picioare lângă scară Marcel” Dunot îi apuca pe marinarii turci, îi ridica în sus ca pe nişte fulgi şi-i arunca peste parapetul vasului la trei patru metri în mare.

Unul, doi, trei, zece... toţi... până la cel din urmă

Neobosit, cu ochii ieşiţi din orbite, cu muşchii lui formidabil încordaţi, Marcel Dunot îi aruncă el singur în mare pe toţi cei şaizeci şi şase de marinari turci. Nenorociţii, aproape sufocaţi, înnebuniţi de groază, văzând pe unul pe care îl credeau de-al lor apucându-i cu

brutalitate mai că nu cutezau să se împotrivească; afară de vreo zece, cincisprezece dintre ei, pe care Marcel i-a ameţit cu câte un pumn.

— Alergaţi la scara care coboară la apă şi nu lăsaţi pe nimeni să urce la bord! strigă el lui Babouzec.

Precauţiunea era de prisos, căci zeci de rechini înconjuraseră canoniera şi-i sfâşiau pe cei azvârliţi în mare. Cu mare greutate vreo douăzeci de turci, folosindu-se de faptul că rechinii erau ocupaţi – ca să zicem aşa – să-i înghită pe camarazii lor, reuşiră să ajungă înot la ţărm.

Când văzu că nu apare nimeni, Marcel îşi şterse cu mâneca sudoarea de pe frunte şi le zise lui Mignardeau şi Bourdoun care stăteau lângă el:

— Voi coborâţi la maşini şi aţâţaţi focul la cazane ca să putem pleca peste un ceas. Hai, repede, că nu e vreme de pierdut!

— Las pe noi, domnule Dunot!

Marcel se duse să vadă ce fac Babouzec şi Verron, pe care îi postase la scară ca să nu lase pe nimeni să urce la bord.

Aceştia fuseseră însă destul de deştepţi şi traseră scara sus, lăsându-i pe rechini să se ospăteze în voie.

— Săracii! Or fi ei turci, dar parcă tot mie milă că-i mănâncă rechinii! făcu Verron privind peste parapet.

Pe mare, ţipetele conteniseră, dar cei care reuşiseră să ajungă la mal, răcneau cu disperare.

— La lucru, băieţi! N-am isprăvit încă! zise Marcel celor doi francezi.

Nici n-o să treacă o jumătate de ceas şi o să ne pomenin cu toate luntrile şi bărcile de pe mal pe cap.

Deci, grăbiţi-vă! Ne trebuie cel puţin două ceasuri până să avem destulă presiune, ca să putem pleca.

Trebuie să le ţinem piept aceste două ceasuri. Noroc că avem tunuri la bord. Magazia cu muniţii trebuie să fie la

pupa. Am văzut la proră două tunuri de 75 care o să ne prindă foarte bine. Duceţi-vă de-mi căraţi câteva obuze, dar de cele de 75, băgaţi de seamă să nu vă înşelaţi... de 75...

— Lasă, domnule Dunot, că nu degeaba am fost eu tunar în armată.

— Bravo băiatule! Acum, repede că n-avem vreme de pierdut...

Urletele şi răcnetele de pe mal creşteau din ce în ce. Băştinaşii arabi, treziţi din somn, alergaseră la ţărm şi zbierau şi ei acum cât puteau, în rând cu turcii scăpaţi de colţii rechinilor.

Luna lumina ca ziua. Marcel, urcat pe puntea de comandă, vedea tot ce se petrecea pe mal. Zări vreo zece bărci lunguleţe încărcate cu marinari.

— Aşa! Las că vă facem noi o primire să ne ţineţi minte! mormăi el şi coborî la ceilalţi care încărcau tunurile.

L-am trimis pe Verron să care obuze; n-am nevoie de el la încărcat, zise bretonul. Să poftească dumnealor acum, că le arăt eu lor...

— Uite-i... lasă-i însă să vină mai aproape, făcu Marcel Dunot, care vedea bărcile înaintând.

Aşa. Voiau să ne spânzure! Bine. O să vadă ei acum că nu spânzuri cu una cu două un francez... bodogăni Babouzec cuprins de frigurile bătăliei care se pregătea.

Aplecat peste tun, foarte calm, marinarul trase un obuz care cutremură canoniera şi căzu apoi în mijlocul unei bărci încărcate cu vreo douăzeci de inşi. Spintecată în două, barca se scufundă într-o clipă, lăsând în loc apa înroşită de sângele celor morţi sau răniţi.

— Una la mână. Făcu mulţumit bretonul. Ei, ce zici, domnule Dunot, aşa că nu te fac de ruşine?

— Acum, e rândul meu, răspunse Marcel încercând celălalt tun.

Obuzul porni, zbură peste o barcă şi nimeri pe cea care venea după ea.

— N-a fost rău... Zise Babouzec, ca unul care se pricepea.

— De, fac şi eu ce pot!

Babouzec îşi încărcase iar tunul şi trase iar. Cele două tunuri descărcate la intervale regulate, scufundară toate bărcile.

O singură barcă reuşise să se întoarcă la mal, şi arabii care se aflau în ea o luară la fugă.

— Socot că am scăpat, de ei, zise Verron care venea cu încă trei obuze în spinare.

— Aşa cred şi eu, răspunse Babouzec zâmbind. Nici n-ar mai avea cine veni, rechinii i-au mâncat, aproape pe toţi.

— Deocamdată au să ne lase în pace, adăugă Marcel.

Acum mai avem şi altele de făcut. Tu Verron du-te jos la cazane şi ajută-i pe Bourron şi Mignardeau să dea presiune, iar tu, Babouzec, hai cu mine.

Fără să-i ceară vreo lămurire, atât de mare era încrederea pe care o aveau în el, cei doi marinari îl ascultară numaidecât.

— Închide uşa, băiatule, zise Marcel, şi să vedem ce facem cu prizonierii.

Intră în cabina comandantului şi aprinse lampa.

— Babouzec, porunci Marcel tovarăşului său, dezleagă-l şi scoate-i căluşul din gură.

Bretonul îl ascultă.

— Aşa. Acum să stăm puţin de vorbă, domnule comandant, începu Marcel bucuros. Ieri ai vrut să ne spânzuri deşi ştiai că suntem nevinovaţi.

Nu-ţi port pică pentru asta, crede-mă, dar fiindcă pentru moment „noi” suntem stăpânii vasului, te înştiinţez că-ţi vom plăti cu aceeaşi măsură. Vei fi spânzurat şi încă

fără zăbavă.

— Glu... glumeşti?! bâlbâi căpitanul. O să te coste scump.

— Te întreb, dragă domnule comandant, de care catarg vrei să fii spânzurat. Hai răspunde!

— Locuitorii oraşului mă vor răzbuna... Peste un ceas vor fi la bord, şi moartea voastră va fi de o mie de ori mai grozavă decât pedeapsa pe care v-o hotărâsem eu.

— Pedeapsa pe care ne-o hotărâseşi dumneata! repetă Marcel râzând în hohote. Ştii că ai haz, zău aşa!

Dar nu trebuie să contrazicem un condamnat la moarte... Atunci, ne-am înţeles: vei fi spânzurat de catargul cel mai mare, iar domnul de colo (arătând spre ofiţerul care zăcea pe covor), de catargul misenei.

Babouzec ajută-mă să-i transportăm pe aceşti doi domni la piciorul catargului...

— Împuşcaţi-ne mai bine! Nu ne spânzuraţi ca pe tâlhari... strigă ofiţerul întins pe covor.

— Dar voi n-aţi vrut să ne spânzuraţi? Hai, Babouzec...

Cei doi ofiţeri, care tremurau de groază, căutând totuşi să păstreze o atitudine demnă, fură duşi pe punte. Marcel luă o funie, care atârna la un catarg, făcu un laţ, îl puse în jurul gâtului comandantului şi zise:

— Gata! Trage Babouzec!

Bretonul puse mâna pe funie.

— Stai niţel, prietene, râse Marcel, apoi, întorcându-se spre ofiţerii care îl priveau cu ochi rătăciţi zise: Dragă domnule comandant am vrut să te fac să simţi bucuria pe care o are cineva când e dus la spânzurătoare. Poate că o să-ţi servească mai târziu. Prea ţi-era uşor să-i osândeşti pe nevinovaţi la un astfel de chin...

Linişteşte-te, te iert!... Babouzec, lasă frânghia şi vino să dăm drumul balenierei la apă.

Deşi peste măsură de mirat, Babouzec îl ascultă şi se

îndreptară amândoi spre pupa, unde se afla barca în care fuseseră aduşi la bord.

O dezlegară şi o lăsară jos cu macaraua.

— Acum du-te şi vezi dacă maşina a fost pusă sub presiune şi vino sus pe puntea de comandă de-mi spune, porunci Marcel marinarului.

Într-o clipă acesta fu îndărăt.

— Gata! Mignardeau zice că putem pleca, strigă el vesel.

— Bine. Acum, hai cu mine!

Cei doi tineri – Babouzec avea numai douăzeci şi cinci de ani – se duseră şi ridicară ancora.

— Aşa, deci! făcu Marcel. Vântul suflă dinspre uscat, deci nu riscăm să fim împinşi spre coastă. Acum să-i coborâm pe ofiţeri în barcă şi să-i lăsăm să se ducă încotro or vrea. Să se descurce singuri pe urmă cu arabii din Koufounda.

Alergară la cei doi ofiţeri de pe punte, îi lăsară în barcă, îi scoaseră şi pe ceilalţi din cabine, le dădură şi lor drumul în balenieră, apoi Marcel Dunot le strigă cu ironie:

— La revedere, domnilor, şi vă rog să primiţi mulţumirile mele pentru serviciul pe care ni le-aţi făcut!

Vasul dumneavoastră e cam vechi, nu-i vorba, dar nu face nimic, merge şi aşa. Am fi putut să vă spânzurăm fără pic de remuşcări, vă lăsăm însă să vă bucuraţi de ospitalitatea acestor blajini şi paşnici locuitori ai Koufoundei.

— Au să ne omoare!

— Luaţi-ne cu voi!

— Suntem prizonierii voştri!

— Au să ne sfâşie! strigau ei cu disperare.

Perspectiva de a se găsi faţă în faţă cu cei pe care comandantul turc îi numise oameni atât de cumsecade nu încânta de fel.

— Mai bine împuşcaţi-ne! strigă unul din ofiţeri.

— Îmi pare foarte rău, dar nu se poate! răspunse Marcel Dunot cu mândrie.

Apoi, dintr-o săritură fu pe puntea de comandă şi strigă prin porta voce, jos, la maşini:

— Daţi-i drumul, băieţi!

Mignardeau, care era de meserie fochist, puse maşinile în mişcare şi vasul se îndepărtă încet spre larg.

— Cârmeşte spre sud 37 vest, porunci Marcel lui Babouzec care se aşează la cârmă şi îndreptă canoniera încotro îi spusese Marcel.

Acesta coborî de pe punte, se duse la tunuri, unde unul din ele rămăsese încărcat şi-i îndreptă ţeava spre uscat.

Marcel Dunot slobozi obuzul, care explodă cu o văpaie roşie, înlăturând pentru o clipă lumina palidă a zorilor.

Acesta fu ultimul rămas bun pe care îl transmitea tânărul francez coastei arabe.

Se întoarse apoi agale pe punte şi intră în cabina comandantului.

Găsi într-un dulap registrele de bord, scrise în turceşte şi franţuzeşte, şi din ele află că vasul pe care puseseră stăpânire se numea „Assar-I-Hair”.

Mulţumit că ştia în sfârşit numele canonierei, luă un ochean şi ieşi pe punte. Văzu pe mal pe arabi agitându-se pe când ofiţerii turci din balenieră se dezlegaseră unii pe alţii şi stăteau să se sfătuiască probabil ce să facă.

Marcel coborî la cazane. Goi până la brâu, Verron şi Bourdon vârau cărbuni în cuptoare, în vreme ce Mignardeau, grav şi solemn, supraveghea funcţionarea maşinilor.

— Cum stăm? îl întrebă tânărul.

— Bine. Avem cărbuni pentru trei zile. Vasul e o rablă, dar merge şi asta e principalul.

— Acum e vorba încotro s-o luăm. Să-şi spună fiecare

părerea.

— Păi... eu spun ce spui dumneata, domnule Dunot.

— Şi eu! strigă Verron

— Eu tot aşa! făcu Bourdon.

— Ideea mea, urmă Marcel zâmbind măgulit, e să mergem până în apropiere de Djibouti; să scufundăm vasul şi să ne ducem cu barca la mal; ajunşi în oraş, să spunem că suntem naufragiaţii de pe „Erymanth” fără să pomenim de cele ce ni s-au întâmplat. Fiindcă, la urma urmei, ce am făcut noi e curată piraterie.

— Uiţi pesemne că turcii voiau să ne spânzure, mormăi Mignardeau.

— Aşa e, ne-ar fi însă greu s-o dovedim şi s-ar putea prea bine să ne trimită la ocnă, dacă nu mai rău...

— Zău? Păi atunci e păcat să mai fie omul cinstit! făcu Verron necăjit. Parcă noi ce am făcut decât să ne apărăm viaţa!

— Da, da, aşa e. Eu mi-am spus numai părerea, dacă voi găsiţi că nu e bună n-aveţi decât să-mi spuneţi.

— Am putea vinde vaporul la chinezi, îndrăzni să zică Bourdon.

— Cine dracu’ să cumpere o rablă ca asta? răspunse Marcel ridicând din umeri. Şi apoi cum s-o duci până în China? Suntem prea puţini şi nici cărbuni n-avem.

Tăcură o bucată de vreme, apoi Mignardeau zise:

— Ai dreptate, domnule Dunot. Afurisită treabă. Şi noi care ne credem acum oameni bogaţi.

— Lasă că o să mai avem prilejul să ne îmbogăţim; deocamdată să vedem ce e de făcut. Ajunge un singur om la cuptoare; Verron şi cu Bourdon au să se schimbe cu rândul, pe când eu şi cu Babouzec vom face acelaşi lucru la cârmă, iar tu, Mignardeau, aruncă-ţi din când în când ochii la maşini ca să le ungi la timp. Trebuie neapărat să mergem cu nouă noduri pe ceas; dacă vremea va ţine tot

aşa, sper să fim mâine la Djibouti.

Murmure de aprobare întâmpinară cuvintele lui Marcel.

Acesta, după ce se uită la manometru, se duse iar pe punte. Se stârnise un vântuleţ care încreţea undele, câţiva nouri subţiri se fugăreau pe cerul albastru.

— Du-te de te culcă Babouzec; o să te scol eu când va fi nevoie, îi zise el bretonului.

Marinarul ascultă fără să cârtească. Se întinse jos pe punte şi peste puţin timp, Marcel îl auzi sforăind.

„Assar-I-Hair” îşi vedea de drum; coasta Arabiei se zărea acum ca o dungă viorie în depărtare.

La amiază, Marcel Dunot, care găsise un cronometru şi un sextant în cabina comandantului, constată că vaporaşul înainta cu opt noduri şi jumătate pe oră. Îl trezi pe Babouzec şi se duse să vadă ce face Mignardeau şi Verron. Îi găsi mâncând lângă bucătărie.

Toată ziua şi toată noaptea următoare, canoniera îşi urmă calea fără niciun incident. Se întâlniră cu vreo cinci vapoare care îi salutară aplecând pavilionul fără să ştie că salută un vas fără naţionalitate, pilotat de cinci francezi fără căpătâi.

A doua zi dimineaţă, pe la ora patru, Marcel, care se culcase la miezul nopţii, se aşeză la cârmă în locul lui Babouzec. Se pomeni în curând cu Mignardeau cam posomorât la faţă.

— Ce e, s-a întâmplat ceva? îl întrebă el.

— De întâmplat nu s-a întâmplat nimic, dar nu mai avem cărbuni decât până la amiază. Mai e mult până la Djibouti?

— De, ştiu şi eu! Ne cam ţine-n loc curentul. Vezi insulele de acolo? Sunt insulele Fansan şi vin cam la jumătatea drumului între Koufounda şi Djibouti, unde abia putem ajunge mâine dimineaţă, în cel mai bun caz.

— Atunci, ce e de făcut? Ce-ar fi să ne întindem

pânzele?

— Catargele sunt prea mici şi ne-ar ţine mai mult în loc. Şi-apoi, nu e vânt; dacă oprim maşina, curentul ne va târî iar pe coasta Arabiei.

— Asta ne-ar mai trebui! mormăi Mignardeau. N-ar fi mai bine să dăm naibii rabla asta şi să încercăm să ajungem cu barca pe uscat?

— Care? La răsărit e Arabia, adică pustiul. Foarte mulţumesc! La apus e coasta Nubiei, care e şi ea tot un pustiu...

— Păi... n-am făcut nimic, dacă e precum zici... mormăi marinarul necăjit.

— Cam cât crezi că ne-ar ajunge cărbunii pe care îi mai avem! îl întrebă Marcel.

— Până pe la amiază nu mai mult.

— Eşti sigur?

— Cum să nu fiu? M-am uitat de trei ori în magazie.

Marcel se scărpină în cap.

— Tu ştii să manevrezi la cârmă? îl întrebă el apoi pe Mignardeau.

— Da.

— Atunci stai niţel aici până mă întorc. Drumul e spre nord, 40 est. O să mă gândesc eu ce e de făcut.

Marcel intră în cabina comandantului şi se duse de-a dreptul la masă, unde era întinsă o hartă mare a malurilor Mării Roşii.

Se uită câteva minute cu băgare de seamă pe hartă, pe urmă se întoarse iar la cârmă.

— Am găsit punctul în care ne aflăm, îi zise el lui Mignardeau. Suntem la vreo şaizeci de mile de Massaonah, o colonie italienească. Cu nouă noduri pe ceas putem fi acolo pe la orele unsprezece, înainte de amiază.

— Şi o să părăsim vasul?

— Nu. Italienii sunt oameni bănuitori; au să ne ceară

lămuriri, acte, o grămadă de fleacuri. Am eu altă idee; o să încărcăm, pur şi simplu, vasul cu cărbuni.

— Păi... De unde o să luăm bani? Şi apoi, parcă n-au să vadă numaidecât după mutra noastră că nu suntem turci?

— Nu se ştie! O să fac eu în aşa fel ca să nu bage de seamă; lasă pe mine! O să mă împopoţonez cu uniforma de mare ţinută a comandantului şi voi, adică tu şi Verren, veţi fi ofiţerii mei. Bourdon o să facă pe santinela, împiedicând pe oricine ar vrea să urce pe bord. Babouzec vasta la tunuri, care trebuie să fie încărcate, şi dacă vom fi recunoscuţi, cu atât mai rău; vom bombarda oraşul. Sunt însă sigur că nu va fi nevoie.

— Ştii că ideea dumitale e straşnică, făcu Mignardeau entuziasmat. Mă duc să le-o spun şi camarazilor...

— N-ai decât, dar vezi, nu-i trezi dacă dorm, mai e vreme până atunci.

Exact la ora unsprezece, „Assar-I-Hair”, al cărui pavilion otoman flutura falnic în vârful catargului de la pupa, aruncă ancora în rada din Massaonah; aproape imediat, o barcă condusă de doi marinari turci... adică în uniformă turcească (erau Bourdon şi Verron) se desprindea de canonieră şi se îndrepta spre chei. Marcel Dunot, chipeş în uniforma lui plină de fireturi şi decoraţii, stătea fudul în barcă şi privea sever înaintea lui.

— Vâsliţi, băieţi, îşi îndemnă el tovarăşii, să nu ne creadă cine ştie ce nepricepuţi în meserie. Nu strica să-mi fi pus o barbă falsă, că prea n-am mutră de comandant la vârsta mea! Dar nu face nimic, în marina turcească avansează omul repede...

Barca acostă la ponton.

Cu un gest ameninţător, Marcel Dunot dădu la o parte nişte zdrenţăroşi care se înghesuiau în jurul lui şi întrebă un ofiţer italian care tocmai trecea pe acolo:

— Mă rog, domnule căpitan, nu ştiţi unde se află

consulatul Turciei?

Din fericire, ofiţerul vorbea franţuzeşte şi-i răspunse numaidecât:

— Foarte aproape de aici, domnule comandant. Dacă mi permiteţi, o să vă conduc chiar eu până acolo.

— Mulţumesc... foarte drăguţ din partea dumneavoastră, zise Marcel grav, înclinându-se.

Ajunseră imediat în faţa unei clădiri pătrate, deasupra căreia flutura drapelul otoman.

După ce mulţumi încă o dată italianului, Marcel intră fără să şovăie în consulat.

În vestibul îi ieşi înainte un uşier care-l salută până la pământ, spunându-i ceva pe turceşte.

Dar Marcel, care bineînţeles că nu pricepuse nimic, îl dădu cu un gest autoritar la o parte şi păşi atât de semeţ înainte, încât uşierul nu mai cuteză să-l oprească.

Marcel văzu o uşă, o deschise şi intră într-un salon în care nu era nimeni. Văzu altă uşă, o deschise şi pe aceasta şi se pomeni într-un birou unde un individ voinic stătea tolănit într-un fotoliu şi trăgea cu sete dintr-o ţigară.

— Domnule consul, am onoarea să vă salut! zise Marcel cu îndrăzneală.

Ştia că în societatea înaltă din Turcia e obiceiul să se vorbească franţuzeşte.

Consulul sări în sus speriat şi răspunse înclinându-se:

— Bine-aţi venit, domnule comandant! apoi adăugă ceva în turceşte.

— Pesemne că mă întreabă cine sunt, îşi zise Marcel care nu-şi pierdu cumpătul, ci urmă: Vorbiţi-mi franţuzeşte, domnule consul. Am ordine în această privinţă: noul guvern a decretat că limba franceză va fi de acum încolo limbă oficială, dumneavoastră nu ştiţi nimic!

— Nu... nimic.

Marcel se încruntă.

— Cum adică, n-aveţi telegraf? Ce înseamnă neglijenţa asta? Voi raporta acest lucru Excelenţei sale, domnului ministru de externe, de care am fost trimis în misiune.

— Vă... vă rog să... să mă scuzaţi, domnule comandant... Bâigui diplomatul, un biet consul de clasa a patra, care îşi vedea cariera zdrobită, Eu... nu... mi se pare... că, da, da' am primit... circulara despre care-mi vorbiţi. Iertaţi, vă rog... uitasem... Dar binevoiţi de luaţi loc, domnule comandant.

Grav şi solemn, Marcel se lăsă într-un fotoliu pe care i-l aduse consulul şi puse picior peste picior.

Eu sunt, zise el, căpitanul de vas Tewfic ben Kaddour bey, comandantul canonierei „Assar-l-Hair".

— A, nu mai e Mahmud Cheilal bey? îl întrebă cu mirare consulul.

— După cum vezi! Căpitanul Mahmud Cheilal bey a fost rechemat la Constantinopol pentru a da seama de unele neglijenţe în serviciu şi în locul lui am fost trimis eu ca să fac o inspecţie pe coasta Arabiei.

— Da? Şi aveţi de gând să staţi mai mult timp în oraşul nostru? Am putea da o serbare.

— Nu. Am ordine precise, plec imediat. M-am oprit aici pentru a încărca pe vas cărbunii de care am nevoie. Vă rog deci să daţi dispoziţii ca peste un ceas să fie duse la bord câteva tone de cărbuni, restul îi voi completa la Aden.

— Voi... voi face tot posibilul, domnule comandant, şi-mi voi permite să viu să vă întorc vizita la bord.

— Perfect! Acum e ora douăsprezece: la cinci, cel mai târziu, trebuie să ridic ancora... ordin ministerial.

— Fiţi sigur că ordinele dumneavoastră vor fi executate, domnule comandant, şi, fiindcă e vremea prânzului n-aţi vrea să-mi faceţi cinstea să luaţi masa cu mine?

— Regret dar când sunt în inspecţie mănânc

întotdeauna la bord, cu ofiţerii mei. Aşadar, mă bizui pe dumneavoastră, domnule consul şi vă rog să nu uitaţi: la orele cinci trebuie să ridic ancora. Ne-am înţeles, nu-i aşa?

— Voi da imediat ordin, domnule comandant şi...

— La revedere, la revedere... îi tăie Marcel vorba şi se ridică ţanţoş din fotoliu.

Salută pe diplomat, păşi spre uşă şi ieşi fără să se mai uite înapoi.

Când ajunse pe chei sări repede în barcă şi le zise lui Bourdon şi Verron care îl aşteptau.

— A mers strună, băieţi! Am vorbit cu consulul. Peste două ceasuri sper că vom avea cărbunii la bord. Pe urmă... tot înainte!

Cei doi marinari vâsliră mai cu putere şi în curând barca ajunsese la canonieră.

Consulul Turciei se ţinu de cuvânt.

La ora trei fix două bărci cu cărbuni traseră lângă „Assar-I-Hair”.

În mai puţin de două ceasuri cărbuni fură descărcaţi de hamali arabi pe canonieră, sub supravegherea lui Marcel Dunot şi a tovarăşilor săi.

Când totul fu gata, tânărul aruncă hamalilor punga plină cu bani pe care o avea de la Semenof şi canoniera ieşi în larg.

— Părerea mea e să nu acostăm la Djibout, zise Marcel marinarilor săi. E mai mult ca sigur că de la Massaonah consulul turc va telegrafia la Constantinopol trecerea noastră pe acolo şi se va descoperi adevărul, ceea ce nu ne convine defel. Ar fi deci mai bine să acostăm în vreun mic port al Indiei unde nimeni nu ne va căuta pricină. Cărbuni avem acum din belşug. Voi ce ziceţi?

— Cum vrei dumneata, răspunseră francezii în cor...

— Foarte bine. Tu, Mignardeau, dă presiune maşinii ca să ieşim cât mai repede din Marea Roşie, pe urmă, odată

ce vom ajunge în Oceanul Indian, nu avem a ne mai teme. E vorba de cel mult treizeci de ore.

Mignardeau, Verron şi cu Bonrdon coborâm numaidecât la maşini şi peste puţin timp un fum gros ieşea **pe** coşul canonierei.

Ştim că Marcel îl sfătuise pe maşinist să dea cea mai mare presiune, vasului. După două ore de la plecarea din Massaonah Mignardeau veni la Marcel şi-i zise cam îngrijorat:

— Nu ştiu ce să fac: am dat cea mai mare presiune maşinii, dar merge prea încet, ar trebui să închid supapele.

— Doamne fereşte! strigă Marcel care ştia ce mai păţise o dată, când explodase cazanul. Înaintăm cu peste zece noduri pe oră; ne ajunge!

„Assar-I-Hair” trecu spre seară pe la capul Hanfilah şi a doua zi dimineaţă lăsă în urmă insulele Hanich fără să-l supere cineva.

Pe la apusul soarelui, canoniera” intră în strâmtorile Bab-el-Mandeb, apoi se îndreptă spre golful Aden.

Crezând că italienii nici gând n-aveau să-i urmărească, Marcel Dunot puse să micşoreze viteza ca să poată economisi cărbunii.

De altfel, noaptea aceea şi ziua următoare trecură fără niciun indiciu. Canoniera se încrucişă în drum cu trei vapoare, fu întrecută de alte cinci şi nimeni nu o luă în seamă.

De la Aden îşi urmă calea pe lângă coastele Arabiei.

După o amănunţită cercetare a hărţii, Marcel hotărî să acosteze în Persia şi să vândă canoniera.

A treia zi de la plecarea din Massonah, Marcel care stătea pe puntea de comandă, zări un fum gros în direcţia sud.

Era de la un vapor care se apropia în grabă.

Tânărul francez văzu prin ochean că vasul era un mic

crucişător.

Uitându-se pe hartă, înţelese că direcţia pe care o luase crucişătorul ducea spre coasta de sud-vest a Arabiei; maluri pustii unde nu se afla niciun oraş.

Deşi crucişătorul înainta cu o „viteză potrivită, se apropia mereu de „Assar-I-Hair”.

— Nu cumva o fi un vas turcesc? murmură Marcel privind iar prin ochean.

Află îndată cum stau lucrurile. Un fum gros apăru în prora vasului misterios şi se auzi o bubuitură de tun. Crucişătorul trăgea în aer, în limbajul marinăresc: „Stopaţi imediat”.

Marcel alergă la gura ventilatorului care răspundea la maşini şi strigă înăuntru:

— Suntem urmăriţi de un vas turcesc! Luaţi bine seama la manevră!

Crucişătorul era într-adevăr un vas otoman.

Să lămurim acum ce se întâmplase:

Îndată după vizita căpitanului Tewfic ben Kaddour bey – sau mai bine zis Marcel Dunot – consulul Turciei la Massaonah expediase o cablogramă la Constantinopol pentru a face cunoscută vizita neaşteptată a canonierei în localitate.

Din nenorocire însă, ofiţerii turci de la Koufunda ajunseseră la Djeddah de unde telegrafiaseră imediat furtul canonierei. De cum află de prezenţa lui „Assar-I-Hair” la Massaonah guvernul turc dădu ordin telegrafic crucişătorului „Medjidieh”, care se afla la Kurrachee, să pornească imediat în urmărirea canonierei şi să pună mâna cu orice preţ pe vas, care era pilotat de nişte misterioşi piraţi francezi.

„Medjidieh” plecase îndată ce primise telegrama, îndreptându-se spre vest.

Se afla la trei mile sud când zărise canoniera şi porni s-

o urmărească.

Marcel Dunot nu-şi pierdu cumpătul.

— Daţi mereu presiune maşinii şi fiţi gata de stopat când vă voi spune eu, comandă el prin ventilator.

— Înţeles! răspunse Mignardeau.

Cu o lovitură de picior, Marcel îl deşteptă pe Babouzec care dormea pe punte şi-i zise:

— Ia codul internaţional al semnalelor, caută „Ce doriţi?” şi ridică-l pe catarg.

— Pentru ce? întrebă bretonul frecându-se la ochi buimac de somn.

— Uite colo, dobitocule! Nu vezi că ne urmăreşte un vas turcesc? Ce dracu’, ţi-s urechile astupate ori eşti surd? N-ai auzit că au tras ordonându-ne să stopăm? Trebuie să-l hărţuim până s-o înnopta, m-ai înţeles? Semnalează „Ce doriţi?” numaidecât...

Babouzec alergă la cabină, luă codul internaţional – un volum mare şi gros unde sunt trecute diferitele combinaţii de steaguri – fiecare corespunzând unei fraze sau unui cuvânt – şi începu să caute.

Pe când căuta „Mejidieh” se apropia mereu şi trase un al doilea tun.

— Mai repede, Babouzec! strigă Marcel.

Bretonul, găsind în sfârşit semnalul, scoase trei steaguri din ladă şi le ridică în vârful catargului de misenă.

Răspunsul fu imediat şi lămurit: crucişătorul descărcă un obuz care căzu în mare la o sută de metri de Assar-I-Hair.

— Ei, drace, lucrul devine serios... făcu Marcel îngrijorat dar calm.

Se apucă apoi să cârmească vasul în zigzag ca tirul crucişătorului să dea greş.

— Babouzec, du-te jos la maşini şi spune-i lui Mignardeau să se pregătească de stopat, apoi celorlalţi să

vâre cât mai mulţi cărbuni în cuptoare, pe urmă să vină sus pe punte, zise el marinarului. Veţi lăsa apoi baleniera la apă, după ce veţi fi încărcat în ea două butoiaşe cu apă dulce, o ladă cu pesmeţi, un butoi cu slănină şi pânze de schimb pentru barcă. Când va fi totul gata, o luăm la sănătoasa şi tragem clapa turcilor. Nu mai e mult până să se însereze şi pe întuneric o să putem fugi lesne, vorba e să putem rezista până atunci.

Cârmind brusc, Marcel se abătu deodată din cale, iar un obuz-căzu chiar în locul unde fusese mai înainte canoniera.

Zâmbi mulţumit de sine. Dădu drumul cârmei, luă codul de semnale şi, găsind ce căuta, înălţă trei steaguri care spuneau: „Stopăm!”. Cârmi iar vasul şi strigă prin ventilator jos la maşini:

— Mai repede! Toată viteza la maşini şi pregătiţi-vă să daţi înapoi!

Un al treilea obuz căzu atât de aproape de canonieră încât stropii de apă stârniţi de proiectil se risipiră pe punte.

— Mai repede! răcni el marinarilor care încărcau proviziile în barcă.

— Acum! mai avem de adus lada cu pesmeţi şi suntem gata, răspunse Babouzec.

— Bine. Lăsaţi pe urmă barca la apă.

Dar abia sfârşi vorba şi un triunghi de lumină albastră izbucni de pe crucişător şi, după ce se plimbă un moment pe apă, se opri deasupra canonierei pe care o lumină ca ziua.

Soarele asfinţise; razele lui, pierzându-se în zare, mai aruncau o ultimă văpaie peste nişte nori care se fugăreau pe cerul cenuşiu, presărat ici-colo cu stele.

Încă vreo câteva minute şi va fi noapte.

Marcel întoarse de câteva ori cârma şi schimbă, iar direcţia vasului. Alte trei obuze căzură în mare în preajma

canonierei.

„Medjidieh” era acum la nicio mie de metri.

— Proşti ochitori! făcu Marcel zâmbind. Barbouzec, mai aveţi mult?

— Gata! răspunse bretonul.

— Bine. Să stea câte un om la macara că vin şi eu îndată; mă duc să-i spun numai ceva lui Mignardeau. Aşezaţi până atunci catargul ca să-i putem pune pânza imediat ce vom fi în larg.

— Bine! strigă Babouzec.

Obuzele curgeau acum cu nemiluita şi din ce în ce mai aproape de canonieră, cu toate că Marcel cotea mereu, când la dreapta, când la stânga.

Se aplecă peste ventilator şi strigă:

— Atenţiune, Mignardeau... M-auzi!

— Da.

— Deschide supapele, dă vasul îndărăt şi vino sus. Ai priceput?

— Da.

Se întunecase aproape brusc, după cum se întâmplă în regiunile tropicale. Lumina orbitoare a reflectorului electric de pe „Medjidienh” trasa o dâră sclipitoare pe apă.

Marcel întoarse cârma spre tribord, coborî de pe puntea de comandă şi alergă spre balenieră. N-apucă să ajungă până acolo şi o zguduitură grozavă clătină vasul. În momentul acela sosea şi Mignardeau pe punte.

— Am deschis toate supapele, zise el lui Marcel care aştepta.

— Bine. Acum hai, îmbarcă-te.

— Treci dumneata mai întâi, domnule Dunot.

— Nu, nu, eu sunt căpitanul, trebuie să rămân ultimul. Îmbarcă-te odată, n-auzi? tună el enervat.

Mignardeau n-avu încotro. Se apucă de funia macaralei şi se lăsă în barcă. Marcel îl urmă şi, pe când aluneca în jos

pe frânghie, strigă celorlalţi:

— Tăiaţi funiile.

Bourdon şi Verron, care aşteptau fiecare cu un cuţit în mână, îl ascultară.

Nemaifiind ţinută de nimic, baleniera căzu cu o bufnitură în apă.

Sprinten ca argintul viu, Marcel apucă o cange şi împinse barca la larg.

— Întinde pânzele, Babouzec! porunci el. Voi puneţi mâna pe lopeţi şi vâsliţi din răsputeri.

Cei patru marinari îl ascultară.

Marcel sări la cârmă, o apucă cu o mână, smulse cu cealaltă pânza lui Babouzec şi-i strigă:

Treci şi tu la lopeţi că o aşez eu; apoi cârmi în aşa fel ca barca să nu fie zărită de pe crucişător.

Împinsă de un vânt puternic care sufla dinspre sud-est barca alerga nebuneşte pe apă, pe când obuzele plouau cu nemiluita pe canonieră.

Deodată bubuiturile încetară.

„Assair-I-Hair” înainta foarte încet. Închipuindu-şi probabil că voia să stopeze, turcii îşi încetiniră şi ei mersul. Marcel Dunot văzu o luntre lăsându-se de pe „Medjidien” şi pornind spre canonieră.

— Prea târziu, domnilor! zise el râzând.

În momentul când luntrea era numai la vreo douăzeci de metri de canonieră, aceasta se înclină brusc la babord. Marinarii turci rămaseră încremeniţi.

Vasul stătu un moment aplecat, apoi se scufundă încet, lăsând în urmă o dâră de spumă.

Răcnetele de furie ale celor din luntre se auzea până la fugari.

— Ne-au văzut, dar n-au pus ei încă mâna pe noi. Vâsliţi băieţi! strigă Marcel îndemnându-şi oamenii.

Într-adevăr, la lumina orbitoare a reflectorului, turcii îi

zăriseră pe fugari, dar, spre norocul acestora, trebuiră să zăbovească, până ce luntrea se întoarse la crucişător, ceea ce dădu răgaz balenierei să se îndepărteze. Cum ajunseseră cei din luntre pe punte, crucişătorul se repezi pe urma fugarilor; urmară trei detunături una după alta, dar obuzele căzură la prea mare distanţă de ei ca să-i poată nimeri. Comandantul crucişătorului îşi dădu seama că îşi pierde vremea şi renunţă.

De altminteri, nici nu mai era nevoie, căci baleniera nu mai era decât la mică depărtare de ei.

— Mi se pare că ni s-a apropiat funia de par... făcu Mignardeau resemnat.

— Nu încă! răspunse Marcel. Vântul se înteţeşte. Dacă ţine aşa două ceasuri, suntem salvaţi, numai dacă nu ne-or trimite afurisiţii ăştia de turci cu vreo ghiulea la fund. E posibil, măcar că sunt grozav de neîndemânateci. Nu mai vâsliţi băieţi, ne duce vântul destul de bine.

Cei patru marinari îşi strânseră lopeţile; nici nu mai era acum nevoie de ele. Barca, mânată de briză, aluneca pe unde ca un pescăruş.

Nemaifiind nevoit să stea de veghe la pânză, Marcel scoase din buzunar ocheanul pe care-l luase cu el şi privi în zare căutând să răzbată întunericul.

— Pământ! strigă el deodată. Suntem salvaţi, băieţi!

SFÂRŞIT

EXTRAORDINARE AVENTURI ÎN JURUL LUMII

NISIPUL PIERZĂRII (EL RAML EL HELAHK)

I

Ziua era pe sfârşite. Istovit de o cursă lungă sub soarele arzător, mă întinsesem la umbra cămilei mele, la o mică distanţă de izvor. Ceilalţi membri ai caravanei erau aşezaţi chiar în jurul apei tulburi, rău mirositoare, şi urmăreau cu atenţie torentul nesfârşit de cuvinte al ***khaddamului –*** servitorului – meu Kamil.

Nu pierdeam niciun cuvânt al discuţiei, ba îl ascultam cu o veselie ascunsă pe servitor, care făcea tot ce putea să scoată în relief numeroasele mele calităţi.

— Tu te numeşti Abram ben Sakir, nu-i aşa? îl întreabă el pe negustorul din Murzuk, alături de care se aşezase – şi eşti bogat, nu? Cât dai la fiecare om din escorta ta pentru această călătorie?

— Două sute de corişi pe zi – răspunse celălalt fără a se lăsa rugat. Nu-i destul?

— Pentru poziţia ta, bineînţeles. Dar pentru Sidi al meu se schimbă situaţia; el este cu mult mai bogat decât tine. Se numeşte Hagi Karaben Nemsi şi posedă în oazele din ţara sa o mie de cai, cinci mii de cămile, zece mii de capre şi douăzeci de mii de oi dintre cele mai alese. El îmi dă un ***abu noctah*** (piesă de aur) pe zi, astfel că voi fi mai bogat decât tine când mă voi întoarce la ***duarvi – c***oliba – mea.

Ei acum mai poţi să spui ceva?

Lăudărosul Kamil minţea cu neruşinare, căci nu pe zi, ci pe săptămână îi plăteau o piesă de aur, ceea ce reprezenta aproximativ şaizeci de centime pe zi.

Negustorul, care era foarte bogat, îi răspunse:

— Allah dă şi tot Allah ia! Oamenii nu pot fi toţi la fel de norocoşi!

— Ai dreptate! îl aprobă plin de căldură Kamil.

— Stăpânul meu este favorizat de Allah... Ştii tu cât de vestit este numele de Kara ben Nemsi, în toate ţările şi la toate popoarele pământului?... Stăpânul meu poate vorbi cele patru mii cincizeci de limbi ale lumi, cunoaşte cele optzeci de mii de animale şi plante ale pământului; a vindecat până acum zece mii de bolnavi şi omoară leul cu un singur glonţ. Mama lui era cea mai frumoasă femeie de pe pământ, iar mama tatălui său, era numită „mănunchiul virtuţilor”. Cele treizeci şi şase de soţii ale lui sunt cuminţi, fermecătoare şi parfumate ca ambra din florile paradisului; şi-a învins în luptă toţi duşmanii şi glasul său face să tremure chiar pantera neagră; dacă ticăloşii de tuaregi, pe teritoriul cărora ne găsim, ar îndrăzni să ne atace, numai carabina lui cea mică şi miraculoasă ar fi de ajuns să-i pună imediat pe fugă. Uită-te la el! Vezi că are două puşti? Una mare şi alta mică?... Cu cea mare, dintr-o împuşcătură poate dărâma un cort; cu cea mică, poate oricând să tragă de o sută de mii de ori fără să o încarce! Din această cauză este denumită ***bundukije el tikrar – puşcă aut***omată – şi doresc chiar să fim atacaţi de bandiţi, ca să vă puteţi convinge!

— Taci, pe Allah! îl întrerupse pe loc ***şeik el djemali*** – şeful caravanei. Dacă o doreşti foarte mult, îl poţi aţâţa pe şeitan, care i-ar aduce pe bandiţi şi atunci am fi pierduţi.

— Pierduţi?! Când este cu noi!... şi eu de asemenea?

Bravul Kamil ar fi continuat mult timp pe tema asta, dar

şeik el Djemali, arătând spre soare, s-a adresat conducătorilor de cămile:

— Iată, soarele se apropie de orizont; este ora rugăciunii. Să aducem laudă lui Allah!...

Rugăciunea abia se sfârşise, când am văzut venind dinspre nord un călăreţ singuratic. ***Hedjinul –*** cămila – lui, era un animal de curse excelent; cât despre armele sale, se compuneau dintr-o puşcă arabă cu ţeava lungă şi două pumnale fixate la încheietura mâinilor cu ajutorul unor brăţări. Acest fel special de a purta cuţitele este foarte primejdios pentru adversar, căci în luptă putea fi prins şi cele două lame îi erau înfipte în spate.

— Salam! a salutat pe noul venit, sărind din şaua înaltă, fără a mai cere cămilei să îngenuncheze. Daţi-mi voie să-mi adăp ***hedjinul*** şi să vă previn de primejdia spre care mergeţi.

Era înfăşurat într-un burnuz alb, a cărui glugă lăsa să i se vadă părul negru, uns, de pe frunte. Înalt şi viguros, avea o faţă ovală, obraji plini, nasul scurt, ochi mici şi bărbia rotundă. Dacă ar fi purtat ***lithamul***, voalul ce nu lasă liberi decât ochii, aş fi jurat că am în faţă un târgui[1].

— Fii bine venit printre noi! a răspuns bătrânul şeik, în timp ce cămila străinului se ducea singură să bea din apa izvorului. Ce voiai să spui pomenind de o primejdie?

— Mă refer la ***imochari***[2] – răspunse omul.

— Vorbeşti de tuaregii? Se află ei oare în drumul nostru?

— Da; şi sunt foarte mulţi; s-au adunat la oaza de la Seghedem.

— Allah! Allah! şi noi tocmai voiam să ne ducem acolo

---

1 Singularul de la tuaregi.

2 Acest cuvânt este sinonim cu acela de tuaregi; ultima denumire este folosită numai de arabi, în timp ce reprezentanţii triburilor jefuitoare se numesc totdeauna între ei *imochari.*

în noaptea aceasta!

— N-o să puteţi. Am făcut parte dintr-o caravană de treizeci de oameni, cu optzeci de cămile; veneam de la Bin Ishaia şi ne credeam în siguranţă; Abia am ajuns la Seghedem, când am fost surprinşi de imochari, care ne pândeau acolo. Numai eu am reuşit să scap...

— Ya valli! strigă bătrânul şeik îngrozit. Numai şeitan i-a scos pe aceşti câini în drumul nostru, fără îndoială că vor rămâne la Seghedem. Ce ne facem? Să aşteptăm aici până pleacă, lângă apa asta infectă?

Omul părea descumpănit de-a binelea.

Abram ben Sakir, negustorul, întrebă cu acelaşi aer descurajat:

— Nu putem ocoli oaza Seghedem?

— Nu, răspunse şeikul. La răsărit, e imposibil de mers căci primul popas unde se găseşte apă se află la trei zile de drum prin ţinuturile tibbuşilor, iar dacă ne întoarcem spre apus, vom fi siliţi să trecem peste munţii Magarat es Suşur – ai grotelor – şi nu cunosc acest drum.

— Dar eu îl cunosc, spuse noul venit.

— Tu? făcu şeikul uimit. Vei fi cumva un ***khabir*** – călăuză? Cunoşti tu ţinutul mai bine ca mine, care sunt de două ori mai bătrân decât tine?

— Da, într-adevăr, sunt ***khabir*** şi vârsta nu contează. Cunosc regiunea, fiindcă am străbătut-o de nenumărate ori. Am fost şi ***khabirul*** caravanei surprinse de imochari şi nu le-aş fi scăpat, dacă nu cunoşteam drumurile deşerturilor. Fac parte din tribul Beni Biah şi mă numesc Omar ibn Amarah.

Tribul arab Beni Biah locuieşte în Fezzan; dar îmi venea greu să-l cred pe cel ce se dădea drept khabir, mai ales că nu-i numea pe tauregi decât imochari, ceea ce un adevărat arab nu ar fi făcut.

— După toate aparenţele, şeikul nu împărtăşeşte

îndoielile mele.

— Ştiu tribul Beni Biah, răspunse el, cunosc bine drumurile de la Burzuk la Bilma şi cred că nu ai fost şi la Magarat es Suşur. Vasăzică, cunoşti munţii grotelor? Şi crezi că vom putea să scăpăm de tuaregi urmând drumul acesta?

— Da. E mai uşor decât crezi. Dacă, plecând de aici, descriem un arc de cerc în jurul oazei Seghedem, lăsăm primejdia în dreapta şi ajungem uşor la Bir Ishaya. Am să vă conduc, căci îmi închipui că şi tovarăşii tăi doresc aceasta.

— Fără îndoială. Stai printre noi şi fii oaspetele nostru; vom mânca şi apoi vom porni la drum, după rugăciunea de seară.

— Sunt gata să vă conduc şi să vă fiu oaspete. Spune-mi însă, cine sunt oamenii pe care îi conduci?

— Ai tot dreptul să ştii asta. Iată, el este Abram ben Sakir, negustorul din Murzuk şi lui îi aparţin servitorii şi cămilele. Dincoace, sunt doi străini care s-au alăturat caravanei noastre. Este Hagi Kara ben Nemsi din ţara apusului şi Kamil ben Sufakah, servitorul său.

Khabirul fixă asupra noastră o privire cercetătoare şi ochii săi sfredelitori se opriră cu asprime asupra lui Kamil:

— Numele tău este Kamil ben Sufakah? Cărui trib îi aparţii?

— Sunt un Beni Bjerar, din ferkah Ichelli, răspunse călăuza mea.

— Şi tu, un musulman, consimţi să serveşti un ghiaur, un necredincios? Ruşinea şi afurisenia să apese pe tine! ***Gehenna*** – iadul – să te înghită!

Scuipă la pământ în faţa lui Kamil, care nu s-a mişcat, căci bravul meu servitor era viteaz numai în vorbe.

Singurul lucru pe care a îndrăznit să-l facă a fost să se întoarcă spre mine, întrebându-mă cu imputare în glas:

— Sidi, cum poţi tu suferi să fie ofensat servitorul tău credincios; tu care eşti erou între toţi eroii şi mânuieşti două puşti?

— Erou între eroi? rânji khabirul cu dispreţ. Cum poate fi erou un ghiaur? Am să-ţi arăt imediat în ce fel se vorbeşte unui astfel de câine împuţit!

Veni spre mine, se opri la trei paşi şi mă fulgeră cu o privire plină de furie.

— Nu te face de râs! i-am spus – Un târgui de teapa ta nu poate provoca teamă.

— Cum? exclamă el surprins. Tu mă iei drept un târgui? Un războinic al imocharilor? Ce te face să crezi aşa ceva?

— Nu mă poate obliga nimeni să-ţi expun motivele. Tu însă poţi să-mi spui de ce ţi-ai continuat drumul spre Bilma în loc să te reîntorci la Murzuk? Pentru ce, în loc să mai pierzi o zi pe drum în direcţia aceasta, nu te-ai înapoiat în grabă, dacă spui că aţi fost atacaţi de tuaregi?

Rămase mut; întrebarea mea îl puse într-o asemenea încurcătură, încât i-au trebuit câteva momente pentru a-şi reveni:

— Pentru că imocharii mi-au tăiat retragerea, răspunse el în cele din urmă.

— Nu era un motiv care să te facă să alergi cale de o zi în direcţia aceasta. Nu cred un cuvânt din povestea ta. Desigur, nu mă îndoiesc deloc că tuaregii sunt ascunşi pe undeva, dar presupun totuşi că nu sunt la Seghedem. Mai degrabă cred că tu vrei să ne împingi în mâinile lor. Tu nu eşti decât emisarul lor, un ***gazuh*** – spion – şi misiunea ta este să ne atragi în cursă. Suntem aşteptaţi în regiunea grotelor, de aceea încerci să ne îndrepţi într-acolo.

Vorbeam cu un accent atât de convingător, încât pretinsa călăuză era uluit de-a binelea. Reuşi totuşi să şi domine tulburarea şi protestă cu violenţă:

Ya Allah! Se poate aşa ceva? M-ai numit gazuh! Eu

gazuh! Şi asta drept mulţumire că vreau să vă scap! Câine! Miroşi ca un hoit mâncat de viermi! Am să...

— Taci, l-am întrerupt eu. Termină cu insultele! Ţi-am suportat până acum ofensele; dar dacă mai pronunţi un singur cuvânt de acest fel, îţi voi tăia pofta de-a mai reîncepe!

A sărit asupra mea, îndepărtând braţele spre a mă cuprinde şi a-mi implânta în spate perfidele lui arme. Pumnalul meu l-a oprit; l-am lovit sub bărbie de jos în sus cu o asemenea forţă, încât a căzut pe spate în nisip. S-a ridicat totuşi îndată şi m-a ochit cu puşca arabă pe care nu o lăsase din mână. Nu am aşteptat să apese pe trăgaci; i-am smuls arma de ţeavă şi, sărind un pas înapoi, am îndreptat-o ameninţător spre pieptul lui:

— Nicio mişcare, puşlama! Sau vei simţi arsura propriului tău glonţ! Mergi mai bine şi cere-i mamei tale o jucărie, care ar fi mai potrivită în mâna ta decât puşca asta!

Am descărcat arma în sus şi am spart-o, lovindu-i patul de o piatră. În faţa acestui spectacol, Khabirul a scos un strigăt sălbatic şi a vrut din nou să se arunce asupra mea. L-am împiedicat să se ridice şi i-am dat un pumn în tâmplă, lăsându-l liniştit, aşa cum i-o promisesem.

Atunci a intervenit şeikul plin de mânie.

— Ce i-ai făcut? mi-a imputat el cu asprime. Te-am primit printre noi cu bunătate şi tu iată cum ne răsplăteşti ospitalitatea; l-ai ucis pe omul care voia să ne salveze!

— Să vă salveze? Spune mai degrabă, că voia să vă piardă. De altfel, este numai ameţit. Te poţi convinge.

Şeikul îngenunche lângă omul leşinat şi se convinse repede că aveam dreptate. M-am tras deoparte, lângă cămila mea, simţind atmosfera ostilă. Crepusculul coborâse, Kamil, l-a luat deoparte pe negustor şi i-a spus verzi şi uscate despre mine. Acest fapt dădu roade, căci

peste puţin Abram ben Sakir veni, cerându-mi protecţie în caz de primejdie.

Se îndreptă apoi şi curând veni ora rugăciunii de seară.

Oamenii îngenunchează cu faţa spre Meca, ducându-şi mâinile umede la frunte şi la piept...

II

Când rugăciunea de seară se sfârşi, şeikul el Djemali se ridică şi le ordonă oamenilor să încarce cămilele pentru plecare.

— În ce direcţie? întrebă negustorul.

— Către grote, se înţelege! răspunse celălalt.

— Nu ar fi mai bine să ne continuăm drumul până la oaza Seghedem?

— Spui asta pentru că acest Kara ben Nemsi doreşte să meargă acolo?

— Da.

— Dacă tu dai mai multă importanţă părerii unui ghiaur decât unui drept-credincios, mergi unde pofteşti; nimeni nu te reţine. Noi însă vom face un ocol prin munţii grotelor, fiindcă viaţa ne este mai scumpă decât prostia unui necredincios.

— Servitorii trebuie însă să mă urmeze.

— Trebuie? Nu sunt sclavi, ci oameni liberi; tu i-ai angajat pentru a asculta de mine. Întreabă-i...

Arabii au fost invitaţi să-şi exprime părerile. Cu toţii, afară de servitorul meu, erau de partea Khabirului.

Abram ben Sakir a venit la mine, cerându-şi iertare şi m-a implorat să nu-l părăsesc. Tocmai când pleca, am auzit zgomot de paşi ce se apropiau dinspre apus şi curând am văzut un grup de ***mehari*** apărând în noapte.

Noii sosiţi ne-au observat şi o voce puternică s-a auzit prevenindu-i:

— Vakkif, opriţi! E cineva la izvor! Luaţi-vă armele!

Bătrânul şeik el djemali – şeful caravanei – a răspuns împăciuitor:

— Allah să fie cu voi! Fiţi liniştiţi, căci nu suntem nici războinici, nici briganzi, Puteţi veni să vă adăpaţi cămilele!

— Sunteţi o ***kaffiluh*** – caravană de comerţ?

— Da.

— De unde veniţi şi unde mergeţi?

— De la Bilma la Mnrzuk.

— Câţi sunteţi?

— Paisprezece.

— Feriţi-vă! Dacă ai minţit, capul nu-ţi va mai sta pe umeri!

Cei sosiţi au înaintat apoi cu precauţie. Şeful lor venea înainte, la mai multe lungimi de cămilă. A inspectat locul şi le-a strigat apoi oamenilor săi:

— Este adevărat sunt numai paisprezece. Nu avem a ne teme, înaintaţi

Folosea limba arabă într-un fel ce făcea să se presupună că este un ***telat***[3]***.***

Străinii au coborât de pe cămile şi am putut să-i număr; erau douăzeci. Probabil că aveau cu ei o femeie sau o fată, căci una dintre cămile purta o ***taştirvan*** – litieră uşoară de bambus cu văluri, ce avea, mai ales în timpul nopţii, un aspect deosebit de romantic.

Şeik el Djemali l-a salutat pe şeicul lor:

— Salam aleikum! Vezi, că nu ai de ce să te temi din partea noastră; şi mă vei ierta dacă acum te întreb: voi cine sunteţi?

— Suntem tibbuşi din tribul Beşad, a răspuns omul cu un accent de mândrie. Mergem la Abo.

— Tribul Beşad? Atunci sunteţi inamicii de moarte ai tuaregilor din Asben?

---

3 Persoană din neamul tibbuşilor.

— Da, suntem duşmanii lor; Allah să-i nimicească!

— Şi veniţi de la vest, unde locuiesc ei?

— Da, de acolo venim.

— Atunci trebuie” să fiţi foarte bravi! Când un număr aşa de mic de războinici înfruntă primejdia teritoriului inamic...

Şeikul a fost întrerupt de o chemare ce venea din ***taştirvan***; o voce pronunţase câteva cuvinte pe care nu le-am înţeles. Pesemne că erau în berberă; dar cum nu cunoaştem decât dialectul Beni Mezab Berber, am presupus că era vorba de limba tuaregilor.

Fapt straniu, abia răsunase chemarea, când khabirul, care îmi inspirase atâta neîncredere, s-a apropiat repede de taştirvan şi a spus câteva cuvinte la fel de neînţelese. O voce de femeie sau de copil a răsunat din spatele perdelei.

Şeful tribbuşilor a intervenit; înaintând câţiva paşi, l-a luat pe khabir de braţ şi l-a tras înapoi.

— Ce te bagi tu aici? De ce te-ai apropiat ***de omm bent***, când ştii că nu este permis? a întrebat el cu mânie. Stai la distanţă!

Omm bent înseamnă în arabă mama fiicei, adică soţia. Un musulman nu pronunţă niciodată cuvântul ce se traduce exact prin termenul de soţie.

Khabirul a rămas o clipă nemişcat, stăpânit de o emoţie ascunsă.

— Omm bent? a întrebat el. Mi s-a părut că aud glasul unui copil.

— Nu este un copil; şi chiar dacă ar fi, de ce îţi închipui că te-a chemat pe tine? Spune-mi mai bine, cine eşti? Ce faci tu aici?

— Mă numesc Omar ibn Amarah şi sunt khabirul acestei caravane.

— Cărui trib îi aparţii?

— Sunt un Beni Biah, şi credeam că Pot să-ţi fiu util;

numai de aceea m-am apropiat de taştirvan.

— Se poate, dar nu avem nevoie de serviciile tale. Când plecaţi?

— Tocmai voiam să pornim.

— Nici noi nu vom întârzia aici, căci ne grăbim să ajungem la Abo. Pentru că sunteţi oameni paşnici putem să vă însoţim până la oază, căci acolo drumul nostru este acelaşi.

— Bine, dar noi nu mergem la Seghedem, căci tuaregii sunt în oază şi până departe în regiunea de răsărit.

Tedetul făcu un gest de spaimă. Se dădu câţiva paşi înapoi şi strigă:

— Tuaregii? Aceşti câini! Eşti sigur?

— Da, căci vin de la Seghedem. Eram khabirul unei kaffilah ce a fost atacată de ei. Sunt singurul care a scăpat. De aceea noi ocolim Seghedemul şi facem un cerc pe la apus, unde sunt puţurile Isbaya. Nu putem merge pe drumul de la răsărit, căci imocharii se găsesc şi în regiunea aceea.

Khabirul spusese iarăşi imochari în loc de tuaregi. Mă lovise mai ales intonaţia specială cu care pronunţase ultima frază. Drumul tibbuşilor mergea către răsărit; de ce îi sfătuise să ocolească această regiune, căci nouă nu ne comunicase nimic până atunci cu privire la faptul că tauregii bântuiau şi în acea parte a deşertului? Poate că încerca prin aceasta să-i convingă pe tibbuşi să meargă cu noi pe la Magarat es Suşur; de ce avea o asemenea intenţie, ce motive i-o dicta? Să fi înţeles chemarea venită din taştirvan? în acest caz, nu mai încăpea îndoială că omul nostru era într-adevăr un târgui, aşa cum bănuiam. Acest khabir îmi era tot mai suspect.

Tedetul a continuat să-i pună întrebări, aflând aceeaşi poveste pe care noi o ştiam. Şi-a strâns apoi oamenii şi s-a sfătuit cu ei în şoaptă, După o clipă, s-a întors iarăşi către

khabir:

— Poate că ştii de ce trib aparţin tuaregii care v-au atacat?

— Nu înţeleg un cuvânt din limba imocharilor. Dar când s-au aruncat asupra noastră, i-am auzit strigând numele unui trib. Şi acela al unui şef: Kelovi es Rhagata.

— Allah! Allah! Chiar aşa este! Amgharul – şeicul suprem – al tauregilor Kelovi de la răsărit se numeşte Rhagata şi ştiu, este plecat în pustiu împreună cu războinicii săi. Vom merge şi noi cu voi, dar mai înainte vrem să ştim cine sunteţi.

— Dar tu ne cunoşti; kaffilahul nostru aparţine acestui negustor duin Murzuk, Abram ben Sakir. Cei care îl însoţesc sunt conducători de cămile, iar omul pe care îl vezi acolo, s-a alăturat ieri de caravană împreună cu servitorul său. Este un ghiaur, un creştin, care se numeşte Kara ben Nemsi.

— Cum? Aveţi un creştin cu voi? Atunci cum să venim cu voi? Cel care acceptă prezenţa unui astfel de câine atrage asupra lui mânia lui Allah! Va trebui ca el să meargă departe, în urma noastră!

În sfârşit, călătorii s-au urcat pe mehardele[4] şi caravana s-a pus în mişcare, îndepărtându-se de apă în şir indian. Animalele de povară formau un fel de lanţ, căpăstrul celei din urmă fiind legat de coada celei din faţa sa, şi aşa mai departe. Khabirul mergea înainte, urmat de şeik el djemali. Apoi venea tedetul, alături de taştitvan avându-i în spate pe tibbuşii lui; pe urmă era Abram ben Sakir, negustorul, cu lunga sa caravană.

Am aşteptat până ce caravana s-a îndepărtat puţin şi am urmat-o încet, împreună cu Kamil. Stelele străluceau atât de puternic încât nu riscam să-i pierd din vedere.

— Aşadar tu eşti convins că este un târgui? m-a

4 Cămile de călărie.

întrebat vigilentul meu servitor.

— Da; şi are intenţia să-i atragă în cursă pe aceşti încrezători. Tovarăşii noştri merg orbeşte la moarte. S-ar putea totuşi să-mi asculte sfatul în ultimul moment.

— Şi dacă nu-l ascultă?

— Voi încerca cel puţin să-l salvez pe Abram ben, Sakir. Mă expun desigur la un mare pericol, fiindcă pretinsul khabir abia aşteaptă să se răzbune pe mine; dar mă bazez pe tibbuşi, dacă vom cădea în mâinile tuaregilor. De altfel, ei înşişi vor cădea în cursă.

— Fără îndoială, dar duc cu ei ceva care ne va ajuta să scăpăm din încurcătură: taştirvanul.

— Cum? Litiera asta poate să ne servească la ceva?

— Nu ea, ci conţinutul. Cred că se află un copil înăuntrul ei.

— Allah! Ce spui tu, Sidi? Să fie un copil în taştirvan?

— Da, un copil târgui, care a fost răpit de tibbuşi.

Kamil rămase împietrit de uimire; i-a trebuit câtva timp până să poată vorbi iarăşi...

— Un copil târgui?! a exclamat el. Oh, Sidi, tu eşti un ***sair*** – un poet – care îşi imaginează lucruri imposibile!

— Asta o crezi tu! Tibbuşii sunt duşmanii de moarte ai tuaregilor; dacă douăzeci dintre ei s-au aventurat pe teritoriul inamic şi revin cu un taştirvan atât de bine învăluit şi păzit, se poate deduce uşor ce înseamnă aceasta. Sau poate crezi că acest tedet şi-a luat cu sine soţia într-o expediţie atât de primejdioasă?

— Nu, desigur.

— Cred că el a răpit pe fiul unui oarecare şeik târgui; este cea mai aspră răzbunare cu care poate fi lovit un inamic. Khabirul a descoperit adevărul.

— Ce aventură! Şi ai intenţia să eliberezi copilul?

— Încă nu ştiu ce voi face; totul depinde de împrejurări. Ceea ce vreau este să-l conduc pe Abram ben Sakir în

siguranţă la Murzuk şi să-l scap, dacă este în primejdie. Dacă-ţi este teamă ne putem despărţi.

— Teamă? Dar ce crezi tu, Sidi? Chiar dacă n-ar fi vorba de tuaregi sau tibbuşi, trebuie totuşi să recunoşti că risc mult pentru tine; nu este regiune mai periculoasă decât Magarat es Suşur. Acolo, la mijlocul deşertului, se găseşte El Kami el Helahk, nisipul pierzaniei, un lac umplut în loc de apă cu un nisip atât de uşor, încât nesocotitul care pune piciorul pe el se scufundă la o adâncime imensă şi se îneacă fără scăpare.

Pe la miezul nopţii am ajuns caravana şi am întrecut-o. Tedetul a luat puşca şi a tras după mine, cerându-mi să trec în urma caravanei.

— Cine a tras asupra mea! am întrebat cu asprime.

— Eu! a răspuns tedetul, şi dacă nu te întorci imediat în urmă, îţi mai trimit încă un glonţ!

— Care nu mă va atinge, ca şi primul! Tu nu ştii să tragi; îţi voi da eu o lecţie cum se ţinteşte! Kamil, coboară de pe hedjin!

Servitorul meu se dădu jos de pe cămilă. Tedetul nu se afla decât la un pas de mine, iar cele două suliţe ale sale atârnau în dosul şeii. Am întins mâna şi i le-am luat.

— Câine! Ce vrei să faci cu lăncile mele? mi-a strigat el furios.

— Îţi voi arăta cum se trage cu adevărat... Atenţie!

I-am întins una din suliţe lui Kamil şi i-am dat ordin să se îndepărteze până îl opresc şi să ridice lancea deasupra capului. A făcut, întocmai, iar eu, luându-mi cele două revolvere am descărcat douăsprezece gloanţe în lemnul suliţei. Kamil a adus-o înapoi tedetului.

— Priveşte! i-am spus eu. Douăsprezece împuşcături, douăsprezece găuri!

A primit mânerul ciuruit şi a rămas mut de uimire.

Caravana s-a opri de la sine şi Kamil a primit ordin să

înfigă a doua suliţă în nisip, la o mare distanţă, aşa că abia o puteam distinge la lumina palidă a stelelor. Cămila mea şedea nemişcată; era perfect dresată pentru astfel de ocazii şi nu trebuia să cobor.

— Numără acum împuşcăturile! i-am zis tedetului.

Am pus la umăr puşca mea cu repetiţie, ce conţinea douăzeci şi cinci de cartuşe. Am ochit cu grijă şi am descărcat foc după foc, trăgând de fiecare dată puţin mai sus.

— Câte gloanţe? am întrebat.

— Cincisprezece! a răspuns tedetul, neputându şi explica în ce fel reuşisem să trag de atâtea ori, fără să încarc.

— Priveşte-ţi acum lancea!

I s-a adus arma. A pipăit găurile cu degetul şi le-a numărat.

— Masallah! Cincisprezece găuri! a strigat el îngrozit. Acest creştin este un ***sahir*** – un vrăjitor – şi puşca sa este o ***bundukije el moglia*** – o puşcă fermecată – care poate trage la nesfârşit!

— Este aşa cum spui, am aprobat, şi nu numai că pot trage de câte ori vreau, lovind de fiecare dată, dar îmi pot trimite gloanţele de la orice distanţă doresc! Ce înseamnă toate armele voastre pe lângă puştile mele? Tu ai tras asupra mea şi ai vrut să mă ucizi. Te iert de data aceasta, dar de mai îndrăzneşti să te atingi de mine, vă voi trimite imediat pe tine şi pe ai tăi în imperiul morţii şi nici profetul, nici califii nu vor mai putea să vă salveze!

Nu a rostit nicio vorbă. Întreaga ceată mă privea în tăcere. La un semn al meu, Kamil şi-a încălecat iarăşi hodjinul şi am pornit mai departe, fără ca nimeni să mai încerce să ne oprească.

Se înţelege că m-am grăbit să-mi reîncarc revorverele şi să înlocuiesc cele cincisprezece gloanţe trase din caseta

carabinei mele. Din clipa aceea, am mers după cum ne plăcea: când înainte, când într-o parte, când în urmă, dar având grijă să fim atenţi spre a nu ne expune unui glonţ trădător.

Caravana a înaintat prin deşertul de nisip până dimineaţa; apoi am făcut un popas de două ore. După acest repaus necesar, am pornit într-o direcţie diferită. Am lăsat pustiul în stânga. Roci bizare se ridicau în dreapta noastră, până departe, din ce în ce mai mari, aci izolate, aci grupuri, oferind în ansamblu aspectul unei cetăţi fortificate.

Am străbătut astfel distanţe mari, dar monumentele de piatră se înşirau fără sfârşit la dreapta noastră. La unsprezece dimineaţa, căldura deveni atât de puternică, încât a fost absolut necesar un nou repaus pentru oameni şi animale.

Ne-am oprit la baza unei stânci, a cărei culme era întoarsă într-un arc uşor. Toţi membri caravanei, în afară de mine, socoteau că acest amfiteatru în formă de potcoavă era cel mai nimerit loc pentru stabilirea unui lagăr.

Călăreţii au coborât, iar cămilile de povară au fost descărcate. Cât despre mine, eram foarte bănuitor. Dacă bandiţii îşi propuseseră să ne atace aici, era suficient să blochezi ieşirea potcoavei; atunci toţi care se găseau în interiorul amfiteatrului deveneau prizonieri. Nu mi-am exprimat totuşi bănuiala, ştiind că nimeni nu mă va asculta.

Când toată lumea s-a instalat, prudenţa m-a făcut să mă îndepărtez la o oarecare distanţă în deşert, până la un punct de unde puteam observa bine îngrămădirea de roci ce înconjura tabăra. Am făcut întâi o constatare: către nord, poate la un sfert de leghe distanţă, mai mulţi ***nusara es sahra*** – vulturi ai deşertului – planau pe

deasupra stâncilor, coborau şi iarăşi se ridicau, fără să părăsească acel loc.

M-am înapoiat în grabă la caravană şi m-am îndreptat către khabir, alături de care şedea tedetul.

— Trebuie să plecăm de aici! l-am sfătuit – tuaregii nu sunt departe şi se pregătesc să ne atace!

— Cine ţi-a spus asta?

— Vulturii care zboară deasupra lor!

— Vulturii ştiu deci să vorbească? a întrebat ironic khabirul.

— Pentru mine da, fiindcă le cunosc limbajul.

— Poţi fi liniştit, Sunt khabirul acestei kaffilah şi voi îngriji eu însumi de siguranţa ei. Voi merge în recunoaştere să caut inamicii de care te temi. Vino cu mine!

Era **o** manevră iscusită din partea lui, căci, dacă îl însoţeam, puteam să mă omoare primul în mâinile tuaregilor. I-am răspuns tot printr-o şiretenie:

— Aceasta este o onoare rezervată şefilor. Să te însoţească tedetul. El e un vânător vestit, care posedă experienţa pustiului, în timp ce eu nu sunt decât un străin.

Au plecat amândoi, iar eu mi-am zis să mă ocup de taştirvanul unde presupuneam că se află un băieţel târgui.

SFÂRŞIT